BETÜL GÜÇLÜ



Sevgili Limon Çiçeği



4.BASKI

REN

KAKTÜS TEAM

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶️ TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR. SADECE PDF'İN YENİDEN DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Bay C,

Mektubuma saygı veya sevgilerimi ekleyerek başlamak isterdim ama size karşı bu duyguları beslemiyorum. Bu mektubu yazıyorum çünkü siz konuşulması imkânsız, sadece kendi fikirlerinin önemli olduğuna inanan kibirli birisiniz.





Sevgili Limon Çiçeği,

Sandığınızın aksine kibar bir beyefendi olduğum için ben mektubuma sevgilerimi sunarak başlıyorum... Benimle ilgili pek bir şey bilmediğiniz halde bunca sonuca varmanız kulağa önyargı gibi geliyor, ne dersiniz?

Ecrin, Meriç'in kaba ve büyüklenmeyi seven bir adam olduğundan emindir. Meriç, Ecrin hakkında bu kadar kesin düşüncelere sahip olmasa da onunla ilgili emin olduğu bir şey vardır: Bu kız insafsız bir cadıdır ve daha ilk mektubu okurken başının belada olduğunu hissetmiştir.

Bir mektup arkadaşı, kendisi hakkında yan yana sohbet ettiğiniz birçok kişiden daha fazla ipucu verir. Ecrin ve Meriç'in fikirlerini savunan mektupları giderek daha alaycı, daha özel mektuplara dönüşürken birbirlerine karşı olan fikirleri gibi hisleri de değişecek midir?

REN

@betullguclu
@renkitap
/renkitap
/renkitap

ISBN: 978-625-7026-77-2

BETÜL GÜÇLÜ

Sevgili Limon Çiçeği



KAKTÜS TEAM

REN



KAKTÜS TEAM

Bay C,

Mektubuma saygı veya sevgilerimi ekleyerek başlamak isterdim ama size karşı bu duyguları beslemiyorum. Bu mektubu yazıyorum çünkü siz konuşulması imkânsız, sadece kendi fikirlerinin önemli olduğuna inanan, kibirli birisiniz. Eğer Bay Darcy onun hakkında yaptığınız o korkunç savunmayı duysaydı size kendisinden daha büyük önyargıları olan tek kişi olduğunuzu söylerdi. Bana inanın, Bay Darcy gururun ve önyargının insanı nasıl yanlış yönlendirdiğini herkesten daha iyi biliyor. Buna rağmen sizin bugün genç bir kıza yaptığınızı, Elizabeth'e asla yapmazdı. Tüm kibrine rağmen bir hanımefendiyi sizin yaptığınız şekilde açıkça aşağılamazdı. İşte bu yüzden, Bay Darcy hakkında yorum yapmaya hakkınız olduğunu düşünmüyorum.

O büyüleyici kitabevinizde, devasa masanıza oturup çalıştığınız anları gördüğümde sizinle tanışmak istemiştim. Size hayran olabileceğimi düşünmüştüm çünkü öyle bir yere sahip, retro görünümlü ve tam bir beyefendi havasında olan birinin bu kadar kaba, duyarsız, gençleri kendisi de genç olmasına rağmen bu

derece aşağılayan biri olabileceğine asla inanmazdım. Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Okuduğunuz kitapları size açıklamak ve savunmasını yapmak zorunda değilim. Zaten anlayabileceğinizi düşünmüyorum. Sizin kendi kibrinizce yeterli görmediğiniz için aşağılayacağınız yüzlerce kitap okuduğuma eminim ve o kitaplar sayesinde sizden çok daha kültürlü ve duygulu bir insan olduğuma inanıyorum. Umarım gelecekte insanları okudukları kitaplar üzerinden hakir görmeye devam etmezsiniz. Bu sizi komik duruma düşürüyor. İsmini aldığınız o değerli yazarın da dediği gibi: İnsanlar kurucuydu, kitaplara sığındım.

Bugün sizden gördüğüm muameleyi unutabilmek için kitaplarıma sığınacağım ve onlardan birinden öğrendiğim gibi, sizi öldüreceğim. Artık hatırlamayarak.

Daha iyi bir insan olmanız dileğiyle,
Limon Çiçeği



1. Bölüm

Muhayyile

(Hayal etme gücü)

Kitaplar mutluluğa açılan kapılardır. Yaşayamadığınız dünyaları tecrübe etmeniz için sunulan imkânlardır. Hiç bilmediğiniz hayatlara uzanan köprülerdir. Kitaplar güçtür, umuttur, ışıktır. Kitaplar ihtiyacınız olan her şeydir ve aşağılanmayı, alay edilmeyi hak etmezler.

Yatağıma uzanmış tavana bakarken bugün gördüğüm muameleyi sindirmeye çalışıyorum ama bunun imkânsız olduğunun farkındayım. Küçük bir kızken annem her gece bana kitap okurdu. Bazen de benim fikirlerimle kendi kitaplarını yazardı. Yanıma uzanır, not defterini açar ve bir masal başlatmamı isterdi. Öyle heyecanlanırdım ki gecenin o saati gelmeden önce günümü, söyleyeceğim o ilk cümleyi aramakla geçirirdim. Ne kadar saçma ya da aptalca olursa olsun annem harika bir başlangıç olduğunu söylerdi. Bazen hikâyenin gidişatından memnun olmayıp onu yarım bırakmak istediğimde her hikâyenin tamamlanmayı hak ettiğine beni ikna ederdi. Her biri-

nin değerli olduğunu çünkü başkalarının hep yanmemesinden korktuğum o yazıları bizim yazdığımızı söylercii. Yerimizde oturup başkalarının yaptıklarını eleştirmek yerine biz *kendimiz* bir şeyler üretirdik. Tamamen bize ait olan şeyler. Yazdığımız sürece asla kaybolmayacak şeyler. Annem artık benimle değil ama bu sayede onu ne zaman özlesem not defterinin arasında biriktirdiği hikâyelerine tutunabiliyorum.

Yazılan her kitabın en azından bir kişi için değerli olduğuna, okuduğumuz kitapları sevdiğimiz sürece bunu söylemekten asla çekinmememiz gerektiğine inanırım. Kitaplar değerlidir çünkü insanların hayalleri değerlidir.

Türk Dili ve Edebiyatı okuyacağımı her zaman biliyordum. Bu bölümün adını tam olarak bilmiyorken bile biliyordum aslında. Elime geçen her şeyi okurdum. Ortaokulda *Alacakaranlık* serisinin büyük hayranıydım. Lisedeyse modern klasikler dizisinin. Fantastik kitapları severim. Vampirleri de, Elfleri de.

On dokuzuncu yüzyılda yazılmış, klasikleşmiş aşk kitaplarını da severim, günümüzde o yüzyılın anlatıldığı kurguları işleyen tarihi aşk romanlarını da.

Okurken beni zorlayan, derin anlamlarını çözmeye çalıştığım kitapları da severim, sadece eğlenmek için okuduğum romantik kitapları da. Ve kimse bunu eleştiremez. Özellikle de o kaba saba, kendini herkesten üstün gören mürekkep kalemi hiç!

Neler olduğunu merak ettiğini biliyorum, bu seferki hikâyeyi senin için yazacağım sevgili okur.

Her zaman bir kitapçıda çalışmanın hayalini kurardım. Benim için en değerli şey hep kitaplar olmuştu ve onların arasında olmaktan daha fazla mutlu olacağım bir yer olmayacağını biliyordum. Bu yüzden okulumdan arta kalan zamanlarda çalıştığım kitapçıyı çok seviyorum. Alışverişe gelen insanlara

fikir vermeyi, sevdiğim bir kitabı inceleyenlere öneride bulunup okuduktan sonra benimle konuşmaya gelmelerini seviyorum. Sıcakkanlı bir insan değilim ama buradayken her zaman heyecanlı ve olduğumdan daha konuşkan birine dönüşüyorum çünkü karşımdaki kim olursa olsun, neyle ilgilenirse ilgilensin, hayat görüşlerimiz bambaşka da olsa konuşacak ortak bir konu her zaman buluyoruz. Eh, belki bir kişi haricinde.

Son birkaç aydır piyasadaki her türden kitabı bulabileceğiniz zincir bir kitap mağazasında çalışıyorum ama her kitap kurdunun sahaflara ayrı bir düşkünlüğü vardır. Bu yüzden çalıştığım yerin tam karşısındaki Limon Sahaf'a duyduğum hayranlık bambaşka. İçindeki eski kitaplara, o kitapların yıpranmış ciltlerindeki saklı hatıralara, vitrinindeki daktilolar ve çeşitli antika eşyalara sadece bakmak bile bana kendimi çok iyi hissettiriyor. Bu yüzden oraya duyduğum ilgiyle uzun bir süre kitabevinin sahibi olan genç adamla iletişim kurmaya çalıştım. Başarısız birkaç denememden sonra bunu hiç üstüme alınmadım çünkü neden bana karşı özellikle kaba olmak için bir sebebi olsundu ki? Bugüne kadar bilmiyordum ve saf gibi adama hayranlık besliyordum. Bazı küçük araştırmalar yaparak adının Cemil Meriç Kozan olduğunu öğrenmiştim ve bu, hayranlığımı büyütmekten başka bir işe yaramamıştı. Bugün molamda kahve almak için dışarıya çıktığımda vitrinindeki yenilikleri incelemek için Limon Sahaf'ın önünde durdum. İçeriden gelen gür erkek seslerini işitince bakışlarım açık kapıların ardından sahafın içine kaydı. *Onun* ve arkadaşlarının *Gurur ve Önyargı*'dan bahsettiklerini fark ettim. Çeviriler üzerine ilerleyen bir muhabbet gibi görünüyordu. Konu kitaplar olduğunda içimde bastırılamaz bir merak uyanır. Bu merakın verdiği dürtüyle kulak kabarttığım sırada birisi Bay Darcy'den bahsetmeye başladı. Meriç'in arkadaşlarına, onun gururunu savunma şeklinden rahatsız oldum. Eminim ki orada olsaydı

Darcy'nin kendisi de Meriç'in haksız olduğunu düşünürdü. Bu düşünceyle varlığımı fark etmesi için hafifçe boğazımı temizledim ve ona katılmadığımı söyledim.

Sebebini de açıklamak isterdim, gerçekten. Ama fırsatım olmadı. Meriç Bey üstündeki, çalıştığım yere ait tişörtü küçümsemeyle süzdükten sonra yeni neslin okuduğu aptalca şeylerin zihinlerini nasıl körelttiğinden ve aynı neslin, aptallıklarını cüretkârlıkla savunmaktan nasıl da hiç çekinmediklerinden bahsederek fikirlerimin bir önemi olmadığını söyledi. Cevap vermeye çalıştığımdaysa bir sinek kovalıyormuşçasına kitabevinin ağır cam kapısını iterek beni dışarıda bıraktı.

Hayatımda hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmemiştim. İçeri girip onun ne iğrenç biri olduğunu düşündüğümü söylemek istedim ama o öfkeyle düzgün bir tartışmaya girmem imkânsızdı, bu yüzden kinimi büyüterek arkamı dönüp kendi kitabevime girdim.

Gece yarısına kadar sakinleştiğimi sanıyordum ama hayır, düşündükçe daha da kızıyorum. O kadar güzel bir yere sahip birinin böyle kibirli oluşunun verdiği hayal kırıklığını ve küçümseyen bakışlarının yarattığı öfkeyi üzerimden atamıyorum. Sohbetlerine dâhil olmamı cahilce bir cüretkârlık olarak nitelendiren bir adamın, hakkında hiçbir fikri olmayan birine karşı bu kadar net bir önyargı beslemesine ve onu incitmekten hiç çekinmeden konuşmasına hayret ediyorum.

Onu yüz yüze konuşmaya değer biri olarak görmüyorum fakat öfkemi bir şekilde atmazsam uyuyamayacağımı biliyorum. Bu yüzden yatağımdan kalkıp odamın ışığını açıyorum ve bir dosya kâğıdıyla pilot kalem alıp çalışma masama oturuyorum.

El yazımın kusursuz görünmesi için ekstra çaba harcıyorum, kimliğimi gizleyip öfkemi ve ona duyduğum küçümsemeyi öne çıkararak mektubumu yazıyorum, ardından sandalyemde geriye yaslanarak mektuba alıcı gözle bakıyorum.

Bunun aptalca olup olmadığından pek emin değilim ama zaten aptal olduğumu düşünen birine gideceğini göz önünde bulundurursak önemli olduğunu sanmıyorum. Kâğıdı katlayıp çekmecelerimde bir mektup zarfı ararken odamın kapısı tıklatılıyor ve abimin başı içeri uzanıyor.

"Neden uyumuyorsun?"

Katlanmış kâğıdı masadaki bir kitabın altına alıyorum. "Geldiğini duymadım. Yapmam gerekenler vardı. Birazdan yatacağım. Aç mısın?" İşten geç döndüğü gecelerde kendimi abime karşı epey şefkatli hissederim ama genelde o bu duygumu göstermemi imkânsız kılar.

"Hayır. Babaanneme bakıp yatarım ben de. İyi geceler çingene." Elimdeki kalemi kafasına attığımda gülerek odadan çıkıyor. Bana böyle lakaplar takabilecek tek kişi olmaktan saçma sapan bir haz aldığına eminim. Küçük kardeş olmanın bazı zorlukları var. Ne yaparsanız yapın asla yeterince ciddiye alınmamanız, ailenizin sizin kendinizi koruyabileceğinize bir türlü ikna olamayışı ve tüm ailenin canı sıkıldığında ya da sinirli olduğunda sataştığı kişi olmak gibi. Neyse ki kardeşliğin bundan çok daha fazla güzel yönü var da, birbirimize katlanmamız hiç de zor olmuyor.

Aradığım zarfı çalışma masamın alt çekmecesinde buluyorum. Zarfın üstüne bilgileri girdikten sonra onu çantama atıp tekrar yatağa gidiyorum ve bu kez kafamın içindeki kavgayı sonlandırıp uyumayı başarıyorum.

Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir yolda çılgınca koştuğum rüyadan beni kurtaran telefonumun alarmı oluyor. Sarsılmış bir halde yataktan kalkıp alarmı susturuyorum. Alnıma yapışmış gür saçlarımı elimle toplayıp bir toka aranarak yataktan kalktığımda ablam odama giriyor.

"Uyanmışsın bile!" diyor neşeyle. "Günaydın."

Tokayı bulup saçlarımı bağlarken onun neşe saçan yüzüne bakıyorum. "Bir senedir evlisin. Neden hâlâ uyandığımda gör-

düğüm ilk yüz seninki oluyor?" Ablam dudağını büküp elini şişmiş karnında gezdiriyor.

"Neden her zamankinin üç katı keyifsizsin?"

"Ben sabahları keyifli olmam."

"Aslında sen günün herhangi bir saatinde keyifli olmazsın Ecrin. Buna rağmen üstünde fazladan bir huysuzluk seziyorum. Bir sorun mu var?"

"Sadece sınavlarım yaklaşıyor." Yatağımın üstünü kapatıp odadan çıkmak için ablamı nazikçe itiyorum. "Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim. Yeğenin bugün çok hareketli. Bak." Elimi alıp karnının üstüne koyuyor. Dikkatimi küçük bir bebeğe ait olduğuna inanamadığım şişliğe verirken elimin altında hissettiğim kıpırtı beni gülümsetiyor.

"Günaydın." Elimi ablamın karnında gezdirirken biraz duygusal hissediyorum ama bu yüzüme yansımıyor. Duyguları açık bir kitap gibi yüzünden okunan ablamın aksine ben hislerimi belli etmekte pek iyi değilim. Çoğu zaman bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

"Hadi yüzünü yıka, kahvaltı hazır. Emre'yi de uyandıralım mı?"

"Gece geç geldi ama bir bakarım yine de." Ablamın kaşları çatılıyor. Emre'nin bu kadar çalışmasından mutlu olmadığını biliyorum. Biz büyürken sürekli çalışan oydu. Ailemizin kaybının ardından ödenmesi gereken borçlarla baş etmesi gereken de oydu. O kadar uzun zaman sadece bizimle ilgilendi ki anne gibi hissetmekten kendini alamıyor. Sanırım biz de aynı şeyi hissediyoruz. Bu yüzden ikimiz de küçük yaşlardan beri çekişiyoruz. Ablama artık kendimize bakabildiğimizi ve kendi hayatını yaşarken bizi düşünmek zorunda olmadığını kanıtlamak için. Bazen bunu yaparken istemeden onu üzdüğümüzden endişeleniyorum.

Abimin odasına girdiğimde çoktan uyanmış olduğunu görüyorum. Saçları darmadağın olmuş, gözleri yarı kapalı halde çalışma masasının üstündeki ne olduğunu anlamadığım kablo yığınıyla ilgileniyor. "Bir vampire dönüşüyorsun," diyorum tekdüze bir tonla. "Uykusuzluk, hayatta edinilebilecek bir amaç takıntısı, kırmızı gözler ve beyaz ten."

"Benim bir amaç edinme takıntım yok. Böyle bir takıntı bile yok."

"Birkaç saat uykuyla yaşayıp o kadar da çalışmasına gerek olmadığı halde çalışan birisin. Bu bir takıntı olmalı. Hâlâ öğrenciyken biraz bunun verdiği rahatlıktan faydalanmalısın abi. Birkaç ay sonra o çok sevdiğin işin zaten tüm hayatını kaplayacak. Allah aşkına kendine bir sevgili falan bul." Ablam tuttuğum kapıyı itekleyip omzumun üstünden kafasını uzatıyor. "Ecrin haklı."

Emre elindeki aletleri bırakırken bizi odadan defetmenin tek yoluna başvuruyor. Tişörtünü hızla çıkarıp eşofman altına uzandığında ablamla beraber aceleyle çıkıp kapıyı kapatıyoruz.

"Bu korkunç bir huy Emre!" diye bağırıyor ablam. "Konuşmanın ortasında durup soyunamazsın! Hem de kız kardeşlerinin önünde.

"Kız kardeşlerimi kovmanın tek yolu buysa odamda çıplak oturabilirim." Kapının arkasından gelen cevap beni güldürüyor. Ablam bana uyaran bir bakış atıp bağırarak kahvaltıya gelmemizi söylediğinde onu takip ediyorum. Çayları doldurup bardakları ablamın ve mutfaktaki küçük televizyonundan sabah programını seyreden babaannemin önüne koyduktan sonra yerime geçiyorum. Birkaç dakika sonra abim de geliyor ve sıradan, zahmetsiz bir sohbetle kahvaltımızı ediyoruz.

Abim babaannemin seyrettiği programa kendini kaptırmış komik yorumlar yaparken bıyık altından gülüyorum. Her za-

man biraz garip bir topluluk olduğumuzu düşünmüşümdür. Aklına estiği gibi davranan, hem sevecen hem de otoriter olmayı başaran bir babaanne, uysal bir abla, idealist ama aile içinde tuhaf bir espri anlayışı olan bir abi ve huysuz bir küçük kardeş. Birbirimizden çok farklı olmamıza rağmen birbirimizi sevebilmemizin şaşırtıcı olduğunu ama insanları farklı olmalarına aldırmadan sevebilmenin harika bir şey olduğunu düşünürüm. *Başkalarının aksine.*

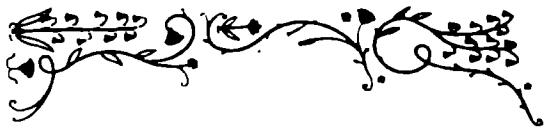
Dünkü adamı ve söylediklerini hatırladığımda o anda hissettiğim öfke güçlü dalgalarla üzerime geliyor. Tabağımdaki salatalıkları hırsla yerken içimden yeni hakaretler üretiyorum. Yazdığım mektubu suratına mı atsam, yoksa onun aksine medeniyeti seçip postaya mı versem karar vermeye çalışırken bütün ailemin beni izlediğini fark ediyorum. Hırsla çiğnediğim salatalıkları yutup ayağa kalktığımda kimse bir şey söylemiyor.

"Geç kalıyorum. Hazırlanıp çıkacağım hemen. Görüşürüz." Mutfaktan çıkarken abimin duymamı istediği bir fısıltıyla, "Bela gidiyor. Rahatlayın," dediğini duysam da aldırmıyorum.

Dolabımın önünde durup elime ilk geçenleri giydikten sonra saçlarımı tarayıp açık bırakıyorum. Yeşil yağmurluğumu giyip dışarı çıktığımda yol boyu birbiriyle çelişen onlarca şey düşünüyorum ama yine de postanenin önünden geçerken ayaklarım beni içeri itiyor.

Aklımda yeni bir hikâyenin ilk cümlesi belirirken alışkanlığımın beni burada da bulmasına belli belirsiz gülüyorum.

Kitaplar mutluluğa açılan kapılardır... Peki her zaman öyle midir?



Sevgili Limon Çiçeği,

Sandığınızın aksine kibar bir beyefendi olduğum için ben mektubuma sevgilerimi sunarak başlıyorum. En son ne zaman fikirlerimizi tartışmak için e-posta yerine bir mektup aldığımı hatırlamıyorum. Bu davranışın ilgimi çektiğini söylemeliyim. İlgi çekebilen birinin dikkate alınmaya değer olacağını düşünürüm. Ne yazık ki popüler kültürün ilgi çekici olduğuna inanmıyorum. Pestenkerani şeylerle dolu amaçsız ve ucuz hikâyeleri barındıran, gelip geçici bir furyanın bu derece ateşle savunulmasını anlayamıyorum. Mektup yazan bir hanımefendinin değerli biri olması gerekir. Oysa mektubunda popüler kültür sevgisini eleştirdiğim için kızgınlığını dile getiren bir hanımefendi hakkında ne düşünmeliyim emin değilim.

Diğer konuya gelirsek, Bay Darcy burada olsaydı bana sizin kadar kızmayacağına eminim. Kendimi her zaman ona yakın hissetmişimdir. Dolayısıyla hareketlerini ve hareketlerinin sonuç-

larını herkesten iyi anlıyorum. Yine de Bayan Elizabeth'e olan aşkını, tüm gururunu ve itham edildiği önyargıları bir kenara bırakarak bu kadar kolay itiraf etmesinden rahatsızım. Darcy'nin karakterinin bunu yapmaması gerektiğini düşünüyorum.

Benimle ilgili pek bir şey bilmediğiniz halde bunca sonuca varmanız kulağa önyargı gibi geliyor, ne dersiniz? Elizabeth'in Darcy hakkındaki düşüncelerini hatırlayın. Sonrasında o önyargılara ne olduğunu da elbette. Sizinle, üzerinde konuşmaya değecek kitaplar hakkında sohbet etmeye devam etmek isterim. Belki bu, birbirimiz hakkındaki önyargılarımızda haklı olup olmadığımızı öğrenmemizi sağlar.

Hakkımdaki fikirlerinizin değişmesi dileğiyle.

C.M.K

Not: Haksız bir muameleyle karşılaştığınıza inanıyorsanız cezalandırma yönteminiz muhatabınızı öldürmek değil, ona haksızlığını ispat etmek olmalı.





2. Bölüm

Pestenkerani

(Değersiz, önemsiz, saçma ve uydurma sözler karabarığı.)

Cemil Meriç Kozan bir tarihi kurgu karakteri olsaydı, onu Kibir Dükü olarak tanıtırdım.

Pestenkeraniymiş! Anlamını *Google*'dan arattığım kelimeye kaşlarımı çatarak bakıyorum. Günümüzde hangi insan böyle bir kelimeyi cümle içinde kullanır ki? Mektubu yazarken sadece öfkemin farkında olmasını istemiştim. Üstünde fazla düşünmeden, okuyup okumayacağından bile emin olamayarak göndermiştim ve kesinlikle bir cevap beklemiyordum. Bugün evden çıkarken kapıda yakaladığım postacı mektubum olduğunu söylediğinde bile bunun Meriç'ten gelen bir cevap olma ihtimali aklıma gelmedi. Bu yüzden çok şaşırdım.

Hâlâ şaşkınım. Kütüphanede oturmuş kaşlarımı çatarak mektuba bakıyorum. Hakkındaki düşüncelerimin önyargı olduğunu iddia eden biri için fazla kibirli bir mektup. Sandığımın aksine nazik biri olduğunu söyleyen biri içinse fazla yargılayıcı.

Aptal adam.

İdil'in karşıma oturduğunu fark ediyorum ama bakışlarını elimdeki kâğıttan ayırmıyorum. "Biraz daha sert bak," diyor arkadaşım. "Yeterince denersen onu yok edebilirsin."

"Ne kadar komik." Sesim istediğimden daha iğneleyici bir tonda çıkıyor. İdil'in buna aldırmayacağını bilmenin rahatlığıyla kâğıdı katlayıp zarfın içine koyduktan sonra çantama atıyorum.

"O neydi?"

"Aptalca bir şey."

İdil'in gözleri ilgiyle parlıyor. "Sen aptalca şeylerle ilgilenmezsin ki."

"Evimde yaşamadığın için böyle söylüyorsun." Yan masadaki kızlardan uyarı dolu bakışlar aldığımızda İdil öne eğilip fısıldayarak konuşuyor.

"Burak dersten sonra bir şeyler yapar mıyız diye soruyor."

"Ve sen de bunu bana soruyorsun çünkü?" Çantamdan defterimi çıkarıp düzenli notlarımı inceliyorum. İdil karşımda surat asıp kalemini benim tarafıma atıyor.

"Bazen öyle sinir bozucu oluyorsun ki." Bakışlarımı kaldırıp ona manidar bir gülüş yolluyorum. Çocuksu bir öfkeyle dil çıkarıp elindeki kitapları masanın üstüne yayıyor. Kolay kolay kızıp alınan biri olmadığı için şanslıyım. Öyle olsaydı muhtemelen ikimizin arkadaşlığı yürümezdi. "Yani gelmeyecek misin?"

"Bugün çalışıyorum." Notlarıma geri dönmeden önce kuru bir sesle ekliyorum. "Ama çalışmasam da gelmezdim." Burak'ın ısrarcı ilgisinden hoşlanmıyorum. Sohbeti ilgimi çekmiyor ve konuşabileceğimiz tek bir ortak nokta yok. Herhangi bir ilişki için böyle şeyler önemli olmalı. Konuşamadığım biriyle ne arkadaş ne de başka bir şey olabilirim ama görünüşe göre Burak bunu önemsemiyor. Aslında tanıştığım çoğu erkek bunu önemsemiyor.

Güzel bir kız olduğumu biliyorum. Mesafeli duruşumun ve sivri dilimin beni daha da çekici kıldığını da biliyorum. Aslında bu komik çünkü söylediğim şeyleri onların anladığının aksine meydan okumak için değil, sahiden öyle olduğu için söylüyorum ve davranışlarım sayesinde çekici olmak gibi bir kaygım yok.

Pek arkadaş canlısı biri değilim. Hayatımda yalnızca dinlemekten, konuşmaktan, beraber takılmaktan hoşlanacağım insanlar olsun istiyorum, o yüzden ilgimi çekmeyen insanlarla aynı ortamlarda bulunmaktan mümkün olduğunca kaçınıyorum. Bu, çoğu zaman hakkımda kendini beğenmiş, burnu havada yakıştırmaları yapılmasına sebep olsa da umurumda değil. Önemsemediğim insanların hakkımda neler düşündükleriyle ilgilenecek değilim.

"İyi. Burak'ı da kaçır bakalım. Sonsuza kadar böyle gitmez, biliyorsun. Bir gün artık seninle ilgilenen adamlar etrafında pervane olmayacak ve reddettiğin herkesi hatırlayıp onların iyi yanlarını düşünerek zamanında onları istemediğin için ağlayacaksın." İdil'in öfkeyle dolmuş alaycı fısıltıları beni güldürüyor. Babaannemle ikisinin nasıl bu kadar iyi anlaştıklarını anlamak zor değil.

"Bu kadar dramatik olmasaydın seni daha çok sevebilirdim."

"Beni zaten seviyorsun," diyor alaycı bir sesle. "Sevmediğin insanlara o kadar korkunç davranıyorsun ki yanında duramıyoruz."

"Harika bir insan olmadığımı söyleyebilir misin?" Öfkeyle kıstığı gözlerine bakıp tatlılıkla gülümsüyorum. Yumuşak mizaçlı, romantizm delisi arkadaşım dayanamayıp gülüyor.

"Söyleyemiyorum ve bu çok garip." İdil ilgisini kitaplara çevirince ben de kendi işime bakmaya çalışıyorum ama kafamın içinde dönüp duran cevap mektubu buna fırsat vermiyor.

Bay Darcy'nin karakterinin farklı davranması gerekiyormuş! Hayatımda daha küstah birini görmediğime eminim.

Benim zevklerimi eleştirmekte ısrar etmesine ise inanamıyorum. Popüler kültürü sevmem – ki ona böyle bir şey söylemedim – klasik edebiyatı sevmemi engellemiyor. Modern klasiklere bayılmamı da öyle. Edebiyat açısından doyurucu, düşündüren, zengin metinleri okumaktan açıkça haz alıyorum ama bu, günümüzün modern romanlarından daha az etkilenmeme neden olmuyor. Onların içinde gerçekten utanç verici derece özensiz kitaplar olduğunu biliyorum ama tümünün bundan ibaret olmadığını da biliyorum. Beni en çok etkileyen kitaplardan birinin bir gençlik kitabı olduğunu biliyorum mesela.

Bizi neyin, ne zaman, ne şekilde etkileyeceğini bilemeyiz. Elimizdekilere şans verdiğimizde bize hissettireceklerini tahmin etmeye uğraşmak da anlamsız çünkü bunu bilmemiz mümkün değil. O an okumaya ihtiyacım olan şey o değilse mükemmel bir kitaptan hoşlanmayabilirim ve bu benim okuma zevklerimle ilgili değildir. Okumak basit bir eylem değil, ruha dokunan ve karakterinizi şekillendiren büyük bir güçtür.

Kalemimi defterimin üstüne vurup öfkeyle arkama yaslandığımda İdil bana şaşkın bir bakış atıyor. Eşyalarımı toparlayıp çantama tıkıyorum. Ceketimi giyerken, "Gidiyorum," diye fısıldıyorum beni izleyen arkadaşıma. "Vakıfta işlerim var."

Okuldan çıkıp liseli öğrencilere gönüllü olarak ders verdiğim vakfa giderken kısa bir otobüs yolculuğu yapıyorum. İndiğim yerden kendime kahve aldıktan sonra eski binaların ve tarihi yapıların bulunduğu sokaklara girip vakfa yürüyorum. Yürümekten çok hoşlandığım bu sokaklar bile bugün ilgimi çekemiyor. Aklım sürekli teknik olarak tanışmadığım ama hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için tanımak istemediğimden emin olduğum adama kayıp duruyor, bu yüzden kendime olan öfkem de giderek büyüyor.

İki katlı ahşap binadan içeri girip dersliklere yürürken karşılaştığım insanlarla selamlaşıyorum. Birkaç ay önce ablamın eşi beni buraya getirip vakıftakilerle tanıştırdığından beri buraya her gelişimde aynı heyecanı hissederek burada güzel işler yapmak için uğraşıyorum.

Kerem abi yayıncılık sektöründe önemli bir markanın içinde çalışan harika bir editör ve benim hayatta en çok sevdiğim insanlardan biri. Ablam onunla tanışmadan önce edebiyata duyduğum ilgiyi paylaşabileceğim kimsem yoktu. Bu yüzden Kerem abi gelip de bana, okuma tutkuma ve hayallerime samimiyetle değer verdiğini hissettirdiğinde benim için çok önemli bir insan haline geldi. Bazen onun aileye girmesine ablamdan daha çok sevindiğimi düşünüyorum.

Günün bu saatinde, bana ait olan küçük dersliğime girdiğimde öğrencimi masanın üstündeki kâğıtlara iyice eğilmiş, çatık kaşlarıyla önündeki metinleri incelerken görmek beni şaşırtıyor.

"Erkencisin." Fatih doğrulup kendini düzeltmeye çalışırken birkaç saniye bana bakamıyor. Onun üstünden atamadığı utangaçlığından hoşlanıyorum. Benden sadece birkaç yaş genç olmasına rağmen sessiz ve içine kapanık biri olması daha küçükmüş gibi hissettiriyor, bu sayede üstünde otorite kurmakta zorlanmıyorum.

"Hoş geldin," diyor masanın benim tarafıma yayılmış kâğıtlarını toparlarken. Karşısına oturup çantamı ve kahvemi masaya bırakıyorum.

"Sana kahve almadım. Benimkini ister misin?"

"Teşekkür ederim. Az önce çay içtim." Bakışlarını kaldırıp bir şey söylemeye yelteniyor ama hemen sonra vazgeçip test kitabını kenara itmekle oyalanıyor. Fatih hayatındaki bazı sıkıntılar yüzünden okulu bırakmak zorunda kalmış, burada onun gibi birkaç kişiye her alanda özel ders verip açıktan li-

seyi bitirmelerine ve üniversiteye hazırlanmalarına yardımcı oluyoruz. Daha önce eğitimci olmayı hiç düşünmemiştim ama buradaki öğrencilerle çalışmalarımız bana anlatmayı ve öğretmeyi sevdiğimi fark ettirdi. Bununla ne yapacağımı pek düşünmüyorum aslında. Yapmak istediğim öyle çok şey var ki hangisinin beni gerçekten mutlu edecek seçenek olduğunu bulmaya çalışırken anlık heveslerle acele edip yanlış kararlar vermek istemiyorum.

"Bir şey söylemek istiyorsun." Fatih başını iki yana salladığında yüzü hafifçe kızarıyor. "İstiyorsun, söyle hadi."

"Verdiğin kitabı bitirdim."

"Hoşuna gitmedi mi?" Gergin görünüşünün sebebini anlayınca küçük bir kahkaha atıyorum. "Kitabı sevmek zorunda değilsin, biliyorsun. Ama okumayı sevmemek diye bir şey olduğuna inanmıyorum. Bence asıl mesele okumaktan hoşlandığın şeyi bulmakta. Bilim kurguya ne dersin?"

"Filmlerinden hoşlanıyorum," diyor omuz silkerek.

"Güzel. Bir dahakine sana bilim kurgu getireceğim. Şimdi derse başlayalım mı?" Üstelik *bestseller* bir kitap seçeceğim çünkü okurken sıkılacağına çok emin olan birini, anlatımı zor kitaplar okumaya zorlamak, onu bu fikre ikna etmekten başka bir işe yaramaz. Eğer bu türü okumaktan hoşlanır ve başka kitapları da merak ederse zamanla anlatımı daha dolu kitaplara da yönelecektir zaten.

"Bu arada bugün çok güzel görünüyorsun." Yüzü biraz daha kızarınca daha fazla utanmasın diye ifademi sabit tutuyorum. Mimiklerle dolu bir insan olmadığım için bunu yapmak benim için hiç de zor değil. "Teşekkürler." Birlikte sınav konularında kaldığımız yerden çalışıp birkaç soru çözüyoruz. Edebiyatla çok ilgili olduğu söylenemez ama bana karşı ilgisi olduğu kesin, bu yüzden elinden gelenin en iyisini yapmaya gayret ediyor.

Dersten sonra onu uğurlayıp üst kata çıkıyorum. Arkadaşlarımla laflayıp derginin bu ayki sayısının içeriğini incelerken bakışlarım pencerenin önündeki dekoratif masaya takılıyor. Üstündeki daktilo, yazı mürekkebi ve çeşitli dolma kalemlerle tüy kalemlere bakmak için masaya yaklaşıyorum. Aklım yine çantamdaki mektuba kayıyor.

Onu görmezden gelmem imkânsızsa, belki de üstüne gitmeliyim. Mürekkep ve dolma kalemi alıp boş bir odaya geçiyorum.

KAKTÜS TEAM

Bay C,

Önyargılarımız hakkında konuşmaya ne dersiniz? Binlerce kitabı barındıran bir alt türü ucuz ve boş olarak nitelendirmeniezden başlamayı teklif ediyorum. Bu korkunç bir önyargı. Bu türde yüzlerce roman okudum. Bazen sadece eğlenmek için okurum (kitapların eğlence aracı olmadığını söylediğinizi duyar gibiyim ama bu doğru değil). Bazen de akıcı, yormayan bir anlatımla kendimi iyi hissettirecek romanlar okurum. Onlardan bazıları, içlerinde çok etkileyici hikâyeler barındırır. Bence bir şeyler öğrenebileceğin kitaplar oku yargısı tamamen saçmalık. Bir hikâyenin size bir şey öğretmesi için gereken tek şey kendinizi o hikâyenin içinde hissedebilmek. İyi bir kitap size bunu verir. İster alaycı bir dille, genç bir kalemin elinden çıkmış olsun, isterse yüzlerce yıllık, ortak görüşlerce en iyi seçilen kalemin elinden çıkmış olsun. Önemli olan beni kurgunun durgun ya da dalgalı sularının içine çekip o öykünün yaşadığımı hissettirmesi.

Sizce de öyle değil mi?

İyi dileklerle,
Liman Çiçeği

Not: 'Elizabeth'in Darcy hakkındaki önyargılarında nasıl haksız olduğunu hatırlıyorum. Ancak Bay Darcy'nin bu önyargıları kendisinin oluşturduğunu fark edip düzeltmeye çalışmasının göz ardı edilebilecek bir şey olmadığının da gayet farkındayım.



3. Bölüm

Bigâne

(İlgisiz, kayıtsız)

"Ellerine ne oldu?" Abimin sorusuyla parmaklarımın uçlarındaki siyah lekeleri saklamaya çalışıyorum.

"Mürekkep lekesi. Çıkaramadım."

Abim başını incelediği ödev dosyasından kaldırıp şüpheci bakışlarını üzerime dikiyor. "Mürekkeple ne yapıyordun ki?"

"Yaptığım her şeyi açıklamak zorunda mıyım?"

"Bazen seni dövmeyi çok istiyorum." Gözlerimi boş bir bakışla yüzüne sabitliyorum. Ağzıma bir parça peynir atıp yavaşça çiğnemeye başladığımda abim gözlerini deviriyor. Karşılıklı saçma bir bakışmanın içine girdiğimiz birkaç dakikanın ardından gözlerini devirerek oyunu bitiren abim oluyor. Bıyık altından gülerek masadan kalkıyorum. Babaannemin yanaklarını öpüp abimin kabarık saçlarının üstüne teselli edercesine vururken o, ellerimi savuşturmaya çalışıyor. Yanaklarını sıkıp sevecen olmaya çalışarak, "Neyse ki beni seviyorsun," diyorum. Bu cevabı ne kadar sık vermek zorunda olduğumu bilemezsin sevgili okur.

"Seviyorum çünkü mecburum. Kardeşin olduğum için şanslısın Ecrin. Seni sevmek bazen hiç kolay değil." Ablamın onun için söylediklerini benim üstümde kullanmasına gülmeden edemiyorum. Arkadaşlarım bazen abimle tanıştıklarında bizim hiç anlaşamadığımızı, hatta birbirimizi sevmediğimizi düşünüyorlar. İkimizin çok fazla kavga ettiği doğru ama küçük bir kızken ve gençliğe ilk adımlarımı atarken ablam bize bakmak için çok fazla çalışmak zorundaydı. Bu yüzden çoğu zaman evde sadece ikimiz vardık. Babaannemi üzmek istemediğimiz için bir şey canımızı sıktığı zaman birbirimize sığınırdık. Benden çok farklı biri de olsa, çoğu zaman beni çileden çıkarsa da abim benim en iyi arkadaşım. Hayatım boyunca kimseye abim kadar kızmadığım doğru ama kimseyi ondan daha fazla sevmediğime de eminim. Hal böyleyken ne yaparsak yapalım birbirimize küs kalamıyoruz.

Çantamı ve yağmurluğumu alıp çıkmadan önce kapının önündeki aynadan görünüşüme bakıyorum. Koyu kahve saçlarımı elimle havalandırıp soğuk hava yüzünden kuruyan dudaklarıma nemlendirici sürerek evden çıkıyorum. Sabahki derslerim için okula gittikten sonra kitabevindeki mesaime yetişmem için acele etmem gerekiyor. Tramvayın kitapçılar çarşısı durağında inip koşar adımlarla kitabevime geliyorum. Personel odasında kazağımı çıkarıp kitabevi logolu uzun kollu tişörtü giydikten sonra tam vaktinde, hazır bir halde işimin başına geçiyorum.

"Üç saniye önce içeri girip vaktinde başlamayı nasıl başardığını hiç anlamıyorum," diyor kasada duran Şeyma. Tüm gününü ona sataşmakla geçiren Ahmet arka taraftan sesleniyor. "Ben de senin yarım saat önce gelip asla vaktinde başlayamamanı anlamıyorum."

İkisinin atışmalarını kulak ardı edip yeni gelen kitapları raflara yerleştiriyorum. Başka raflara dağılmış kitapları top-

layıp yerlerine götürerek sipariş listesine müşterilerin isteği üzerine birkaç kitap ekliyorum. Günün bu saatlerinde kitabevi pek de dolu olmuyor. Bu yüzden Bay C'nin karşı sahafta olmadığını fark etmek için yeterince vaktim var. Hatta onun bisikletiyle geldiği anı da yakalıyorum. Toprak tonlarındaki kıyafetlerinin içinde sokağa girişini, bisikletini sahafın yanındaki depoya benzeyen küçük kapının içine itmesini, kapıyı kilitleyip anahtarı omzundaki kahverengi postacı çantasının içine attıktan sonra bir anlığına sahafın vitrinini incelemek için kapının önünde dikilmesini de öyle. Uzun boylu ve ince, zayıf bir vücudu var. Koyu sarı saçlara ve şu an göremesem de güzel bir yüze sahip. Yakışıklı biri değil, burnu yüzüne oranla biraz büyük ve sivri bir çenesi var. Yine de kimse ona bakıp da çirkin olduğunu düşünmez. Göz renginden emin değilim ama bu önemli değil zaten. Varmak istediğim nokta şu, ona baktığınızda alçakgönüllü, kibar bir beyefendi olduğunu düşünürsünüz. Farklı koşullarda onun hayranı olacağımı daha önce öğrenmiştik, değil mi?

Birkaç gün önce beni ve zevklerimi aşağılamış olmasaydı küçük kusurlarını görmezden gelebilirdim ama artık tahammül edilemez biri olduğunu biliyorum. Kitabevinin cam kapısına omzumu yaslamış, kollarımı göğsümde birleştirmiş onu izlerken yolun bu tarafındaki biri Meriç'e sesleniyor. Bakışları benim olduğum tarafa döndüğünde yüzümde tek bir kas bile kıpırdamıyor ama içten içe geriliyorum.

Meriç'in bakışları üzerimden, orada olduğumun farkında bile değilmiş gibi geçip giderken, ona seslenen kişiye hafif bir gülümsemeyle selam verirken gözlerim büyüyor. Bu küçük şaşkınlık ifadesini hemen gizleyip bakışlarımı onun üzerine dikiyorum. Ellerini cebine atıp kalın, tok sesiyle arkadaşına bir şeyler söyleyerek benim olduğum tarafa hiç bakmadan dükkânına giriyor. İçeriye girmesini, o yokken dükkâna göz kulak

olan genç adamla laflamasını izliyorum. Çantasının içinden çıkardığı kâğıtları ceviz oymalı masasının üstüne yayıp çalışmaya başlıyor ve tüm bunları yaparken açıkça onu izlediğim halde bakışlarımız bir kez bile birleşmiyor.

Buna inanamıyorum sevgili okur.

İnsan mektuplaştığı birini bu kadar kolay yok sayabilir mi? Benden hoşlanmadığının farkındayım ve ben de ondan pek hazzetmiyorum ama bir şekilde iletişim içinde olduğumuz birine, hem de mektup gibi duygusal bir iletişim aracıyla, bu derece ilgisiz ve kayıtsız kalabilmeyi aklım almıyor. Üstelik mektuplara devam etmek isteyen de kendisiydi!

Aklıma gelen düşünceyle birlikte yaslandığım yerden doğrulup arkama dönüyorum çünkü bu kez gerçekten şaşkınım.

Benim Limon Çiçeği olduğumu biliyordur herhalde, değil mi? Bilmemesi için aptal olması gerekir.

Geriye bakıp meraklı bakışlarımı sahafın boş camının ardındaki geniş masasında oturan adama dikiyorum. Bildiğine dair en ufak bir işaret vermiyor. Bana bakmamaya çalışır gibi bir hali bile yok. Burada olup olmamamın umurunda olmadığı gayet açık. Adam işine bakıyor ve ben de burada durmuş onun her hareketini inceliyorum. Delirmiş olmalıyım!

Çatık kaşlarımla kitabevinin arka kısımlarına yürürken Ahmet karşıma çıkıyor. Yüzümdeki ifadeden bana bulaşmaması gerektiğini anlamış olmalı ki ellerini havaya kaldırıp bir şey söylemeden geri çekilerek bana yol veriyor.

Günün kalanında bir daha camdan dışarı bakmıyorum. Onu aklıma bile getirmiyorum demek isterdim ama kendimi o kadar kızgın hissediyorum ki karşı tarafa gidip insanlara böyle muamele edemeyeceğini haykırmak, onunla kavga etmek istiyorum.

Parmaklarımdaki mürekkep lekeleri de iyice canımı sıkıyor. Kapanışa kadar kendimi sakinleştirmeyi başarıyorum ama

aksiliğimi üstümden atamıyorum. Eve gidince dikkatleri üstüme çekmemek için otobüsten, inmem gereken duraktan birkaç durak önce inip eve kadar hızlı bir tempoda yürüyorum. Anahtarımı kilide soktuğum sırada kapı açılıyor. Kerem abi yüzüme baktığında iç çekerek kenara çekiliyor. "Yine neden delirdin?"

"Delirmedim." Yanından geçip yağmurluğumu ve çantamı askılığa atıyorum. Su almak için mutfağa gittiğimde eniştem peşimden geliyor.

"Pek aklı başında göründüğün de söylenemez."

"Hayatında hiç birilerini senin doğrularına aykırı göründüğü için aşağıladın mı?"

Kerem abinin yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor. "Biri seni aşağıladı mı?"

"Yapmadın değil mi? Çünkü sen saygılı ve nazik bir adamsın. Ama birileri kendini dünyanın en kültürlü insanı sanarak diğerlerini yok sayıp bunun hiç haddi olmadığını aklına bile getirmiyor." Sesim gayet kontrollü çıkıyor ama Kerem abi ne kadar kızgın olduğumu anlıyor. Elimdeki su bardağını alıp omuzlarımdan iterek beni sandalyeye oturtuyor ve kendisi de karşıma geçiyor.

"Konuşmaya dâhil olabilmek için konudan haberdar olmam gerekiyor, biliyorsun."

"Bir şey anlatmak istemiyorum."

"Seni bu kadar kızdıran bir olayı bilmek isterim Ecrin. Ama istemediğin bir şeyi sana yaptıramayacağımı biliyorum. Aşağılanmak derken neyi kastettin?" Kaşları çatılıp korumacı bir ifadeyle, "Biri sana uygunsuz mu davrandı?" diye soruyor. Böyle anlarda Kerem abinin bu duruşu bana babamı hatırlatır. O böyle bir şey söyler miydi bilmiyorum çünkü büyüdüğümü görüp çevremdeki erkekler konusunda endişelenecek fırsatı olmadı. Ama eğer babam burada olsaydı kızları

konusunda Kerem abiyle aynı korumacı tavrı paylaşırdı diye düşünüyorum.

Pantolonumun üstündeki görünmez bir lekeyi kazırken, "Hayır," diyorum kuru bir sesle. "Yani aslında evet ama düşündüğün gibi değil. Sadece edebiyattan anlamadığımı söyleyen kaba bir adamla karşılaştım."

Kerem abi bakışlarımı yakalamak için kollarını masaya yaslayıp başını eğiyor. "Adam hadsizin tekiymiş. Ablan olsaydı gerzeğin teki olduğunu söylerdi."

Dudaklarımdan gergin bir gülüş fırlıyor. Nedense kendimi rahatsız hissediyorum. "Ben de böyle söyledim. Ablama söyleme olur mu? Saçma sapan bir şey. Üzerinde konuşmak istemiyorum."

"Tabii ki." Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "İçeri geçelim mi? Sana bir sürprizim var."

Beni kaldırıp saçlarımı sevgiyle karıştırınca bundan hiç hoşlanmamış gibi davranıyorum. İçeriye girdiğimizde babaannemle ablamı kanepede kafa kafaya vermiş bir bebek yeleği üzerine çalışırken buluyoruz. Ablam yüzünde koca bir gülümsemeyle bana bakıp elindeki örgüye geri dönüyor. "Hoş geldin! Kızıma yelek örüyorum."

"Aferin sana," diyorum garip görünümlü yeleğe bakıp. Yelek hakkında düşüncelerim sesime yansımış olmalı çünkü Kerem abi arkamda kısık sesle gülüyor. Manidar bir bakışla ona döndüğümde konsolun üstündeki paketi alıp bana uzatıyor. "Bugün bir kitap fuarında bunu buldum. Çok eski, hor kullanılmış ama yine de seveceğini düşündüm."

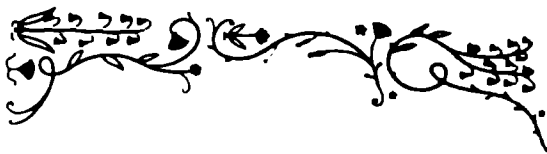
Heyecanla paketi açtığımda içinde *Gurur ve Önyargı*'nın orijinal dilinde, benden çok daha yaşlı olduğu belli olan baskısını buluyorum. Kitabın elimde parçalanmasından korkarak içine göz attığımda her yerine yazılmış yazılar, altı çizili cümlelerin yanına düşülen notlarla karşılaşıyorum. Kıkırtım oda-

dakilerin ilgisini çekiyor. *Pek de kıkırdayan bir tip değilimdir.* Tüm gün kafamda dönüp duran hayali kavgadan nihayet sıyrılarak Kerem abiye sarılıyorum.

"İçindeki el yazılarını okumak için sabırsızlanıyorum. Çok teşekkürler!" Okunmuş ve içinde benden önce okuyan kişinin neler düşündüğüne dair ipucu veren notların olduğu kitapları okumak beni her zaman heyecanlandırmıştır. "Sence Darcy, Elizabeth'in önyargılarına öfkelenip o mektubu hiç yazmasaydı ne olurdu?"

Kerem abi bir an düşündükten sonra hafifçe omuz silkiyor. "Öyle olsaydı bu yüzyılları aşıp bize ulaşan bir aşk hikâyesi olmazdı."

"Değil mi?" diyorum, ne düşündüğümü belli etmeyen gizemli bir gülüşle. Bir kez daha teşekkür edip kitabı incelemek için odama kapanıyorum.



Limon Çiçeği,

Kitapların eğlenmek için okunmayacağını düşünmüyorum. Size nasıl göründüğümü bilmiyorum ama eğlenme karşıtı bir adam değilim. Eğleneceksem de bunu en iyileriyle yapmayı isterim. Zekice esprileri ve ustaca alaya alınmış konuları okumayı, eğlence adı altında sıradanlıklarla dolu kitaplara tercih ederim. Bir şeyler öğrenebileceğiniz kitaplar yargısının saçmalık olduğuna katılmıyorum. Okuduğumuz kitapların anlatımıyla ve hikâyenin içine gizlediği önermeleriyle bize çok şey öğrettiğini düşünürüm. Lafügüzaflarla dolu bir metnin beni etkilemesi olası değil. Günümüzde genç kalemlerin elinden çıkan kitaplar öyle kötü bir üne sahip ki onlar hakkında iyimser düşünmem imkânsız, bu yüzden söz konusu türdeki kitapların beni etkileyeceğini hayal bile edemiyorum. Bir öyküye kapılıp dalgalarının arasında savrulmak kadar heyecan verici pek az şey var. Peki, bu duyguyu yaşamak için standartları-

mızın biraz yüksek olmasında ne sakınca olduğunu sorabilir miyim?

İyi dileklerimle,
C.M.K

Not: Madem önyargılarımızdan bahsediyoruz, şunu söylememe izin verin. İlk mektubunuzda bahsettiğiniz o kaba ve duyarsız adam değilim. Samimiyetimi göstermek adına bir parça kibirli olduğumu kabul edeceğim. Karşılığında bana kendinize dair ne söyleyebilirsiniz?





4. Bölüm

Lafügüzaf

(Lüzumsuz söz. Boş konuşma.)

Kahvaltı masasının hazırlanmasını izlerken bir sandalyeye çökmüş, ayva reçeli yiyerek abime bakıyorum. Abim, kısık gözlerim ve ısrarcı bakışlarımı görmezden gelmek için büyük bir özenle salatalık doğruyor. Benimle muhatap olmamak için kalkıp yardım etmemi bile isteyemiyor. Sessizliğinin ardında beni nasıl öldüreceğinin planını yaptığına eminim. Ne kadar eğlendiğimin yüzümden anlaşılmadığına da öyle.

Babaannem sofraya son kahvaltılıkları koyup oturduktan sonra tıpkı benim gibi bakışlarını abime dikiyor. Bizi görmezden gelmesi giderek daha da zorlaşırken babaannem, "Reçel de pek güzel olmuş," diyor bir parça ekmeğe reçelden sürerek. "Her zaman yaptıklarından farklı sanki Emre. İçine değişik bir şey mi kattın?"

"Sevgisini kattı." İmalı sesim yüzünden abim elindeki bıçağı bir anlığına bana doğrultacak gibi oluyor ama görmezden gelme planına sadık kalmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Ortak arkadaşlarımız sayesinde hayatımıza giren Defne'nin hazırladığı bir yardım kermesinde satılması için ayva reçeli yapmayı teklif eden bendim çünkü abim bu işte çok iyiydi. Reçel yapıyor olmasının duyulmasından da hiç çekinmiyordu üstelik. Lisede yaptığı bir yaramazlık yüzünden mahallenin reçelci teyzesinin yanında bir süre çalışması gerekmişti. Orada öğrendiği gizli tarif sayesinde yediğim en iyi reçelleri yapıyordu ve bunu hayırlı bir iş için yapmayı seve seve kabul edeceğini biliyordum. Bilmediğim şey Defne'yle ikisinin tanıştığı ve kızın abimden deli gibi hoşlandığıydı.

Biz lisedeyken bazı arkadaşlarım abimden hoşlanırlardı. Yaşlarımız yakındı ve abim yakışıklı, tatlı bir çocuk olduğu için kızların ilgisini çekme konusunda oldukça iyiydi. Onun arkadaşlarının da benden hoşlandığı ortaya çıkınca ikimiz bir anlaşma yapıp birbirimizin arkadaşlarıyla çıkmama kuralı koyduk. Defne'ye bunu söylediğimde benimle arkadaşlık edemeyeceğini söyleyişini unutamıyorum. O an abimin ne kadar utangaç göründüğünü hiçbir zaman aklımdan çıkarabileceğimi de sanmıyorum. Kızdan hoşlandığı açıkça ortada ve bu da bir kardeş olarak onunla uğraşmak zorunda olduğum anlamına geliyor.

"Normal bir sevgi değil ama," diyor babaannem dolu ağzıyla. Belli belirsiz Anadolu ağzı şakalaşmaya başladığında her zaman daha belirgin olur ve bu bizi çok eğlendirir. "Sanki böyle şey gibi..."

Bana baktığında ağzımdaki lokmayı yutup başımı sallıyorum. "Romantik hislerden mi bahsediyorsun?"

"Sevdadan bahsediyorum belki," diyor kıs kıs gülerek.

"Yine nokta atışı yapıyorsunuz Ganimet Sultan." Abim salatalık tabağını masanın ortasına gürültüyle bırakıp bana en karanlık bakışını atıyor. Bu biraz komik çünkü sevimli bir yüzü ve yumuşak bir mizacı olan birinin karanlık bakması pek inan-

dırıcı değil. Başarılı olsa bile kardeşi üzerinde işe yaramaz. Ne de olsa onun bütün salaklıklarına ve utanç verici anlarına şa-hidim.

"Babaanne, Defne'yi sevdin mi? İnsanlara kolay ısınamam ama Defne'nin çok tatlı bir kız olduğunu düşünüyorum." Sesimden akan aşırı iyimserlik Emre'yi daha da kızdırıyor.

"Bıcır bıcır bir kız. Bayıldım ben. Tam benim torunuma layık." Yaşlılıktan kemikleri çıkmış eliyle abimin yanağını sıkıyor. "Değil mi paşam?"

"Sana göre herkes bana layık babaanne. Standartlarının bu kadar düşük olması beni endişelendiriyor."

"Defne'nin senin standartlarının altında olduğunu mu söylüyorsun?" Kuru bir sesle sorduğum sorum abimi o kadar rahatsız ediyor ki bu kez gülmeden edemiyorum.

"Öyle bir şey demedim Ecrin. Yemeğini yiyip defolmaya ne dersin?"

"Öğlene kadar hiçbir işim yok." Ağzıma bir zeytin atıp imalı bakışlarımla uzun uzun çiğniyorum. Emre, babaannemle tüm sataşmalarımıza rağmen bize uymayıp ondan beklenmeyecek şekilde sabırlı davranıyor. Çayının son yudumunu içip mutfaktan kaçarcasına uzaklaştığında sinsi bir gülüşle arkasından bakıyorum.

"Kızı beğeniyor." Babaanneme elimi uzattığımda beşlik çakıyor ve kahvaltımıza önümüzdeki olası ilişki hakkında konuşarak devam ediyoruz. Konuşma benim durgun aşk hayatıma gelince lafı çevirip masadan ustalıkla kalkarak odama kaçıyorum.

Vakıftaki dersime kadar Osmanlıca ödevimi yapıp sınavlarım için okumam gereken kitaplarımın listesini güncelliyorum. Duvarımdaki panoya asılı onlarca not kâğıdının arasından postmodernizm dersi için okumam gereken kitapların listesini bulup renkli kalemimle dün gece bitirdiğim kitabın adının üs-

tünü çiziyorum. Okumayı çok sevdiğim için bu yıl sadece edebiyat derslerini seçtim. Büyük ölçüde keyif de alıyorum ama sınav haftalarında okumak zorunda olduğum onca kitap bazen beni yoruyor. Neticede okuduğumuz her kitaptan hoşlanmamız mümkün değil. Fakat ders için olduğunda okumak ve anlamak zorunda olduğunuz için size hitap etmeyen bir kitapla can çekişmeniz mümkün. Daha rahat geçebileceğim dil derslerini de seçebilirdim ama görünen o ki kendime eziyet etmeyi sevdiğim için bu sıkıntıyı yaşamak zorundayım.

Sıradaki kitabımı çalışma masamın üstündeki kitap yığınının içinden bulmakta biraz zorlanınca listedeki kitapları aynı yere koymam gerektiğini yapılacaklar listeme not edip ortalığı biraz topluyorum.

Okuldan sonra vakfa gidip Fatih'le bu haftanın son dersini yapıyoruz. Onunla biraz sohbet edip önerdiğim yeni kitap hakkında neler düşündüğünü öğreniyorum. Kitap ilgisini çekmiş görünüyor. Okurken neler olacağını merak ettiğini söylemesi bana gizli bir gurur yaşatmış olabilir. Kitaplarla arasının iyi olmadığını söylediğinden beri ona okumanın ne harika bir şey olduğunu göstermeye çalışıyorum. Bana izin verdiği ve fark etmeye istekli olduğu için mutluyum.

Fatih'i uğurladıktan sonra eşyalarımı toplarken sınıf olarak kullandığımız küçük odanın açık kapısı tıklatılıyor. Başımı çevirdiğimde Erdem'in kibar gülümsemesiyle içeri girdiğini görüyorum. Yakışıklı yüzünü ve koyu mavi gözlerini her gördüğümde yüzüme çarpan heyecan dalgasıyla baş etmem gerekiyor.

Elimi ayağıma dolaştıran bir heyecan değil bu. Yapım gereği öyle bir heyecanı yaşayabileceğimden bile emin değilim ama onu görmek her zaman ilgimi çekiyor. Etrafta olduğunun hep farkında oluyorum ve onunla konuşmaktan hoşlanıyorum. Bu çevremdeki erkeklerde az rastladığım bir özellik, bu yüz-

den birden kapımda belirmesi gülümsememe neden oluyor. "Merhaba."

"Vakfın en güzel öğretmeni," diyor samimi bir tavırla. Sıcakkanlı ve esprili biri olduğu için hareketlerini flörte yoramıyorum ama yine de iltifatlarının göğsümü kabarttığını inkâr edemem. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Aslında hiç iyi değilim." İç geçirerek karşımdaki sandalyeye oturduğunda giymeye hazırlandığım ceketi bırakıp ben de oturuyorum. "Yasemin de ayrıldı." Son aylarda önemli çalışanlarını kaybedip duran derginin geleceğinden herkes endişeliydi ama Erdem'in bundan bahsettiğini daha önce duymamıştım. Gördüğüm kadarıyla endişesini ekip arkadaşlarına yansıtmamaya çalışan biri. Gerçi ben onun ekip arkadaşı değilim, o yüzden burada ne aradığına dair bir fikrim yok.

"Üzüldüm. Yeni birini arıyor musun?"

"Yeni birinin kabul edeceği bir maaş vermemiz imkânsız. Zaten Yasemin de aylardır bizi idare ediyordu ama herkesin bir geçim telaşı var. Ona kızamıyorum." Sessizce başımı sallıyorum çünkü, *Evet, öyle gerçekten,* gibi sohbetleri öldüren anlamsız bir cevap vermektense sessiz kalmak daha doğru geliyor. "Aslında sana bir şey soracaktım... Editörlük yapmakla ilgileniyor musun?"

Sorusu beni şaşırtınca yüzüne dik dik baktığım tuhaf bir an yaşıyoruz. "Elbette." Cevabım Erdem'i pek de tatmin etmemiş olmalı çünkü yüzünde tereddüt dolu bir ifade beliriyor. "Affedersin, biraz şaşırdım," diyorum sırtımı hafifçe gererek. Heyecanımı kontrol altında tutmak için kocaman bir nefes alıyorum. "Birçok kez okul dergisi için editörlük yaptım ama çok amator şeylerdi. Yine de bu alanda iyi iş çıkarabilecek bakışa sahip olduğuma inanıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum, o yüzden sana bir teklifim var.

Tabii eğer derginin bu ayki sayısını çıkarmayı başarırsak. Sana bu sayıdan birkaç yazı vermeyi düşündüm. Yazıları dergiye hazırlayıp bana göndereceksin, eğer ekip onaylarsa sana biraz daha iş vereceğiz. Ne diyorsun?"

Yüzüme ufacık bir gülücük yerleşiyor. Böyle bir teklif karşısında nasıl bir heyecan ve gurur duyduğumu bilemezsin sevgili okur. Eğer nasıl yapacağımı bilseydim bunu Erdem'e de göstermek isterdim. "Çok isterim," diyorum bakışlarımı Erdem'in gözlerinden hiç ayırmadan. İnsanlar çoğu zaman göz göze konuşmaktan rahatsız olurlar ama Erdem'in böyle bir derdi varmış gibi görünmüyor. "Bana sormana çok sevindim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Senin yukarı çıktığında işleri nasıl merak edip ilgilendiğinin farkındayım. Tabii Kerem'in senin ne kadar yetenekli olduğundan bahsetmesi biraz daha belirleyici bir sebep oldu." Doğrulup daha dik oturuyor. "Bu derginin bizim için çok önemli olduğunu biliyorsun. Son zamanlarda piyasa yüzünden çok zarar gördük. Yeni bir sayı çıkarmak için büyük bir mücadele veriyoruz. Ödeme konusunda sana net bir şey söyleyemem."

"Biliyorum ve hiç önemli değil. Bunu staj olarak düşünelim, olur mu? Dergiye bir katkımın olmasını çok isterim."

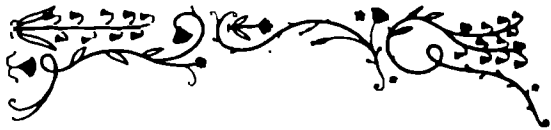
Erdem'in yüzündeki rahatlamayı yakalıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim. Mail adresini alabilir miyim?" Ona telefon numaramı ve mail adresimi verip dergi işlerinin detaylarından bahsetmesini dinliyorum. Yarım saat sonra vakıftan çıktığımda dışarıdan görünen sakinliğimin aksine içim içime sığmıyor. Bu fırsat sayesinde hem kendimi geliştireceğimi hem de böyle bir mücadeleye destek olmanın bana yaşatacağı manevi tatmini düşündükçe heyecanım büyüyüp avuçlarımdan dışarı taşıyor.

Kerem abiyi arayıp olanları anlattığımda, sonsuz desteğiyle beni daha da cesaretlendiriyor ve eve gidip e-postama gönde-

rilen yazıların üzerinde çalışmak için sabırsızlanarak durağa yürüyorum.

Bir de tüm bu şamatanın içinde aklımın bir köşesinde sürekli kıpırdanıp duran, görmezden gelmeye çalışsam da beceremediğim ve bu yüzden çok sinirlendiğim mektup var. Eve gitmeden önce mektubu çantamdan çıkarıp yapılması gerekeni yapıyor ve bugün bu iş üzerinde daha fazla düşünmemek için tüm ilgimi dergideki yeni işime yöneltmeye çalışıyorum.

KAKTÜS TEAM



Bay C,

Söylediğiniz hiçbir şeye itiraz etmeyeceğim. Sizin okuma zevkinize ve yüksek standartlarınıza saygı duyuyorum, hatta söylediklerinize katılıyorum da. İstediğim şey sizden aynı saygıyı görmek. Basit bir dille yazılmış, genç kalemlerden çıkan kitapları okumaya bu kadar şiddetle karşı çıkmanız çok üzücü. Neden onların şans verilmeye değer olmadıkları konusunda ısrarcısınız? Kaldırım taşlarının arasında biten çiçekleri düşünün, etrafındaki her şey beton olduğu için onu ezip geçer miydiniz yoksa betonların arasında hayata tutunabildiği için onu takdir mi ederdiniz?

Böyle bir çiçek benim saygımı kazanırdı. Ne kadar küçük de olsa, sadece birkaç yaprakları ibaret bile olsa. Hatta solup gitse bile. Öyle bir ortamda ortaya çıkacak cesareti bulduğu için ona saygı duyardım.

Biliyorsunuz, bugün edebiyatın en değerli yazarları da kendi dönemlerinde acımasız muamelelere maruz kalmış ve hor görülmüşler. Kendinizi etkilenmemeye şartlayarak başladığınız bir hikâyeyi okumaktan nasıl haz alabilirsiniz ki? Bir deneme yapmaya ne dersiniz? Benimle bir iddiaya girin. Göndereceğim kitabı

okur ve bana istediğim cevabı verirseniz sizin seçtiğiniz bir kitap hakkında uzun bir rapor yazarım. Ama eğer ilk sayfaya yazdığım sorunun cevabını bulamazsanız benim seçtiğim bir kitabı daha okumak zorunda kalırsınız. Kabul ediyor musunuz?

İçtenlikle,
Limon Çiçeği

Not: Sadece bir parça mı kibirlisiniz? Bundan daha fazlası olduğunu düşünmek için yeterince sebebim var. Yine de size, hakkımda bir şey söyleyeceğim. İnsanları görmezden gelmem. Onları ulu orta acımasızca eleştirmem ve yüzlerine kapıları kapatmam. Peki ya siz?



5. Bölüm

Zeyrek

(Çabuk kavrayan, uyanık zeka)

Hazırlığımı bitirmiş, aynanın karşısında saçlarımı tararken odamın kapısı tıklatılıyor. Abim başını içeri uzatıp sevimli bir bakış attıktan sonra içeri gelip elindeki büyük paketi çalışma masamın üstüne koyuyor.

"O ne?"

"Bir hediye. Yeni işin için."

Tarağımı bırakıp yanına giderken söylenmeden edemiyorum. "Bu bir iş sayılmaz, söylemiştim."

"Öyleyse yapmaktan mutlu olduğun bir şeye başladığın için olsun. İhtiyacın olacağını düşündüm." Paketin içinden çıkan *Macbook* kutusuna bakıp abime kaşlarımı kaldırınca çok önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Seninki sorun çıkarıp duruyordu. Hem artık bir editör sayılırsın, çalışmak için yanında rahatça gezdirebileceğin bir bilgisayara ihtiyacın var."

"Bu öylesine bir hediye değil, öyleymiş gibi davranamazsın."

Abim sırıtıp tatlı bir sesle, "Şirket indirimiyle aldım," deyince dik dik yüzüne bakmayı deniyorum ama bana hediye aldığı için ona kızmak saçma göründüğünden bunu sürdüremiyorum.

"Benim böyle hediyeler alacak bir maaşım yok o yüzden bunu yapmayı kes. Doğum günlerinde beni strese sokuyorsun." Tam ona sarılacakken durup bu şimdi aklıma gelmiş gibi şaşkın bir ifade takınıyorum. "Bak ne fark ettim, senin de öyle bir maaşın yok."

"Son katıldığım fuarda aldığım derece sayesinde ne kadar kazandığım hakkında bir fikrin var mı?" Kibirli bir sesle konuştuğunda gülüyorum. Kibir ona o kadar yakışmıyor ki öyle görünmeyi denediği zaman bir aptala benziyor. Son zamanlarda kibrin vücut bulmuş haliyle karşılaştığım için şimdi bu fark daha da bariz görünüyor gözüme.

"Aferin sana. Hayatını ödül paralarıyla geçirip yan gelip yatabilirsin."

"Ben bir mucidim. Mucitler yan gelip yatmaz." Burun kıvırarak ekliyor. "Edebiyatçılar yatar mesela. Oturdukları yerde şiirler yazarlar. Böyle editörlük ayağına bütün gün kitaplar okurlar..."

Gülerek omzuna vurup onu dışarı itiyorum. "Defol git." Kapıyı kapattıktan sonra, "Hediye için teşekkürler!" diye sesleniyorum. Abim kapıyı tekrar açıp beni kollarının arasına alıyor ve "Öyle teşekkür edilmez," derken bana sımsıkı sarılıyor. Biraz muzipçe bir sarılıştan bahsediyorum tabii. Konu Emre Sezgin olduğunda her şey muziplikle ilgilidir. Beni gıdıklamayı denediğinde ayağına öyle bir basıyorum ki acı bir kahkahayla yere düşüyor. Üstümdeki görünmez tozları silkeleyip başımı hafifçe eğerek, "Gidiyorum," diye bildiriyorum. "Akşam görüşürüz."

Kütüphanede Erdem'in verdiği yazıları hazırlayıp gönderdiğimden beri içten içe ağır bir stresle boğuşuyorum. Beğenmediği ve bunu bana kibar bir şekilde söylemenin yollarını aradığı bin türlü sahne kafamın içinde dolanırken bu hislerimi ders arasında İdil'le paylaşıyorum.

"Saçmalama," diyor İdil kararlı duruşuyla. "Tabii ki beğenecek."

"Belki de bana hatalarımı ve eksiklerimi söyler, böylece kendimi geliştirmenin yollarını ararım. Keşke önce Kerem abiye gönderseydim."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü düzeltmem gereken şeyler varsa söylerdi ve ben de Erdem'e yollamadan önce düzeltirdim."

"Ve bunu yapmadın çünkü?"

Sabırsızlığımı belli eden bir iç çekiyorum. "Çünkü yaptığım iş bütünüyle bana ait olsun istedim."

"Eh, bu anlaşılır bir şey." İdil kaleminin ucunu dişleyerek, "Erdem nasıl biri?" diye soruyor. Bunu neden merak ettiği hakkında bir fikrim yok ama yine de cevap veriyorum.

"Kibar bir insan. Beğenmese bile beni rencide edecek bir şey söylemez. Hatta muhtemelen bana başaramadığı işlerle ilgili hikâyeler anlatır." Hafifçe gülümsüyorum. "Onunla konuşmayı seviyorum aslında. Her zaman karşılaşamıyoruz ama tanıdığım kadarıyla eğlenceli biri. İdealist de üstelik. Dergiden ayrılan herkesin işinin sorumluluğunu tek başına üstlendi sayılır."

İdil hafifçe doğrulup gözlerini üzerime dikiyor. İmalı bakışlarından rahatsız olup kıpırdanıyorum. "Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

Dudaklarımdan alaycı bir gülüş fırlıyor. "Hayır."

İdil parmağını bana doğrultup muzaffer bir edayla sırıtıyor. "Her zamanki tersleyen hayırların yerine gülüyorsun. Hoşlanıyorsun işte!"

"Kimden hoşlanıyorsun?" Yanıma oturan Burak'a dümdüz bir ifadeyle bakıyorum. "Senden değil."

"Ama birinden hoşlanıyor!" İdil'in keyifli kahkahası artık gitmem gerektiğinin sinyallerini verince ayağa kalkıyorum.

"Siz hayaller âleminde yaşarken bu kızın işe gitmesi gerekiyor."

"Git tabii. Bir düşün, sindir. Ben buradayım çiçeğim, hislerini kabullenip bana geri dön."

"Umutsuz bir romantiksin İdil." Ayağa kalkıp Burak'ın ısrarcı bakışlarına aldırmadan oradan ayrılıyorum.

Kitabevine giderken arkadaşımın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Erdem'den hoşlanıyorum ancak bu hoşlantıyı neye yoracağımdan emin değilim. Basit bir beğeniden fazlası mı bilmiyorum, bu yüzden beni o kadar da düşündürmeyen bir konunun üzerine gidip gündemim haline getirmeyi gereksiz buluyorum.

Kitabevindeki mesaimin üçüncü saatinde, akşamüstü vakitlerinde dağılan kitapları kendi raflarına yerleştirirken biri yanıma geliyor. Ellerim bir saniyeliğine duraklasa da bunu gizlemeyi başarıyorum. Dönüp baktığımda yanımda dikilen uzun, upuzun adamın yüzünü görmek için elimdeki kitabı yerleştirme bahanesiyle birkaç adım geriliyorum. Kitabımı koyup adamı görmek için döndüğümde Cemil Meriç Kozan'la karşı karşıya geliyoruz. Ona dönmeden önce şaşkınlığımdan sıyrılacak zamanı bulduğum için yüzüm herhangi bir renk vermiyor. Kollarını göğsünde bağlamış, üstten bakışlarıyla beni süzen adama ifadesiz bir yüzle bakıyorum.

"Bana bir ergenin kitabını okutuyorsunuz." Tok sesi bana çarpıp geçiyor. Adamın yaydığı enerji öyle güçlü ve sarsılmaz ki irademi korumakta zorlanıyorum. Söylediği şeyi tartarken koridorun diğer tarafındaki rafa göz gezdirerek orada olduğunu bildiğim kitabı alıp Meriç'e uzatıyorum. Kitabı görünce kaşlarını çatıyor. "Bu nedir?"

"Adab-ı Muaşeret Kuralları. İhtiyacınız olduğunu düşündüm." Kitabın arkasını çevirip yüksek sesle okuyorum. "Görgü kuralları, bir toplumun ayrı ayrı bölgelerinde farklı olduğu gibi değişik uluslarda da farklılıklar gösterir. Bu kurallar toplumdaki uygarlık düzeyinin de göstergesi olabilir. İnsanın bencil, kaba düşüncelerden sıyrılarak, başkalarına karşı davranışlarını bir düzene koyması, onun duyarlı ve nazik olmasını sağlar."

Meriç yüzüme dik dik baktığı bir andan sonra kibirli bir ifadeyle, "Hanımefendi," diyor. "Görgü kurallarını bildiğime emin olabilirsiniz."

"Beyefendi." Yapmacık bir gülüşle başımı eğiyorum. "Öyleyse neden uygulamıyorsunuz?" Yüzünden garip bir ifade geçiyor. Gözleri yakama asılı isimliğe kayıp adıma baktıktan sonra bağlı kollarını çözüp bir adım geriye çekiliyor. Bu hareketin bir zeytin dalı olduğunu düşünüyorum.

"Ecrin Hanım," diyor bir selamlama gibi. "Bana bir ergen kitabı okuttuğunuzu düşünüyorum."

İsmini bildiğimi gizlemeye ihtiyaç duymuyorum. O benimle resmi olarak tanışmadığı halde adımla sesleniyorsa benim de bunu yapmaya hakkım var. "Meriç Bey, size hatalar yapan ve bu sayede kim olduğunu bulan genç bir kızın hikâyesini okutuyorum. Her insan ergen olur ve bunu atlatır. Bazıları atlatmaya çalışırken büyük hatalar yapar ancak bizi olgunlaştıran ve karakterimizi kazanmamızı sağlayan da bu hatalardır. Yanılıyor muyum?"

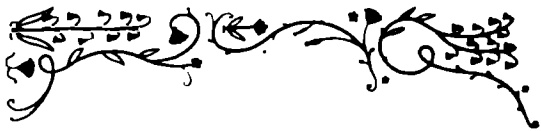
"Haklılık payınız var." Sesindeki şüpheyi duyunca içimde küçük bir tatmin duygusu filizleniyor.

"Kaç sayfa okudunuz? Otuz? Kırk? Peşin hükümlü olmak gibi kötü bir huyunuz olabilir mi?"

Yüzünden ufacık bir şaşkınlık belirtisi geçiyor. Kaşlarını kaldırıp kalın, net sesiyle konuştuğunda onu alt ettiğime emin oluyorum. "Limon çiçekleri nahif ve sevecen olurlar."

"Beyefendiler de nazik ve centilmen olurlar, ne garip değil mi?" Bakışlarını yüzüme sabitleyip beni yıldırmaya çalışırcasına uzun uzun bakıyor. Gözlerimi hiç kaçırmadan meydan okuyan bir tavırla ona karşılık veriyorum. Dakikalar geçip gidiyor ama ikimiz de bunu bitirecek gibi görünmüyoruz.

Kitabevinin girişinde bir genç belirip Meriç'e sahafta müşteri olduğunu haber verirken aynı anda Ahmet de beni çağırıyor. Bakışma inadını bitirmeden önce birbirimize karşı çenelerimizi kaldırıp vazgeçen kişi olmadığımızı ilan ederek aynı anda arkamızı dönüyoruz. Yardıma ihtiyacı olan arkadaşımın yanına giderken bu kez o kaba mürekkep kalemine haddini bildirmiş olmaktan dolayı büyük bir tatmin duygusu hissediyorum.



Sevgili Limon Çiçeği,

Ne söylemek istediğinizi anlıyorum. Size karşı dürüst olacağım, birkaç gün öncesine dek hakkınızda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim ancak karşılaşmamız bana bir hayli yardımcı oldu. Saygımı kazandınız. Üstelik bunu bana haddimi bildirerek yaptınız. Kibirli olmakla aptal olmak arasında fark vardır ve ancak aptal bir adam ortada olanı inkâr ederek kendi doğrularını diretmeye çalışır. Bu yüzden söylediklerinizi kulak ardı etmek yerine, üstünde düşünmeye çalışacağım.

Gönderdiğiniz kitabı okudum. Muhteşem bir kitap olduğunu söylememi beklemediğinizi biliyorum. Bunu yaparsam yalan söylediğimi ikimiz de biliriz. Birbirimiz hakkında bu kadar fikir sahibiyiz sanırım. Değil mi?

Ancak savunduğunuz şeyleri anladım. Karakterlerin aptalca seçimleri beni çok rahatsız etti, tüm iyimserlik çabalarıma rağmen bunu görmezden gelemedim. Tabiatım gereği hiçbir zaman

uçan bir genç ya da gamsız bir karakter olmadım. Böyle gençleri anlamakta da zorlanıyorum fakat ne yazık ki var olduklarını inkâr edemem. Karakterlerin gelişim sürecini beğendim. Bir genç kızın hayatının iplerini eline alması ve yapabileceklerini fark ederek harekete geçmesi değerli bir davranış. Önyargılarımı tamamen bir kenara bırakamasam da bu düşünceyle okuduğumda hikâye daha katlanılabilir oldu. Bunu söylemek istemezdim ama evet, benim için katlanmam gereken bir kitaptı. Yine de düşündüğümün aksine kitaptan nefret etmedim. Başka bir tecrübe edinmek istiyor muyum emin değilim ama arkasından gelecekleri merak ettiğim için size sorunuzun cevabını vereceğim:

Aşk insanı olgunlaştırır ve cesaret verir.

İçtenlikle,
C.M.K

Not: Laf sokma sanatında usta bir insan olduğunuzu düşünmeye başladım. Bunu bayağı bir şekilde değil de ince bir zekânın göstergesi cümlelerle yaptığınız için sizi takdir ediyorum. Görüyorsunuz ya, o kadar da katlanılmaz biri değilim.

Sizin hakkınızda öğrendiğim bir şey daha var. Sivri bir dile, keskin bir zekâya ve zalim bir güzelliğe sahipsiniz.



6. Bölüm

Haslet

(Yaratılıştan gelen özellik, Huy, Tabiat)

Her insan aşkın nasıl bir duygu olduğunu merak eder. Hep bahsedildiği gibi ucu bucağı olmayan sonsuz duygularla dolu bir dehliz mi yoksa bitip tükenen, süslü görüntüsünün altında yorup yıpratan bir şehir midir, ona sahip olana kadar bilemeyiz. Mutlu aşklar herkesin hayalidir ama bunu seçememek beni her zaman korkutan bir gerçek olmuştur.

Birini sevdiğinizde ve bir ilişkiye başladığınızda bu sadece sizi ilgilendirmez. Birini sevmek aile kurma isteğini körükler ve aile kurmak da size muhtaç çocuklara sahip olmak demektir. O çocukları bırakıp gitme ihtimalinin her zaman olduğu bir dünyada bu kadar korkusuzca aile kurulmasına hayret ediyorum.

Ablamın hamile olduğunu öğrendiğimde onun mutluluğunu paylaştım, teyze olmanın düşüncesi bile kalbimi sevgiyle doldurdu ama ışıklar kapanıp da gece tek başıma kaldığımda kendi çocukluğumu düşünmeden edemedim. Annem beni bı-

rakmayı hiç istemezdi, bunu biliyorum. Fakat hayat, doğum ve ölümden ibaretken bu ihtimal her zaman kucağınızda olmalıydı, değil mi? Annesiz büyümek öyle zor bir şey ki bir bebeğe sahip olma fikri benim için onu yalnız bırakma korkusuyla eş değer. Bu yüzden aşka ve zamanla beraberinde getireceklerine karşı ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Abimin Defne'ye olan ilgisinin her geçen gün artışını izlemek bana bunları düşündürüyor. Ablamın, onun en yakın arkadaşı ve ailemizin büyük oğlu gibi olan Sinan abinin, şimdi de abimin âşık oluşunun her anına şahit olmak kalbimi aşkı tatma isteğiyle doldururken bir yandan da ona yakalanma korkusuyla sinmeme neden oluyor.

Bu kadar gençken ve bir sevgilim bile yokken çocuklarımı düşünmenin saçma olduğunu biliyorum ama önümdeki ilişkiler adım adım evliliklere ve çocuklara giderken bu sonuç kaçınılmazmış gibi geliyor. Sonuçta bir ilişki iki kişiliktir ve sadece bir tarafın istekleriyle yürümesi imkânsızdır, değil mi?

İç çekerek kalemimi bırakıyorum. Bu hafta her gün ikişer tane sınavım vardı ve onlarca kitap, kitaplara dair inceleme metinleri okumam gerekti. Kafamın içi artık çığlıklar attığı için yarınki son sınava bir türlü odaklanamıyorum. Bu yüzden biraz mola vermek adına yatağıma uzanıp İdil'i arıyorum. Her zamanki gibi telefonu ikinci çalışta açıyor.

"Hey sen," diyorum yorgun bir sesle. "Hâlâ hayatta mısın diye kontrol etmek istedim."

"Artık bir beynim yok Ecrin. Yarınki sınav için çok çabaladım ama şu an kafamın içindeki tek şey bu günlerde magazine düşen ayrılık dedikoduları."

"Bunu düşünüyorsan sorun yok demektir. Biraz *Instagram*'da dolaş. Düzelirsin."

"Değil mi? Bence de!" Arkadaşım magazin haberlerini kendi üslubuyla şişirerek anlatırken ilginç mizah anlayışının beni

rahatlatmasına izin veriyorum. Asla olamayacağım kadar neşeli ve uçuk bir karakter oluşu beni eğlendiriyor. Duygularını coşkuyla yaşayıp gizlemek için hiçbir çaba göstermeyişinden de hoşlanıyorum. Bazen ben de daha açık bir insan olmak istiyorum ama göründüğü kadar kolay olmadığını anlayınca vazgeçmem kaçınılmaz oluyor.

Gece biraz daha çalışıp rahatsız bir uykuya daldıktan sonra sabah erkenden uyanıp yola düşüyorum. Yerlerde sürünen ruh halim sınavımın beklediğimden iyi geçmesiyle silinip gidiyor. Eve gelip birkaç saat uyuduktan sonra uzun, dinlendirici bir duş alıp Erdem'le görüşmek için vakfa gidiyorum.

Yazıları gönderdikten sonra Erdem haftalık toplantılarında metinleri hep birlikte inceleyeceklerini söylemişti ve bu beni, hafta boyunca gerginlikten öldürmüştü. Şimdi de vakıftan içeri girip dergi katına çıkarken karnımda bir sancıyla Erdem'in odasının önüne kadar geliyorum. Açık kapıyı tıklattığımda Erdem dikkatini bilgisayarından ayırıp misafirini görmek için dönüyor. Beni görünce yüzüne yayılan gülümseme sayesinde biraz rahatlıyorum. "Merhaba."

"Hoş geldiniz hanımefendi," masasındaki papatyalardan bir tane koparıp bana verdiğinde genişçe gülümsüyorum. Bu kelime Bay C'nin sesiyle kulağımda çınlıyor ama iki adamın farklı üslupları sayesinde bambaşka iki kelime gibi geliyor.

"Hoş buldum. Biraz gerginim, o yüzden ne olduğunu hemen söyle, olur mu?"

"Hiç gergin görünmüyorsun," diyor koltuğa oturmamı işaret ederken. "Gerilecek bir şeyin de yok zaten. Metinler çok başarılıydı. İş senindir."

İçimde kabaran zafer duygusuyla rahatlayarak gülümsüyorum. Kalbim hızla çarpar, midem heyecanla kasılırken dimdik oturmaya devam ediyorum. "Buna çok sevindim."

"Ben de öyle." Erdem'in samimiyetinden şüphem yok.

Bana nasıl bir yol izleyeceğimizi, neler yapacağımızı anlatıyor. Söylediği her şeyi ilgiyle dinleyip kendi fikirlerimi belirtmekten çekinmiyorum.

"Bu sayıda önemli bir isimle röportaj planımız var. Çeviri edebiyatı ve sahaflar üzerine konuşabileceğimiz birkaç isim belirledik. Yasemin'in ayarlayacağına çok emindim ama o gittiği için şimdi benim fazladan çabalamam gerekecek."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Olursa söylerim. Okul, kitabevi, şimdi de bu. Zorlanmayacak mısın?"

Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil, bu yüzden rahatça omuz silkiyorum. "Sevdiğim bir işi yaparken yorulmam." Erdem bana çay ikram edip kendi öğrencilik yıllarından bahsetmeye başlıyor ve ben de iş saatim yaklaşana dek orada kalıp hoşlandığım bir adamın sohbetinin keyfini sürüyorum. Dönüş yolunda bu cümleyi İdil'in yanında yüksek sesle söylesem yazacağı senaryoları düşünmek beni eğlendiriyor.

Vaktinden yirmi dakika önce kitapçılar çarşısına girdiğimde defalarca kez okuduğum mektup yine aklıma düşüyor. Mektubu tarafsızca yorumlayabilmek için sahibinin karakteri hakkında bir şeyler öğrenme hevesim o kadar baskın geliyor ki kitabevime girecekken son anda karar değiştirip adımlarımı Limon Sahaf'a çeviriyorum.

İçeri girip büyük, gösterişli masanın önünde durduğumda Meriç elindeki kalemi bırakıp başını kaldırıyor. Yüzüne bakmadan önce önündeki kâğıtlara göz gezdirince *Word* metinlerinin çıktısını aldığını ve bunların üzerinde kalemle çalıştığını fark ediyorum. Masasının etrafında belli bir düzene göre bir sürü kaynak kitap ve not defteri yayılmış. Defterlerin üzerinde aşina olduğum düzgün el yazısını görebiliyorum. Masanın ucunda dekor için bir daktilo, diğer tarafta ise Meriç'in, kapağı bile açık olmayan bilgisayarı

duruyor. Masaya ait görünenin hangisi olduğunu tahmin etmen zor değil, sevgili okur.

Masasının takımı gibi görünen oymalı büyük sandalyesinin sırtına yaslanmış, bakışlarını yüzüme dikmiş adama bakıp kararlı bir sesle konuşuyorum. "Bir yüzleşme talep ediyorum."

Dudağının kıyısı hafifçe kıvrılıyor ama bunun samimi bir gülücük olduğunu söyleyemem. Daha çok... Ne bileyim, öğrencisini takdir eden memnun bir öğretmen gibi bakıyor. "Dinliyorum." Oturmamı işaret ettiğinde sırt çantamı çıkarıp tokalaşmak için elimi uzatıyorum.

"Ecrin Sezgin."

Büyük eli elimi neredeyse yutarken bakışlarını gözlerimden ayırmıyor. "Cemil Meriç Kozan. Memnun oldum Ecrin hanım."

"Gerçekten mi?" diye söylenerek masanın karşısındaki misafir sandalyelerinden birine oturuyorum. Bunu daha fazla içimde tutarsam hatırladıkça üstüme yığılan öfke beni yutacak, o yüzden ikimizin tuhaf bir arkadaşlık kurmasını sağlayan sebepten bahsetmekte sakınca görmüyorum. "İlk karşılaşmamızda memnun olmadığınızı açıkça ifade etmiştiniz."

"Böyle bir şey söylemediğime eminim." Sakinliği karşısında huysuz, alaycı bir ses çıkarıyorum.

"Peki, beni aşağılayıp kapıyı yüzüme kapatırken ne anlatmaya çalışıyordunuz?"

Meriç doğrulup sandalyesinde öne kayıyor. Ellerini masanın üstüne koyup birbirine geçirirken duvar gibi bir suratla yüzüne bakmaya devam ediyorum. "Sizi tanımıyordum."

"Beni hâlâ tanımıyorsunuz ama görünüşe göre istediğiniz zaman medeni bir sohbet yürütebiliyorsunuz."

"Bence sizi tanıyorum. En azından tanımaya başlıyorum diyebiliriz. Bir mektup arkadaşı, kendisi hakkında yan yana

sohbet ettiğiniz birçok kişiden daha fazla ipucu verir. Daha önceki davranışımla sizi incittiysem eğer bunun için üzgünüm. Ancak çalıştığınız yer ve onun kitlesi hakkında düşündüklerim hâlâ aynı."

"Beni incitmediniz Meriç Bey. Kızdırdınız." Sesim buna desteklercesine öfkeli çıkıyor. Buna rağmen adam karşımda başını eğip ellerine bakarken utanmaktan ziyade eğlenmiş benziyor ve bu ifadeye pek anlam veremiyorum. Nemrut bir adam olduğunu düşünmüştüm ancak şu an pek de öyle görünmüyor. "Buraya gelen genç müşterilere de bana davrandığınız gibi davranmıyorsunuzdur umarım."

"Bana gelen müşteriler çoğunlukla benim kalemimde insanlardır. Değillerse de onları doğru yola yönlendiririm." Bakışlarımı büyük sahafın içinde gezdiriyorum. Tam karşımda duran birkaç basamaklı merdivenin üstündeki odanın bir duvarı büyük, yıpranmış bir dünya haritası taşıyor ve diğer iki duvar da boylu boyunca dolu raflarla süslenmiş.

"Onlara doğrusunu değil, kendi doğrularınızı öğretiyorsunuz. Her insanın okumaktan hoşlandığı şeyler farklıdır. Bunu eleştirmek sizin haddiniz değil."

Yüzündeki küçük, yuvarlak gözlüğü çıkarıp çalıştığı kâğıdın üzerine bırakıyor. "İnsan kendi doğruları için mücadele vermeli. Sizin yaptığınız da bu değil mi?"

"Ben bir yanlışla mücadele ediyorum."

"Sizin için yanlış," diye araya girdiğinde onu duymazdan gelip devam ediyorum. Bir sonraki cümleyi bastırarak söylerken imalı bakışlarımı yüzüne dikmekten hiç çekinmiyorum.

"Üstelik bunu yaparken kimseyi *aşağılamıyorum*. İnanın bana, sizi aşağılamak için birçok sebebim var. Yine de burada oturmuş sizinle insancıl bir tavırla konuşuyorum. İnsanlar birbirlerini ancak bu şekilde anlayabilir."

"İnsancıl bir tavır mı?" Dudakları kıvrılınca eş zamanlı olarak gözleri de kısılıyor. Geldiğimden beri ilk kez yüzüme dikkat ediyorum. Yeni bilgi: *Gözleri yeşilmiş*. "Hanımefendi, beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsunuz."

"Eh, istemiyor değilim." Saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp vücudumu Meriç'e doğru çeviriyorum. Kafamda o an netleşen planın verdiği keyifle gergin vücudum rahatlıyor. "Katlanmakla ilgili söylediklerinizi düşünüyordum. Bence size katlanmanın ne olduğunu göstermeliyim."

"Bunu neden yapasınız ki?"

"Çünkü sizden hoşlanmıyorum," dediğimde gözlerinden neredeyse yaramazlık olarak adlandırabileceğim bir ifade gelip geçiyor. "Ve bir iddia kaybettiniz. Cevap aşk hakkında değildi, cevap insanın kusursuz olamayacağıyla ilgiliydi. Hatalar yaparız, bazen geri dönülemez hatalar. Bunların sorumluluğunu alıp yaşamaya devam etmeyi öğrenmek zorundayız. Aşk her zaman birinci sırada olmaz."

Meriç ağır ağır başını sallayıp, "Olabilir," diyor. "Ama bence bu hikâyede birinci sırada olan kızın aşkıydı. O aşka sahip olmasaydı kendi küçük çukurundan çıkmak için ne istek duyardı, ne de cesaret."

"Böyle de yorumlanabilir elbette. Ama benim cevabım bu değil ve ben sizden benimkini bulmanızı istedim. O gün burada beni tanıyormuşçasına okuma zevkimi ve düşüncelerimi eleştirirken kitaplara yaklaşımımdan çok eminidiniz. Öyleyse benim cevabımı bulmanızı istemek yeterince adil, ne dersiniz?" Yapmacık bir gülücükle başımı yana eğiyorum. "Aylar önce yazdığım *blog* yazısı hâlâ duruyor, isterseniz gösterebilirim. Size kaybettirmek için uğraşmıyorum. Gerçekten kaybettiniz."

Meriç anlaşılmaz ifadesiyle bir süre çehremi izledikten sonra başını hafifçe eğiyor. "Size güveneceğim." İçimden ka-

baran hain gülüşle dudaklarımı kıvırıyorum. "Bana ne yapacaksınız?"

"Cevabı öğrenmek için sıradaki postayı beklemeniz gerekiyor." Yeni bir mektup düşüncesinin Meriç'in hoşuna gittiğini fark ediyorum. Adam sahiden böyle işlerden zevk alıyor olmalı. Ayağa kalkarken, "Bu arada," diyorum son mektup hakkında bir şey söylemem gerektiğini düşünerek. "İltifatınız için teşekkür ederim."

O da ayağa kalkıp ellerini cebine atıyor. Uzun ve ince bir adam olduğu için bu haliyle biraz garip görünüyor açıkçası. Zayıflığı onu kötü göstermeli belki ama dik duruşu ve tavrındaki ukalalık öyle baskın ki etrafa etkileyici bir enerji yayıyor. "Size iltifat etmedim. Yalnızca gözlemle kazanılmış bir gerçeği dile getirdim." O kadar dürüst görünüyor ki söylediği şeyden şüphe etmeyi aklıma bile getiremem. "Ayrıca, masallardaki bütün kötü kraliçeler zalim güzellerdir."

"Masallardaki kibirli krallar da her zaman o kraliçelerin oyuncağıdır."

"Fakat masalların sonunda kazananlar hiçbir zaman zalim güzeller olmaz."

"Öyleyse bir masalın içinde olmadığımız için şanslıyım. Hoşça kalın."

Küçük bir baş selamıyla beni uğurlarken kalın sesi kulağımı dolduruyor. "Görüşmek üzere."

Bay C.

Gözlemle kazanılan bir saygıyı hak etmek güzel bir his, bunun için teşekkür ederim. Aptal olmadığınızı görmek beni sevindirdi. Size sorunun cevabını bilemediğinizi söylemiştim, bu yüzden başka bir kitap yolluyorum. Bu kitabı size sevdirmeye çalışmayacağım, bu yaşımda okuduğumda benim de sevmeyeceğim bir kitap olduğunu biliyorum. Ama küçük bir kızken bu seriyi okuduğum zamanlar benim için çok çılgın günlerdi. Bir kitabın sadece ergen kızlara hitap etmesinde bir sakınca görmüyorum. Dönem dönem patlayan, sizin gibiler için niteliksiz olan popüler kitaplar genç neslin okuma alışkanlığı kazanmasına yardımcı olur. Bu da onlardan biri.

Bu seriyi sevmenizi beklemiyorum, muhtemelen nefret edeceksiniz. Dilerim benden, kitaptan daha fazla nefret etmezsiniz ancak böyle düşünmem size bu kitabı okulmama engel olmayacak. Çünkü zalim zümreler intikam peşinde koşarlar... Okumayabilirsiniz de elbette ancak iddiayı kabul ettiniz ve güvenilir bir insansanız, sonucuna katlanmanız gerekiyor.

Güvenilir biri misiniz?

Size sebat diliyorum.
Limon Çiçeği

Not: Belki de kibrinizin kaynağı Limon Sahaf gibi bir yere sahip olmanızdır. Genç yaşınızda kendi başınıza kurabileceğinizden çok daha eski ve değerli bir yere benziyor. Büyülü dükkânınız bir aile yadigârı mı yoksa siz bir antika kaçakçısı mısınız?



7. Bölüm

Tecessüs

(Belli etmeden kendini ilgilendirmeyen şeyleri öğrenmeye çalışma.)

Vakıftaki derslikte oturmuş Fatih'in toparlanmasını beklerken önümdeki not defterini şekilsiz karalamalarla doldurıyorum. Dirseğimi masaya koymuş, çenemi elime yaslamış, tüm odağım karaladığım çizgilerdeyken çekingen bir ses dikkatimi dağıtıyor.

"Canın mı sıkkın?"

İrili ufaklı daireler çizen elim duraksıyor. Gözlerimi kaldırıp pür dikkat yüzümü inceleyen öğrencime bakıyorum. "Hayır. Neden sordun?"

"Bilmem, dalgın görünüyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp elimdeki kalemi bırakıyorum. "Bir şeyler düşünüyordum."

"Birini öldürmeyi mi planlıyordun?" Ölmese bile can çekişeceğine eminim. Hafifçe gülüyorum. Yüzümde hain bir gülüş asılı kalıyor.

"Bir bakıma." Fatih'e bakıp göz kırpıyorum. "Tehlikeli biriyimdir." Başını önüne eğip kitaplarını sırt çantasına tıkıştırıyor. Yanaklarının kızardığını görünce onunla uğraşma isteğiyle doluyorum. "Ee? Ders çalışmak dışında neler yaptığından hiç bahsetmiyorsun."

"Küçük kardeşlerim var. Onlarla ilgileniyorum. Annemi hastaneye götürüyorum ve tabii abimle beraber dükkânın işleriyle ilgileniyorum. Bunları zaten biliyorsun." Biliyorum ve bu yüzden ona karşı şefkat dolu bir ilgi besliyorum.

"Peki arkadaşların? Sana âşık olan kızlar?"

Sorum onu şaşırtıyor. İrice açtığı gözleriyle bana bakıp, "Kimse bana âşık değil," dediğinde ona inanmadığımı belirten bir bakışla kaşımı kaldırıyorum. "Emin misin? Yaşıtın kızlar arasında popüler biri olduğunu düşünüyorum. Buraya ders almaya gelen kızların kapının önünde ne kadar oyalandıklarını hiç fark etmedin mi?" Gözleri kapalı kapıya gidip gelirken şaşkınca gülüp, "Öyle bir şey yok," diye mırıldanıyor.

"Yani yalan mı söylüyorum?"

"Belki de başkasını arıyorlardır." Dirseklerimi masanın üstüne koyup öne eğiliyorum. Fatih tedirgin bir halde geriye çekiliyor. İstediğimde gerçekten rahatsız edici biri olabilirim.

"Yakışıklı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sen düşünüyor musun?" Bunu öyle bir soruyor ki düşünmediğime çok emin olduğunu anlıyorum. Kendine güvenmemenin bir gence nasıl zararlar verebileceğini tahmin edebiliyorum. Herkesin zayıf noktaları vardır. Herkes hayatının bir noktasında birileri tarafından incitilmiştir. Bazen kalbimiz öyle derinden kırılır ki diğerlerinin hakkımızda düşündüklerini sandığımız şeyler bizi ele geçirir. Fatih'in durumu böyle mi bilemem ama içine kapanıklığının, kendine güvensizliğinin bir temeli olduğuna eminim.

"Elbette," diyorum şüpheye yer bırakmayan bir netlikle. "On yedi yaşındaki birçok çocuk," gözlerinin kısıldığını görünce gülmemek için çabalıyorum. "Affedersin, senin yaşında birçok genç senin kadar iyi bir fiziğe sahip olmaz, bu kadar güzel bir yüze de. Bence insanların yüzüne bakmaya ve ilgilerini görmeye başlamanın zamanı geldi. Reddedilmek korkacağın bir şey olmamalı. Hiçbir ret dünyanın sonu değildir."

"Nereden bileceksin ki? Seni kimse reddetmemiştir." Lisenin ikinci yılında çok hoşlandığım ve ilgisini çekmeye çalıştığım bir çocuğun arkadaş grubumun içinde kalbimi nasıl kırdığını hatırlayınca dudaklarım ruhsuz bir gülücükle kıvrılıyor. Benden sadece bir yaş büyük olmasına rağmen çok genç olduğumu ve ailem olmadığı için muhtemelen bana birazcık iyi davranan herkese bağlandığımı söyleyişi kulağımda çınlarken, söylediklerinin bugünkü halimden daha arkadaş canlısı olan Ecrin'i nasıl üzdüğünü hatırlıyorum. *Herkes birileri tarafından incitilmiştir.*

"Duygular görünüşünle ilgilenmez Fatih. Birisi seni sevdiğinde nasıl göründüğünün önemi olmaz, o kişi için en güzeli sen olursun. İnsanların seni tanımasına izin vermelisin. Bir şey söyleyeceğin zaman kelimeler ağzından çıkmadan önce onları tarttığını anlayabiliyorum. Bu kadar düşünme. Hata yapmak o kadar da korkunç bir şey değil. Onları telafi etmeye çalışmak insanı olgunlaştırır."

"Sen benim öğretmenimsin," diyor savunmacı bir sesle. "Psikoloğum değil."

"Doğru. Sanırım psikologlarla çok vakit geçiriyorum. Peki, seni daha fazla sıkmayacağım. Gidebilirsin. Bugün gireceğin başka dersler var mı?"

"Hayır. Haftaya görüşürüz." Ayağa kalkıp kapıya yürüyor. Ben toparlanırken kapıyı açıp çıkmadan hemen önce sessizce bana teşekkür ettiğinde arkasından gülümsüyorum.

Sanırım keyifli bir ruh halinde olmak beni çevreye karşı daha duyarlı biri haline getirdi sevgili okur. Kendi eşyalarımı topladıktan sonra yukarı çıkıp editörler odasında biraz takılıyorum. Benimle hiç ilgisi olmayan işlere yardım etmeyi teklif ediyorum ve kimsenin bundan rahatsız olmayışı kendimi ekibe aitmişim gibi hissettiriyor. Erdem ofiste olmadığı için onu göremiyorum ama odasının önünden geçerken gizlice başımı içeri uzatıp yaramaz bir çocuk gibi gözlerimi eşyalarının üzerinde gezdiriyorum. Masasındaki küçük yeğenlerinin fotoğrafları ve onlara ne kadar düşkün olduğundan bahsedişini hatırlamak yüzümü güldürüyor. Daha önce yürütebildiğim ilişkiler yaşayamadım, kısa süreli tecrübelerim de beni ilişkilere mesafeli olmaya zorladı sanırım. Bu yüzden kendimi kaptırmamak konusunda epey dirayetliyim ancak ilgimi gizlemek için çaba göstermek de istemiyorum.

Dergiden çıktığımda telefonum çalıyor. Ekrandaki ismi görünce nasıl olup da hayatıma bu kadar abi sokabildiğimi sorguluyorum. Sahip olduğum deli bir öz abi, hayranlığımı kazanmış bir enişte ve nereye koyacağımı bilemediğim bir manevi abi. Hepsinin de bir şekilde ablamla ilgili insanlar olduğunu düşünürken, bu düşüncenin saçmalığına göz deviriyorum.

"Hey sen!" Aramayı cevaplarken ablamın en yakın arkadaşının neşeli sesi kulağıma doluyor.

"N'aber manyak?" Küçük selamlama cümlemi garip bulduğu için bana her zaman böyle cevap verir. Bazen Emre'yle ikisinin benzediğini düşünürüm ama aslında karakterleri birbirlerinden o kadar ayrı ki nasıl olup da bana karşı aynı katlanılmaz mizaca sahip olduklarına şaşırıyorum. Sinan Ertekin çevresine karşı aşırı duyarlı, insanları fark eden ve onların sorunlarını kendi dertleriymişçesine göğüsleyen biridir. Hiç tanımadıklarının bile. Emre'nin ise hayatındaki bir avuç insandan başkalarını pek farkında olduğunu sanmıyorum.

"İyiyim. Eve gidiyorum. Neden aradın?"

"Ecrin, kaba bir insansın, biliyor muydun?" Cevap vermeyince iç çekiyor. "Ablana gidiyorum. Seni aramamı ve henüz çıkmadıysan almamı söyledi."

"Şaşıracaksınız ama eve her gün kendim geliyorum."

"Ona seni düşündüğü için özür dilemesi gerektiğini mi söyleyeyim?"

Canımı sıktıklarını belli eden bir ses çıkarıyorum. Böyle davranmanın bana bir şey kazandırmadığı çok açık, bundan hoşlandığımı da söyleyemem ama engelleyebildiğim bir duygu da değil. Birden ortaya çıkan iyilikler kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyor. Ebeveynlerimi kaybettikten sonra çevremdeki herkesin üzerime titremesi bana kendimi çok kötü hissettirirdi. Acınacak halde olduğumu, bu yüzden herkesin benimle ilgilendiğini sanırdım. O günlerde bu hisse karşı bir tepki koymak için inada ve huysuzluğa başvururdum. Kimsenin benim için bir şey yapmasını istemez, başımın çaresine bakabileceğimi ispatlamak için yanlış kararlar alırdım. Oysa şimdi dönüp baktığımda ailemin kalbi kırık çocuklardan oluştuğunu, acılarımızı hafifletmek için birbirimizle ilgilendiğimizi anlayabiliyorum. Yine de o günlerden kalan inatçılığı ve kendimi ispatlama ihtiyacını hala içimde taşıyorum. Buna rağmen artık bu hisleri törpüleyip üstesinden gelmekte daha iyiyim. Tam da bu yüzden anlamsız itirazlar sıralamak yerine telefondaki adama cevap veriyorum.

"Yeni çıktım. On dakika içinde geleceksen durakta seni beklerim."

"Geliyorum," deyip telefonu kapatınca ekrana bakıp göz deviriyorum. Beni kaba olmakla suçlayana da bakın. Sinan abiyi beklerken durağın arkasındaki bir bebek mağazasına girip etrafa bakınıyorum. Minicik tulumlar, elbiseler o kadar güzeller ki ablamın tüm uyarılarına rağmen birkaç şey alma-

dan edemiyorum. Abimle ben yeğenimize gördüğümüz her şeyi aldığımız için ablamın hamileliğini öğrendikten sadece iki hafta sonra sağlam bir azar yedik. Yine de almaya devam etmekten vazgeçemiyoruz. Gülce'nin şanslı bir bebek olacağı şimdiden belli. Şanssının bize benzememesi için her gün dua ediyorum.

Sinan abi bir kez daha aradığında aldıklarımın parasını ödeyip mağazadan çıkıyorum. Durağın önünde bekleyen arabaya bindiğimde elimdeki poşete bakıp sırıtıyor. "Bebeğe her gün iki farklı takım bile giydirseniz dolabındaki her şeyi giyemeden büyüyecek."

"O zaman biz de bunları kıyafeti olmayan bebeklere veririz. Defne'nin yardımcı olacağına eminim." Defne, Sinan abinin ofisteki yardımcısının kuzeniydi. Sinan ve sevgilisi Elvin sayesinde onlarla tanıştık ve işler yolunda giderse Defne hayatımızda önemli biri olabilir. Bu fikre ne kadar sıcak olduğumu fark etmek beni şaşırtıyor. Abim o kadar uzun zamandır kimseyle flört etmiyordu ki etrafında tatlı bir kız görmek hepimizi heyecanlandırdı.

"Defne çok cesur bir kız. Umarım Emre'nin utangaçlığını aşıp saçma çekincelerinden onu kurtarır."

"Neden bahsediyorsun?"

Sinan abi soruma cevap vermekten kaçınıyor ama neyi kastettiğine dair bir fikrim var. "Emre utangaç biri. Fark etmediğini söyleme."

"Utangaç falan değil. O utangaç olabilecek son insan."

"Sadece evdeyken. Etkilendiği biriyle karşılaşınca ona hiç dikkat etmedin mi?" Zihnimde birkaç anıyı yokluyorum. Fazla uzaklaşmama gerek kalmıyor. Son zamanlarda Defne'nin ilgisinin onu nasıl da şapşala çevirdiğini fark edince dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. "Allah'ım! O gerçekten utangaç. Bunu nasıl bilmem?"

"Sen de nemrutsun," diyor mahalleme giden yola saparken. Bunu inkâr etmeyi denemiyorum bile. Sinan abiyle bir tartışmaya girmek asla sonuç vermez. Ben geri adım atmam, o sonsuza kadar haklı olduğunu kanıtlamaya çalışır ve hiçbir yere varamayız.

Ablamın evine geldiğimizde elimdeki poşetleri masum bir ifade takınmaya çalışarak uzatıyorum. Ablam yüzüme bakıp küçük bir kahkaha atıyor. "Ekşimiş bir şeyler yemiş gibi görünüyorsun." Sonra bir an yüzüme boş bir ifadeyle bakıp dudağını ısırdığında yine bir şeyler aşerdiğini anlıyorum.

Dudaklarımdan bıkkın bir inilti dökülüyor. "Ne? Ne isteyeceksin?"

"Lütfen bir şey isteme," diyor Sinan abi elindeki poşetleri kaldırırken. "Sana iki kilo elma aldım. Bayılana kadar yiyebilirsin."

"Evde portakal var. Korkmayın." Biraz bozulmuş bir halde karnını tutarak içeriye geçiyor. "Sanki sürekli bir şeyler istiyormuşum gibi davranıyorsunuz." Aslında bunu gerçekten yapmıyor ama hamilelik ablamı o kadar duygusallaştırdı ki o an elinin altında olmayan bir şeyi canı çekince kendini mahcup hissedip ağlamaya başlamak gibi anlamsız tepkiler vererek hepimizin daha fazla koşturmasına sebep oluyor. Sonra bunu fark edip daha da içleniyor ve korkunç bir döngünün içine giriyoruz.

"Keşke babaannemi de getirseydiniz. Yemeği burada yerdik."

"Ben kalmayacağım. Hem işlerim var hem de sabah babaannem biraz hastaydı. Aklım onda."

Ablam kaşlarını çatıp telefonuna uzanıyor. "Neden bana söylemiyorsun? Yanında kalırdım."

"Seni çağırırsam beni döveceğini söyledi," deyip omuz silkiyorum. "Terliği popoma isabet ettirebildiğine göre yalnız kalamayacak kadar kötü olmayacağını düşündüm."

"Yine de beni aramalıydın." Ablamın gözleri doluyor. "Artık bana hiçbir şey anlatmıyorsunuz." Sinan abiyle çaresiz bir bakışma yaşıyoruz. Ablam çay koyacağını söyleyip mutfağa gittiğinde arkadaşı kendini feda edeceğini söyleyip beni evden yolluyor. Hiç itiraz etmeden kalkıyorum çünkü böyle durumlarda birini nasıl rahatlatacağını ve nasıl tekrar mantıklı düşünmesini sağlayacağını bilen kişi ben değilim.

Birkaç sokak ilerideki evime gidip babaannemi yemeği dert ederken bulunca onu oturtup kolları sıvıyorum. Harika bir aşçı olmasam da güzel yapabildiğim yemekler var. Dolaptan yeşil fasulye çıkarıp ocağa koymak için hazırlarken gönderdiğim postanın Meriç'e ulaşıp ulaşmadığını merak ediyorum. Açtığında yüzünün alacağı şekli düşünmek bile kahkahalarla gülmeme sebep oluyor. Babaannem sesime gelip kendi kendime bu kadar coşkuyla güldüğümü görünce iyi olup olmadığımı soruyor ve nedense buna daha çok gülüyorum. Hiç gülmeyen biri değilim elbette. Aksine, iyi anlaştığım insanlarla beraberken gülmeyi ve eğlenmeyi bilirim ama yine de fasulye kırarken bu kadar eğlenmem yaşlı babaanneme ilginç gelmiş olmalı.

Abim bu akşam da geç saatlere kadar şirkette kalınca babaannemle biraz vakit geçirmek için salonda takılıyorum. Onun günlük, saçma sapan dizisine katlanamayınca gizlice sosyal medyada oyalanıp Ganimet Sultan'ın dizi hakkında yaptığı yorumları onaylayan sesler çıkararak dinliyormuş gibi yapıyorum. Neyse ki işkence fazla devam etmiyor. Babaannem ilaçlarını alıp yatmaya gidince ben de odama çekilip bir süre kitap okuduktan sonra ışıklarımı kapatıyorum.

Ertesi gün hızlı başlıyor. Abimin saçma sapan istekleriyle ilgilenmek zorunda kaldığım bir sabaha uyanıp onu başımdan savamadığım için okula neredeyse geç kalıyorum. Geç kalmaktan nefret ettiğim için ruh halim epey tehlikeli bir hal

alıyor ama nasıl olduysa ders arasında, İdil dergideki işlerle ilgili sorular sorup dikkatimi dağıtmayı beceriyor. Sinsi bir oyunla lafı Erdem'e getirip milyonlarca soru ve kendince doğru olan tespitlerde bulunup beni eğlendiriyor. Onun sayesinde işe gelirken çok daha rahat hissediyorum. Çalışma arkadaşlarımın agresif modumu değiştirdiğini bilseler İdil'i öpmeye çalışacaklarından eminim. Sinirli günlerimde çalışma arkadaşlarım bana katlanmak zorunda olmaktan hiç de memnun değiller.

Kitapçılar çarsısına girdiğimde bir kez daha, kendi kitabevimden önce Limon Sahaf'a girip Cemil Meriç Kozan'ın karşısına geçiyorum. Başı geriye düşmüş, dirsekleri sandalyenin kollarında, avuç içleri yukarı doğru açılmış. Neredeyse perişan bir halde durduğunu görünce önündeki kitaba bakıp bu tabloya karşı neşeyle gülüyorum.

"Merhaba." Meriç başını kaldırmıyor. Gözlerini açma zahmetine bile girmiyor ama şu an uyumadığına adım gibi eminim. "Görüşmeyeli nasılınız?"

"Yıllardır bu kadar acı çekmemiştim," diyor aksi bir sesle. "Hasta hissediyorum hanımefendi. Benliğimde ruhsal olarak asla kapanmayacak boşluklar açılıyor. Sizi affetmeyeceğim." Bana bakmadığı için rahatça sırıtıyorum.

"Yapmayın. O kadar da kötü olamaz."

Gözlerini açıp doğruluyor, bakışlarında o kadar net bir çaresizlik var ki kahkahalarımı nasıl tuttum bilmiyorum. "Daha kötüsüyle karşılaşmadım. Buna çok eminim."

"Yine de okumaya devam edecek misiniz?"

"Edeceğim çünkü sizi haklı çıkarmaya niyetim yok. Umarım Edward Bella'yı yer ve Jacob da bir çeşit kurt zehrini soluyarak ölür."

"Ne yani Edward takımında mısınız?" Sorum yüzünü buruşturmasına sebep oluyor. "Ben altıncı sınıftayken serinin ta-

kipçileri iki takıma bölünmüşlerdi. Edward ya da Jacob'ı desteklemek, diğerinden nefret etmek zorunda olmak demekti ve Bella iki tarafı da üzdüğü için ortak düşmanımızdı."

"Hasta hissediyorum," diyor bir kez daha. "Sizin yüzünüzden vebaya yakalanacağım."

"Ve Bella yüzünden. Alacakaranlık serisini okurken herkes böyle hisseder."

"Buna rağmen bu kitabı bana yollamanız kalpsizliğinizin bir kanıtı mı?"

Omuz silkip masanın karşısındaki sandalyeye geçerken cevap veriyorum. "Sadece kindarlığımın." Elimdeki Montaigne'in *Denemeler*'ine bakıp hasretle iç çekiyor.

"Neyse ki tüm vaktinizi parlayan vampirlerle geçirmiyorsunuz."

"Elbette geçirmiyorum. Ben hem modern, hem de klasik edebiyatı destekleyen, açık görüşlü bir okurum. Vampirlerin parlamasıyla bir sorununuz mu var?"

"Vampirler güneşte parlamazlar hanımefendi, yanarlar."

"Karanlık dönemlerinizde *Vampir Günlükleri*'ni mi izliyordunuz?"

Ona hakaret etmişim gibi sert bir bakış atıyor. "Hayır. Fantastik dünyada var olan bir düzendir bu."

"Fantastik dünya aslında yoktur, yani orada neler döndüğü tamamen yazarın hayal gücüyle ilgilidir."

"Ama en başında fantastik dünyayı kuran birileri vardır. Ayrıkvadi'ye gidip oranın cüceler diyarı olduğunu söyleyemezsiniz."

"Ya *Kralın Dönüşü*'nden yıllar, asırlar sonra Elflerin tümü gemilere atlayıp denize açılmışsa ve cüceler Orta Dünya'yı ele geçirip en güzel yerlere saraylarını kurmuşlarsa?"

Bana delinin teki olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyor. "Böyle bir şey olmaz."

"Bunu asla kanıtlayamazsınız beyefendi," diyorum keyifle. "Vampirlerin güneşte parlamayacağını kanıtlayamayacağınız gibi. Ama kanıtlayabileceğimiz bir şey var. Akıllı bir kadın doğaüstü yaratıkları bile parmağında oynatabilir."

"Bella'ya akıllı bir kadın demezdim."

"Çok şaşıracağınız bir şey söyleyeceğim." Derin bir nefes verip ciddiyetle ekliyorum. "Haklısınız."

Meriç duyduklarına inanamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle öne doğru eğiliyor. "Vebaya yakalanacağımdan gerçekten endişelenmiş olmalısınız."

Gülmemek benim için hiç bu kadar çaba sarf etmem gereken bir şey olmamıştı sevgili okur. Hiç. Dudaklarım kıpırdamasın diye dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki çenem acıyor. "Size söyledim. Ben insancıl biriyim."

"Nasıl hem kindar hem de insancıl olabilirsiniz?"

"Siz nasıl hem kibirli hem de nazik olabiliyorsanız öyle." Yüzüne geniş, hoş bir gülümseme yayılıyor. Buna o kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki duygularımı kolayca açık etmekte iyi olmadığım için şanslıyım.

"Nazik olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır. Bunu siz söylüyorsunuz. Bana kalırsa beyefendi, nazik değilsiniz. Birazcık bile."

Gülümsemesi hiç teklemiyor. Küçülmüyor bile. "Sizin kadar genç birinin benimle böyle konuşmasına alışık değilim. Bu hoş bir şey, ilgi çekici."

"Sizden o kadar da küçük olamam," derken kelimeler ağzımdan asabi bir homurdanma gibi çıkıyor.

"Belki. Bahsettiğim hoşluk seçtiğiniz konular ya da verdiğiniz cevaplar değil. Hitap şekliniz, mektup yazmanız. Okumaya yönelik tutkunuz..." Hafifçe başını eğiyor. "Ve tabii bir Limon Çiçeği olmanız."

"Limon Çiçeği, annemin yazdığı bir masalın adıydı. En sevdiğim masalın." Ağzımdan dökülen kelimeler beni öyle şaşırtıyor ki bir anlığına Meriç'e bakakalıyorum. Ben hiçbir zaman öylece, sohbet arasında, hatta direkt sorulduğunda bile annemden bahsetmem. Tanımadığım insanlarla onunla ilgili konuşmam. Annem benim gizli sırdaşımdır ve ondan bahsetmek benim için sıradan bir şey değildir. Bu yüzden söylediğim cümle beni sarsıyor. Meriç yüzümdeki değişikliği fark etti mi bilmiyorum. Aslında içimdeki huzursuzluk yüzüme yansıdı mı ondan da emin değilim. Fark edilmeye niyetli de değilim. Gergin bir gülüş dudaklarımdan fırlıyor. Başka bir şey söylemeyi hiç istemiyorum ama lafı annemden uzaklaştırmaya ihtiyacım var. "Neden öyle imza attım bilmiyorum. Cevap vereceğinizi düşünmemiştim."

"Bu imza size yakışıyor. Ayrıca centilmen beyefendiler öfkeli bir mektubu cevapsız bırakmaz." Sesindeki hafif alaycılığı duymak beni biraz rahatlatıyor. Annem hakkında bir şey sormamasına içten içe minnet duyuyorum.

"Öyleyse bu centilmen beyefendiyi," buna asla katılmadığını belli eden bir bakışla ayağa kalkıyorum, "yalnız bırakayım da muhteşem kitabına geri dönsün."

"Muhteşem bir kitaba dönebilseydim bu kadar acı çekmezdim."

"Acılar bizi olgunlaştırır Meriç Bey. Güçlü olun."

"Sizin için söylemesi kolay tabii," diyor yargılayan sesiyle. "Nasılsa bu acılara alışıksınız."

"Şaşıracaksınız ama bazılarımız için o kitapları okumak bir zulüm değil."

"Evet. Şaşırdım." *Alacarakanlık*'ı eline alıp solgun bir yüzle kitabı açtığında ona iyi okumalar dileyip sahaftan ayrılıyorum. Bana beklenmedik şeyler söyletmesine ve bu yüzden gerilmeme rağmen son birkaç dakikada epey eğlendiğimi fark

etmek beni şaşırtıyor. Kendi tarafıma geçerken Meriç'in son söylediği şeyi ve o an yüzünün aldığı şekli hatırlayınca kıs kıs gülerek içeri girip mesaime başlıyorum.

KAKTÜS TEAM



Sevgili Limon Çiçeği,

Siz zalim, acımasız, kalpsiz bir büyücüsünüz. Bunları söylediğim için beni affedin ancak son birkaç gündür beni lanetlediğinizi düşünmeden edemiyorum. Elimde korkunç bir kitap var, eğer kâğıtlara saygım olmasa her sayfasını parçalayıp yakmak isteyeceğim bir kitap. Daha önce bir kitaba karşı bu denli büyük bir nefret beslememiştim, yine de okumayı bırakamıyorum. Güvenilir biri olmamayı arzulayacağımı hiç düşünmezdim ama bir gece yarısı oturmuş bu mektubu yazarken bunu tüm kalbimle diliyorum.

Tam da bu yüzden, siz kalpsiz bir büyücüsünüz.

Sorunuza gelince, Limon Sahaf'ın kibrimi beslediğini inkâr edemem. Burada çalışırken bazen kafamı kaldırır, bu özel yere sahip olmanın gururunu yaşarım. Keşke bütünüyle bana ait olduğunu söyleyebilseydim ama büyülü dükkânımın geçmişinin anne ve babama ait olmasından mutluyum. Buranın, onların hayatları boyunca

hayaller kurup bana bir amaç vermek için çabaladıkları bu yerin, geçmişten gelen ve içine benim eklediğim onlarca yeni hayalle var olmaya devam etmesi beni gururlandırıyor.

Vampirler ve Hayallerle,
C.M.K.

Not: Bir antika kaçakçısı olmamı tercih edeceğinizi biliyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama bütünüyle sıradan bir adamım... Buraya büyülü dükkân demenizden hoşlandım. Düşündüm de, benim için gerçekten de büyülü bir yer. Umarım içeri girerken kötü büyülerinizi eşikte bırakıyorsunuzdur.





8. Bölüm

Hüzün

(Gönülde hissedilen keder ve burukluk. Manevî sıkıntı, üzüntü, gam.)

Einstein der ki, önyargıları parçalamak atomu parçalamaktan daha zordur.

İlk mektubumu yazarken bunun Meriç için de geçerli olduğuna adım gibi emindim. Fakat şimdi öyle düşünmüyorum. Mektupları ve yaptığımız konuşmaları düşününce görüyorum ki başta sandığım gibi kötü ve kaba biri değil. Bu düşüncelerimin bir önyargı olduğunu sanmıyorum, öyle olsaydı değiştirmeye bu kadar hevesli olmazdım. Bunlar Meriç'in bana olan davranışlarından edindiğim izlenimlerdi ve eğer o kadar kaba biri olduğunun düşünülmesini istemiyorsa insanlara daha yumuşak başlı davranması gerekir.

Meriç'i artık tanıdığımı söyleyecek kadar ileri gidemem. Yine de tanımaya başladığımı hissediyorum. Tıpkı bana söylediği gibi, mektuplar sahiplerinin karakterine dair epey bilgilendirici bir iletişim aracı. Artık mektup yazmayı neden bıraktığımız hakkında bir fikrim yok. Ya da neden bugüne dek yazmayı

hiç düşünmediğim hakkında. Hayatımda bir mektubu beklemek kadar heyecan verici çok az şey deneyimledim. Üstelik bunlar romantik mektuplar bile değil. Sohbetinden ve tartışmalarından zevk aldığım, esprili bir arkadaşın mektupları.

Esprili! İşte bu, Meriç'ten hiç beklemediğim bir özellik. *Adam beni güldürüyor sevgili okur.* Bunu ona asla söylemem ama gerçek bu. Bana verdiği cevapları, ifadesindeki ciddiyet yüzünden yaptığından emin olamadığım şakaları ve gözlerindeki neşeli parıltılarından anladığım kadarıyla eğlenmeyi bilen biri.

Mutfaktan zeytinyağlı tabağını alırken hafifçe gülüyorum. Defne'nin etrafımdaki heyecanlı varlığı da beni ayrıca eğlendiriyor. "Emre gelecek, değil mi?" diye soruyor bir kez daha.

"Geleceğini söyledim ya."

"Hemen de kızıyorsun," derken sesi küskün geliyor. Elimde tabaklarla mutfaktan çıkmak üzereyken iç çekip arkama bakıyorum. "Ondan bu kadar hoşlanıyorsan neden söylemiyorsun?"

"Söylüyorum." Yüzüne bakmaya devam ettiğimde omuz silkiyor. "Yani, tam olarak senden hoşlanıyorum kelimelerini kullanmıyor olabilirim ama sürekli *hey dostum, sen benimsin* sinyalleri yayıyorum. Daha fazlası için beni biraz cesaretlendirmesi gerekiyor."

"Hadi oradan. Senin cesarete ihtiyacın yok."

"Her âşığın cesarete ihtiyacı vardır." Çenesini kaldırıp gururlu bir görüntü sergilemeye çalışırken kapı zili duyulunca koşturarak mutfaktan çıkıp kapıyı açmaya gidiyor. Onun bir deli olduğuna eminim ama abimin de aklıselim biri olduğu söylenemez zaten.

Zeytinyağlı tabaklarını hazırladığımız sofraya götürürken kapıda ablamları görünce Defne'ye imalı bir bakış atıyorum. Beklediği kişinin gelmeyişiyle eğlenmemi hiç de komik bul-

mamış olacak ki Kerem abinin arkasından bana dil çıkarıyor.

Elimdekileri masaya bırakıp geri döndüğümde içeri giren ablamla karşılaşıyorum. Kaşlarım endişeyle çatılırken. "Neden doğurmak üzereymiş gibi görünüyorsun?" diye soruyorum. Kerem abi ablamın arkasından bana uyaran bir bakış atıyor.

"Öyle görünmüyorum." Sonra kocasına bakıp ağlamaklı bir sesle soruyor. "Görünüyor muyum?"

"Merdiven çıktığın için yoruldun sadece. Çok güzelsin." Kerem abinin rahatlatıcı sesi ablamın üstünde işe yaramışa benzese de ben kaşlarımı çatmayı kesemiyorum. Birkaç dakika sonra abim de geldiğinde çorbaları masaya taşıyorum ve hep beraber yemeğe oturuyoruz.

Abim Defne'yle beraber oturup yemek boyunca tüm dikkatini ona verdiği için bakışlarını bir türlü yakalayamıyorum. Bu yüzden gerginliğimi görmüyor. Kerem abi ve babaannemle sürekli ablamı gözlüyoruz. Konuşurken birden durup keskin nefesler alıyor ve sürekli alnındaki teri silme ihtiyacı hissediyor. Bu yüzden sohbete katılmadan, içimde büyüyüp duran huzursuzlukla sadece izleyerek yemeğimi yemeye çalışıyorum.

Bir ara masayı toplarken Kerem abiyi yalnız yakalayıp, "Nesi var?" diye sorduğumda sıkıntıyla iç geçiriyor.

"Öğleden sonra hastaneye gittik. Doktora sancısı olduğunu söyledi ama endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek bizi gönderdiler."

"Öyleyse bir şeyi yoktur," diyorum ablama dönerek. Uzaktaki kanepeden elindeki tatlısını gösterip bana büyük bir gülümsemeyle bakıyor. Ona karşılık vermek için dudaklarımı kıvrılmaya zorluyorum. "Yoktur, değil mi?"

Kerem abi başını sallayıp karısının yanına gidiyor. Ablam hepimiz için o kadar değerli ki grip bile olsa evde seferber-

lik ilan edilir. Aslında bu biraz komik. Yıllarca bizi koruyan ve büyüten, üstelik kendisi de henüz bir çocukken, ablamdı. Hem çok çalışıp hem de bizimle ilgilenmek onun için çok zordu muhtemelen. Bu yüzden bu kadar kırılgan olduğunu düşünmemizden hiç hoşlanmıyor ama öyle olduğunu biliyorum. Olmasaydı bile onun üstüne titremekten kendimizi alamazdık. Çünkü büyüttüğü çocuklar biziz ve artık arkasına yaslanıp rahatça yaşayanın o olmasını istiyoruz.

Kalan tatlıları servis ederken abimle Defne ortadan kayboluyorlar. Çatıya giden tıkırtıları duyunca ikisinin arasında olanlardan artık ablama bahsetmem gerektiğini düşünüyorum. Çatı bizim özel alanımızdır ve abim Defne'yi oraya çıkarıyorsa bu, ona verdiği değerin bir göstergesidir. Kız kardeşler olarak birlik olup bu konuda Emre'ye sataşmak zorundayız. Ben de bir gün çatıdaki gizli odamıza çıkarıp geceyi izlemek isteyeceğim birini bu eve getirecek miyim merak ediyorum.

Salonda oturmuş yaptığım ıslak keki yerken içindeki eksik şeyi bulmaya çalışıyoruz. "Çikolata dolgusu," diyor Kerem abi. "Bu kekin çikolata dolgusuna ihtiyacı var."

"Bence ihtiyacı olan şey biraz daha sos," diye fikrini belirtiyor babaannem. "Kuru kek olmuş bu."

"Sosun hepsini dökmeme izin vermeyen sendin ama!"

"E dinlemeseydin, ne yapalım? Ben ne bilirim *buruvnileri* falan. Baklava de bana, tam ölçü veririm, bunlar genç işleri."

"Yüz yıllık mutfak tecrübelerine güvendiğim için affedersin babaanne, bir daha yapmam."

"Yüz yıl sensin, arsız!" Ağzını şapırdatıp damadına dönerek beni azarlamaya devam ederken tatlısını da iştahla yiyişi gözümden kaçmıyor. Tam bununla ilgili bir şey söyleyeceğim sırada ablamın dudaklarından çıkan kısık, tuhaf bir ses duyuyorum. Dizlerinin dibinde oturmasam duyamayacağım kadar kısık bir ses. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda acıyla kasılan

ifadesini görmek beni yerimden kaldırıyor. Tabağımı uluorta bir yere bırakıp elini tutuyorum. "İyi misin?"

"Bir şey yok," diyor dişlerinin arasından ama odadaki herkes ayaklandı bile.

"Hastaneye gidiyoruz."

"Doğurmuyorum Ecrin." Ablamın kolunu tutup kalkması için onu destekliyorum. Kerem abi boştaki elini tutarken karısının alnındaki teri siliyor. Yüzeydeki sakinliğinin altında nasıl bir panik olduğunu hayal edebiliyorum.

"Kalkabilir misin?"

"Size doğurmuyorum dedim!" Ablam ellerimize asılıp kendini kaldırıyor. Bir an nefesini verip yüzüme baktıktan sonra gözleri irice açılıyor. Bir anlığına aşağıya doğru bir bakış atıp dehşet içinde kocasına dönüyor. "Doğuruyorum." Sesi o kadar kısık ve korku dolu ki düşüp kalacağımı sanıyorum. Sonraki hengâmeyi takip edebildiğim söylenemez. Ablamı arabaya götürürken abime seslenişim, Defne'yle ikisinin aceleyle yanımıza gelişi, ablamın acı içinde kıvranmaları ve Kerem abinin her an düşecek gibi görünmesi aklımda kalan bazı şeyler. Abim arabayı kullanacağını söyleyip doğum çantasını almak için beni eve gönderirken Defne'nin benimle geldiğini anımsıyorum. Yol boyunca onun beni rahatlatmaya çalıştığını da hatırlıyorum ama öyle paniklemiştim ki neler söylediğini bilmiyorum.

Hastaneye geldiğimizde işler hiç de beklediğimiz gibi gitmiyor. Ablam alelacele doğumhaneye alındığında Kerem abi de peşinden gidiyor. Bir doğumun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama bu kadar uzun sürmesinin normal olmadığını, koridorda bekleyen yüzlerden anlayabiliyorum.

Zaman geçip giderken Kerem abinin ailesi geliyor. Sinan abi kız arkadaşıyla beraber gelip Defne de bir an olsun yanımızdan ayrılmazken onların varlığına minnettar oluyorum.

Beklemek, doğumhanenin kapısındaki aceleci hareketliliği izlemek hepimizi olumsuz etkiliyor. Abimin etraftaki koşuşturmacadan ne kadar kötü etkilendiğini görünce bir de onun için endişelenmeye başlıyorum.

Emre bir ara hava almak için kalabalıktan uzaklaşıp koridorun uzak köşesinde, duvarın dibine oturuyor. Biraz yalnız kalmasına izin verdikten sonra arkasından gidip yanına, omuzlarımız birbirine değecek kadar yakınına oturuyorum.

Abim titrek bir nefes alıyor. "Annemle babamın öldükleri zamanı hatırlıyor musun?" Ağır ağır başımı sallıyorum. İnsanların sürekli ağladıklarını, birilerinin annemle babamı artık göremeyeceğimi söylediklerini hatırlıyorum. Beraber yaramazlıklar yaptığımız abimin hiç konuşmadığını, günlerce annemin eve geri gelmesini bekleyip sonunda gelmeyeceğini anladığımı hatırlıyorum. En çok da hiç azalmayan hasret duygusunu hatırlıyorum. O duygu her gün, her saat kalbimi yarıp kolumu kanadımı kırıyor.

O günlerin öncesine ait anıların içinde ablamı bulmakta zorlanıyorum. O bizden daha büyük olduğu için ablamla ilgili pek bir şey hatırlayamıyorum aslında. Eşyalarına izinsiz dokunduğum için beni azarladı diye onu artık sevmediğime karar verişim ya da saklambaç oyununda abimi sobelememe yardım etti diye en sevdiğim insan oluşu gibi komik, bölük pörçük anılarım var sadece. Daha net olan anılarımda, kötü günlerden sonra ablamın bize anne olmak için ne kadar uğraştığını çok iyi biliyorum. Talihsiz, korkunç bir kazada ailemizi kaybettiğimizde liseyi henüz bitirmiş ablamın kendi hayallerinden hiç tereddüt etmeden vazgeçip bizim için nasıl didindiğini de biliyorum. O günlerde, alışık olmadığı bir tempoyla acımasız bir iş hayatı canına okurken yine de eve gelip bizimle oyunlar oynadığını, biz büyürken kendimizi eksik hissetmememiz için nasıl uğraştığını hatırlıyorum.

Hayat bir şekilde herkesi incitmiştir. Bu ailede kimin daha fazla incindiğini düşündüğüm zaman zihnimde ilk beliren isim hep ablamınki oluyor.

"Sence o da annemi özlüyor mudur?" Emre'nin kısık sesiyle sorduğu soru yüzünden irkiliyorum.

"Tabii ki özlüyor." Sesimin sertliği beni rahatsız edince onu daha fazla üzmekten endişelenip tekrar konuşmadan önce birkaç kez yutkunuyorum. "Belki de en çok o özlüyordur. Ne de olsa annemi en iyi tanıyan o. Babamı da..." Dizlerimi karnıma çekip kollarımı etrafıma sararken sesim bir fısıltıya dönüşüyor. "Benim babamla hiç anım yok sanki."

Abim yüzüme bakınca kızarmış gözlerini görmek içimi sızlatıyor. Birbirimizin yanında pek ağlamayız. Bu işleri daha da zorlaştırıyor çünkü her an düşecekmiş gibi duran gözyaşlarını görmek dayanabileceğim bir şey değil. "Babam her akşam işten gelirken sana şeker alırdı. Neyli olduğunu bilirsen iki tane verirdi. Birini yemekten önce yemek için anneme yalvarırdın." Güldüğümü sanıyorum ama dudaklarımdan garip bir ses çıkıyor. Yanaklarıma düşen birkaç damlayı siliyorum hemen. Bu olayın belli belirsiz hatırası zihnimde canlanırken buruk bir tebessüm dudaklarımda asılı kalıyor. Babamın arkasında sakladığı elleriyle bana gülümsediği ve önünde heyecanla zıpladığım bir an geliyor gözümün önüne.

"Ölmez değil mi?" Abimin sesi puslu anıyı dağıtırken hızla ona dönüyorum.

"Ne?"

"Ablam... Ölmez değil mi? Bebek de."

"Artık kimse doğumlarda ölmüyor," diyorum soruya duyduğum öfkeyle. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bu doğumda kimse ölmeyecek. Beni böyle huzursuz ettiği için ona kızmak istesem de, "Saçmalamayı bırak, " demekle yetiniyorum.

"Ablam birini daha kaybedemez Ecrin. *Biz* birini daha kaybedemeyiz." Sesi o kadar acılı geliyor ki abime dair bilmediğim bir şeyler olduğunu ıdrak ediyorum. Baş etmek zorunda kaldığımız ölümlerin hepimiz için farklı olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi ona baktığımda abimin ölümden – ya da ayrılıktan – ne kadar korktuğunu anlıyorum. *Benden farklı bir şekilde, benimkilerden farklı hislerle.* Hepimiz acı çekmiştik ama bunun her birimizi farklı etkileyebileceğini daha önce fark etmemiştim.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkarken abimin omzuna sertçe vuruyorum. "Bu bir doğum, tamam mı? Kimse ölmeyecek. Aptalca şeyler düşünmeyi bırak." Ellerini yüzüne bastırıp sertçe ovaladıktan sonra başını sallıyor. Birlikte diğerlerinin yanına dönüyoruz. Hiç bitmeyecekmiş gibi geçen saatlerin sonunda nihayet Kerem abi dışarı çıkınca herkes yerinden fırlayıp başına üşüşüyor. Doktor onun bir noktada dışarı çıkması gerektiğini ama içeride kalmak için herkesi çok zorladığını azarlayarak anlatırken birisi ablamın ve bebeğin durumunu soruyor. Doktor açıklamasını yapıp giderken Kerem abi duvara yaslanıp, "Kalbi durmuştu," diyor perişan bir halde. "Öldüğünü sandık. Sesini duyana kadar sadece birkaç saniye geçti ama öyle uzun sürdü ki..." Bebeğin şu an iyi olduğunu, bir süre kuvözde kalması gerektiğini öğrendiğimiz için bir nebze olsun rahatlıyoruz. "Mısra da çok yıprandı. Ama iyi olacak." Başını kaldırıp bize baktığında birdenbire hepimiz ağlamaya başlıyoruz. Kucaklaşmalar, ağlaşmalar bir süre devam ediyor. Bir bekleyişi daha atlattıktan sonra sonunda bir camın ardından bebeğimizi izlerken abim omuzlarıma sarılıyor. Her zaman çatık kaşlarımla onu itekleyen ben bu kez küçük bir kız gibi kollarının altına sokuluyorum. Gülce bebeğin minicik bedenine bakmak bile içimi sevgiyle doldururken yeni tanıştığım bu ufaklık için her şeyi yapabileceğimi dü-

şünüyorum. Tıpkı ablamın bize bakmak için her şeyi yaptığı gibi, daha şimdiden onun için tüm varlığımı ortaya koyabileceğime eminim.

Bir süre sonra, sonunda ablamı görme zamanı gelince bir dakikalığına hepimizin içeri girmesine izin veriyorlar. Babaannem ve Kerem abinin annesi ablamı sarıp sarmalarken abim ve ben uzakta kalıyoruz. İkimiz dip dibe durmuş, birbirimize sokulmuş halde ablamızı izlerken kendimi tekrar dokuz yaşında hissediyorum. Anlamadığım, içimi yakan bir acı duygularımı alt üst ediyor.

Anneler, arkadaşlar ve Kerem abinin kardeşleri odadan çıktığında ablam nihayet bize dönüyor. Yorgun yüzüne rağmen kocaman bir gülümsemeyle, "Kızımı gördünüz mü?" diye sorduğunda ciğerlerimden boşalan havanın sesini duyuyorum. Sanki yıllardır sıkı sıkı tuttuğum tüm ipler bir anda kopuyor. Kendimi ileri atıp yatağın kenarına ilişiyorum. Ablama, canını acıtabileceğimi düşünemeden sıkıca sarılırken ondan da tuhaf bir ses çıkıyor. Diğer tarafa da abimin oturduğunu hissediyorum. Kolları benim üzerimden ablasına dolanıyor ve bir süre öyle kalıyoruz.

"Ağlıyor musunuz?" diye soruyor ablam kendini toparladığında. "Ecrin, sen bile mi?" Boğuk sesiyle güldüğünde abim geri çekiliyor. Ben henüz bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Şu an biri beni olduğum yerden çekmeye çalışırsa onun canını yakarım.

"Siz ikiniz," diyor Emre yatağın karşısındaki eniştemize doğru. "Artık ayrı odalarda kalacaksınız. Bir daha çocuk falan yok. Denemeyin bile."

"Eğer biraz önce içimden bir insan çıkardığım için seni pataklayamayacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun." Ablamın onu her kızdırdığımızda bize karşı kullandığı terlik sesini duyunca titrek bir iç çekişle gülmeye çalışıyorum. Saçlarımın

üzerinde tanıdık bir dokunuş geziniyor. "Çık dışarı serseri," diyor ablam. "Git de bana su getir. Yolda ablanla nasıl konuşman gerektiğini de kendine hatırlatsan iyi edersin." Emre eğilip ablamın yanaklarını öperken kulağına bir şeyler fısıldıyor. Ablam göğsüne saklanmamdan hiç rahatsız değilmiş gibi onu rahatlatmak için gülüp söylediklerine karşılık verirken kendime sürekli iyi olduğumuzu söylüyorum. Üçümüz buradayız. İyiyiz. Kimseye bir şey olmadı. Çünkü eğer birimize bir şey olsa, geriye başka ne kalırdı hayal edemiyorum.

Abim odadan çıktığında Kerem abi de kapıda olduğunu söyleyip dışarı çıkıyor. Ablamla ikisinin yalnız kalmaya belki daha çok ihtiyaçları var ama şu an, birkaç saniyeliğine kendime bencil olmak için izin vereceğim.

"Kafanı kaldıracak mısın?" diye soruyor ablam sevgiyle. "Sana sarılmaktan şikâyetçi değilim, malum pek de sarılan biri değilsin. Ama son birkaç saattir hemşirelerin bana neler yaptığını bilseydin, benden bir süre uzak duracağına eminim." Kollarımı son bir kez sıkıp derin bir nefes alarak geriye çekiliyorum. Ablam yüzüme bakınca yanaklarına yaşlar düşüyor. Yine de gülerek, şefkat dolu bir sesle konuşunca onu ne kadar sevdiğimi düşünüyorum bir kez daha. "Ne oldu yabani tavuk? Hamilelik hormonların seni de mi vurdu?" Gözlerimi silerken gülmeye çalışıyorum. Ağzımdan histerik bir nefes çıkıyor. "Harika bir anne olacağımı bildiğin için mi ağlıyorsun?"

"Sen zaten harika bir annesin." Sesim kulağıma o kadar çirkin geliyor ki birkaç kez öksürüp düzeltmeye çalışıyorum. "Hep öyleydin. Keşke öyle olmak zorunda olmasaydın. "Cümlemin sonuna doğru sesim iyice incelip kayboluyor. Ablam gözyaşlarımla yüzüme yapışmış saçlarımı geriye tarayarak beni rahatlatmaya çalışırken kendimi kötü hissediyorum. Asıl bizim onu rahatlatıp ilgiye boğmamız gerekirken

bu halde olmak canımı sıkıyor. "Özür dilerim abla," diyorum burnumu çekerek. "Ben sadece... Orada çok uzun süre bekledik. Hemşireler aceleyle girip çıkıyordu ve ben seni bir daha görememekten çok korktum."

"Neden korktun ki?" Ağlamaklı sesi yüzünden suçlulukla soluyorum. "Evlendiğim halde beni evden kovamadınız, hayatınızdan öylece çekip gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Eğer gidersen sana çok kötü şeyler yaparım," diyorum ciddiyetle. "Çok kötü."

Başını sallayıp yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Sen de benim annem gibisin Ecrin. Aptalca davrandığımda beni azarlayan, kızdığın halde her zaman destekleyen, sürekli benim için bir şeyler yapmaya çalışan küçük bir annesin. Ben sizin için hayatımdan bir şeyleri feda etmedim. Bizim bir arada kalmamız için siz devralana kadar ipleri tuttum sadece. O ipleri tutmamı sağlayan da sizdiniz. Biliyorsun değil mi?" Bilmiyordum ama yine de başımı sallayıp yanaklarımdaki ellerini tutuyorum. Yorgunluğu yüzünden okunuyor, dudakları bembeyaz ve kızını deli gibi merak ettiğine eminim. Ona Gülce'den bahsedecek kadar ileri gitmek istemiyorum. Kocasını çağıracağımı söyleyip, yanaklarını öperek yanından ayrılmak için kendimi zorlayarak dışarıya çıktığımda Kerem abi tarafından da sıkıca kucaklanıyorum. Hatta babaannem, abim, Defne ve Sinan tarafından da.

Bu kadar fazla duyguya, böyle coşkulu yakınlaşmalara alışık olmadığım için birden hepsi çok fazla geliyor. Kimseye görünmeden kalabalık grubun içinden sıyrılıp lavaboya gidiyorum. Yüzümü yıkayıp düzeltmeye çalışmanın faydasız olduğu berbat görüntümle birinci kata inerken niyetim bahçeye çıkmaktı ama danışma masasının önünde durmuş, bazı kâğıtları inceleyen tanıdık bir yüz görünce adımlarım duruyor. Daha onu görmeyi sindirememişken adam başını çeviriyor ve göz

göze geliyoruz. Yüzündeki hayreti yakaladığım andan sonra bana doğru birkaç adım atıp, "Ecrin Hanım," diye sesleniyor. "Merhaba."

Etrafıma tedirgin bir bakış atıyorum. Bu haldeyken tanıdık birini görmek istemezdim. Meriç'i görmeyi hiç istemezdim. Duygularım o kadar uçlarda ki sakinleşene kadar bir yere saklanıp yalnız kalmayı istiyorum. Yine de bir kez yakalandığım için ağzımı açmam gerektiğinin farkındayım. "Merhaba." Sesimin tonundan hiç hoşlanmıyorum. Beni bir kez daha kucaklanmaya ihtiyacı olan bir kızmış gibi gösteriyor. Seni temin ederim sevgili okur, başka kucaklaşma istemiyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Babam için geldik. Siz iyi misiniz?"

"Geçmiş olsun. Benim... Ablam doğum yaptı," diyorum yutkunarak. Meriç elinde tuttuğu ceketi düzgünce koluna asıp birkaç adım daha atınca karşı karşıya geliyoruz.

"Size de geçmiş olsun. Ya da gözünüz aydın mı demeliyim? Ablanız iyi mi?"

"İyi... Şimdi iyi. Teşekkürler," diyorum bir nefes verirken. Meriç anlayışla başını sallıyor. "Sizin babanız nasıl?"

"Önemli bir şeyi yok, yaşlı insanları bilirsiniz." Onun her zamanki üslubunu düşününce garipsediğim yumuşacık bir tavırla konuşuyor. "Bir şeyler içmek ister misiniz? Tam karşıda hoş bir yer var."

"Benim ablamın yanına dönmem gerekiyor." Terleyen ellerimi pantolonuma siliyorum. "Zaten çantam da yanımda değil." Bunu söylediğim anda pişman oluyorum ancak Meriç beni rahatsız edecek imalı bir bakış ya da alaycı bir cümle söylemiyor.

"Yukarı dönmeden önce toparlanmaya ihtiyacınız varmış gibi görünüyor." Omzuna astığı şık postacı çantasına hafifçe vurup, "Benimki yanımda," deyince daha fazla reddetmenin

aptal bir nazlanma gibi görüneceğinden endişelenerek başımı sallıyorum.

Binadan çıkıp karşıya geçerken konuşmuyoruz. Kafede bir masaya oturup birer kahve söylerken de. Ben sütlü filtre kahve istiyorum, Meriç ise az şekerli Türk kahvesi. Onunla bir kafede karşılıklı oturmak tuhaf geliyor. Şu an pek kendimde olmadığımdan söyleyecek zekice bir şey bulamıyorum. Düşünceler zihnimdeki bir fırtınanın içinde savrulup duruyorlar. Hepsi dört bir yana dağılıp kafamı karıştırırken gelip burada, üstelik bu adamla oturduğuma inanamıyorum.

Meriç arkasına yaslanmış, camın ardından gelip geçen kalabalığı izliyor. Üstünde düğmelerini sonuna kadar iliklediği kahverengi bir gömlek var. Gömlekleri bu şekilde giymek insanı bazen tıknaz gösterir. Üst düğmeleri açmak ve kolları kıvırmak her zaman daha havalı bir görünümü destekler ama Meriç'in uzun boynu yüzünden mi, ince vücudundan mı bilmiyorum... İyi görünüyor. Gömleğiyle neredeyse aynı renkteki saçlarına ve birkaç ton koyu olan kahverengi ceketine bakıyorum. Eski bir şeyleri çağrıştırıyor ama etrafa yaydığı havaya rağmen İstanbul beyefendileri gibi değil, kıyafetlerinin klasik olmakla ilgisi yok. *Kesinlikle bir tarzı var* diye düşünüyorum kafamın içindeki karmaşanın arasında. Kendine has, alışılmadık ama bir tarzı var. İşe gelirken bisiklet kullanıyor. Bilgisayar metinlerinin çıktısını alıp üstünde kalemle çalışıp, düzeltmelerini muhtemelen daha sonra tekrar yazı programına işliyor. Popüler kültür kitaplarına tahammülü yok ama bir mektubun hatırına nefret edeceğini bildiği kitapları okumayı göze alıyor

Garip biri. İlgi çeken bir gariplik bu.

"Kendimi incelenmesi gereken bir denek gibi hissediyorum." Başını çevirdiğinde yeşil gözleriyle karşılaşıyorum. "Beni biraz geriyorsunuz."

"Ben sadece önüme bakıyorum. Önümde de siz varsınız."

"Önünüze hep kaşlarınızı çatarak mı bakarsınız?"

"Kaşlarım çatık değil." Bunu söylerken daha fazla kaş çattığımı fark etince yüz ifademi rahatlatmaya çalışıyorum ama bir türlü olmuyor. Kaşlarımın arasında bir baskı varmış, onu bırakırsam dağılacakmışım gibi hissediyorum.

Kahvelerimiz önümüze gelince ellerimi kupaya sarıp dakikalardır masanın altında yere vurduğum ayağımı durdurmayı deniyorum.

"Don Kişot'u sever misiniz?" Meriç kahvesinden bir yudum alıp sakince yüzüme bakıyor.

"Efendim?"

"Don Kişot... Hiç okudunuz mu?" Benimle dalga geçtiğinden şüphelenip uzun uzun yüzüne bakıyorum. Bakışlarım altında ezilip büzüldüğünü söyleyemem ama onu rahatsız ettiğim çok açık.

"Acaba şu an beni rahatlatmaya çalışıyor olabilir misiniz?"

Hafifçe omuz silkiyor. "Sonuçta sizi buraya ben getirdim. İçerideki insanların güvenliğinden endişe etmem gerekir."

"Beyefendi, şiddet yanlısı biri değilim. Ayrıca rahatlamaya ihtiyacım yok."

"Bence, kafanızın içinde dönen her neyse durup derin bir nefes almaya ihtiyacınız var. O düşünceler sizi yutmaya çalışmadan önce." Ona zırvaladığını söyleyip kalkıp gitmeyi düşünüyorum. Ama tekrar üstüme titreyen ailemin yanına dönme fikri beni durduruyor. Bir yerde tek başıma oturup kendimi dinlemenin de ihtiyacım olan son şey olduğunu anlayınca bakışlarımı cama çevirip ayağımla yere vurmaya devam ediyorum.

"Okuduğumu sanmıyorum."

"Don Kişotu'u severim. Kendisi, gerçeklikten saklanıp kendi dünyasında yaşama konusunda epey başarılıdır."

Dudağımın içini çiğneyerek öylesine soruyormuş gibi mırıldanıyorum. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Bir gün şövalye olmaya karar veriyor. Evdeki eski püskü tenekelerden kendine bir zırh yapıp onun en iyi demircinin elinde dövülmüş bir kraliyet zırhı olduğuna, cılız atının, güçlü ve besili bir savaş atı olduğuna, komşusu Sançonun da onun yaveri olması gerektiğine kanaat getiriyor. Sançoyu şövalyelikten kazanacağı krallığından bir ada verme vaadiyle yanına aldığında ikili dünyayı kötülüklerden temizlemek için yola çıkıyorlar."

Düzgün diksiyonu ve güçlü sesiyle anlattığı hikâyeyi dinlerken zihnimdeki uğultunun yavaşça dindiğini hissediyorum. Konuşmasında etkileyici bir hava var. Daha onunla tanışmadan önce yaptığım ufak araştırmada bir akademisyen olduğunu öğrenmiştim. Eğer derslerde bu sesle konuşuyorsa öğrencilerin dikkatini çekememesi imkânsızdır. "Peki başarıyorlar mı?"

"Don Kişot başaracağına inanıyor. Sançoya, efendisinin hayal dünyasında yaşadığının farkında ama ona bunu ne zaman söylese dayak yediği için ayak uydurmayı seçiyor. Efendisi gerçekten de bir şövalye olduğuna o kadar inanıyor ki diğer insanlar da onun oyununu devam ettiriyorlar. Yoldaki bir hana girip oranın görkemli bir şato olduğunu söylediğinde hancı onun bir deli olduğunu düşünerek istediğini yapmasına izin veriyor. Yel değirmenleri kötülük saçan devlere dönüşüyorlar ve Don Kişot sahte kılıcıyla onlarla savaşıyor... Annem bana bu kitabı ilk kez okuduğunda Don Kişot'un bir aptal olduğunu düşünmüştüm. Bir şeyler sadece hayal ettiğimiz için var olmazdı." *Tabii ki*, diyorum içimden. Çocukken bile kibirliydin.

"Bazen bir şeyler sadece hayal ettiğimiz için var olabilir. Bu bizi deli yapmaz. Hayalperest yapar." Bazı geceler annemin defterlerini okurken fısıldayarak konuşurum ve onun beni

duymasını dilerim. Duyamayacağını bilmek bunu yapmamı engellemez, aksine konuştukça kalbim ferahlar.

"Haklısınız... Onun aklının başına gelmesini isterdim ama ne zaman onu düşünsem hikâyenin sonunda isteğimin gerçekleşmesi, Don Kişot'un fakir ve yaşlı bir köylüden başka bir şey olmadığını fark etmesi beni üzerdi."

Söylediklerini düşündüğüm hoş bir sessizlik aramıza giriyor. Bir süre sadece kahvelerimizi içiyoruz. "Bu hikâyeden çıkarmam gereken bir anlam mı olmalı? Çünkü neden anlattığınıza dair bir fikrim yok."

"Sadece sizinle sevdiğim bir hikâyeyi paylaşmak istedim. Masalları sevdiğinizi söylemiştiniz."

"Doğru. Severim." Kahvemi yudumlarken anlattıklarını düşünüyorum.

"Neden kimse ona gerçekleri söylememiş?"

"Saplantılı bir inancı değiştirmek kolay değildir. İnsanlar bunu anlayınca onunla uğraşmaktansa devam etmesini tercih ettiler."

"Sizin kitaplar konusundaki görüşünüze saplantılı bir inanç diyebilir miyiz?"

"Eğer öyle olsaydı benimle uğraşmak yerine yanımdan geçip giderdiniz."

"Ama gitmedim."

Başını ağır ağır sallarken ne düşündüğünü çözebilmek için dikkatle onu izliyorum. "Gitmediniz."

Bana değil, hafifçe çevirip durduğu kahve fincanına bakıyor. "Zor bir günümde karşıma çıkıp bana güzel bir hikâye anlatıyorsunuz. Bu sizden beklemeyeceğim bir davranış olmazdı."

"İnsanlar şaşırtıcıdır." Bakışlarını kaldırıp yüzüme bakıyor. Camdan yansıyan güneş ışığının altında saçlarının arasında sarı tutamlar parıldıyor. "*Siz* şaşırtıcısınız."

"Size *Alacakaranlık*'ı okuttuğum için mi?"

Dudakları kıvrılıyor. "Ve bana mektuplar yazdırdığınız için."

"Tabii bir de size meydan okuduğum için."

"Kibirlenmeye mi başlıyorsunuz?" Sesindeki tatlı muziplik beni güldürüyor. Bakışlarımı sıkıca tuttuğum kupama çeviriyorum. "Teşekkür ederim. Bu güzel bir hikâyeydi."

"Belki siz de daha sonra bana bir masal anlatırsınız."

"Vampirlerle ilgili mi?"

"Lütfen vampirler olmasın," diyor yüzünü buruştururken. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

"Öyleyse perilerle ilgili olacak."

"Sanırım buna katlanabilirim. Katlanma eşiğim son bir haftadır hayli yukarı tırmandı."

"Gördünüz mü? Vampirler size bir şey öğretmiş."

"Evet, harika tecrübeler." Kupamdan büyük bir yudum daha alıp ayağa kalkıyorum. Bir anlığına hastaneyi unutmak bana iyi geliyor ancak artık geri dönmem gerekiyor.

"Size borçlandım." Elimi uzattığımda Meriç'in koca eli benimkini karşılıyor.

"Aslında bana iki kitap aldığınızı düşünürsek, hâlâ borcu olan benim."

"Onlar hediyeydi," diyorum itiraz kabul etmeyen bir tavırla. "Gitmem gerekiyor."

"Hoşça kalın." Başımı bir kez eğip masadan ayrılıyorum. Dışarıya çıkıp soğuk hava yüzüme vururken ağır ağır hastaneye yürüyorum. Üzerimdeki kasvet, rüzgârla birlikte havaya savuluyor sanki.

Hafifliyorum.



Bay C.

Son birkaç gündür sizinle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Bir arkadaş mısınız, yoksa sadece bir tanıdık mı? Sanırım bir arkadaş olmanızı diliyorum. Üzerimde bıraktığınız ilk izlenimden haberdarsınız, değil mi? Düşünüyordum da; belki ben de sizin hakkınızda biraz yanılmış olabilirim. Hemen kazandığınızı düşünmeyin. Nihayetinde hakkınızda yanılmanın sebebi bana korkunç davranmanız. Kötü düşüncelerim olumlu olanlarla yer değiştirmeye başlasa da o ilk gün bana hiç hak etmediğim şekilde davrandığınız gerçeği değişmeyecek. Bu benim kara büyüm. Arkadaşlığımızı sürdürdüğümüz süre boyunca size bu büyüyle işkence edeceğim.

O gün hastanede bana anlattığınız hikâyeyi çok düşündüm. Kelimeler zorlayıcı silahlar olabilir ama kelimeler aynı zamanda insanı rahatlatan çiçek bahçeleridir. Onları nasıl kullanmayı seçersek öyle karşılık görürüz.

Kelimelerinizle beni kızdırdığınız bir gün olmuştu fakat yine kelimelerinizle bana kendimi iyi hissettirmeyi başardınız. Bu değerliydi. Teşekkür ederim.

Mektup arkadaşınız,
Limon Çiçeği

Not: Sizin sıradan olduğunuza inanmaktansa vampirlerin gerçekten var olduğuna inanmayı tercih ederim.





9. Bölüm

Mütenasip

(Birbirine uygun, uyumlu, orantılı)

Ablam ve bebek taburcu olup eve geldiklerinde onlara yardımcı olmam gerekir diye bir haftalık izin almıştım. Bunun kötü bir fikir olduğunu anlamam sadece üç gün sürdü. Babaannem ve Kerem abinin annesi ablamla ilgilenmek için birbirleriyle yarışıyorlar ve benim etrafta olmam hiçbir şeye yaramıyor. Yeğenim sadece yemek yiyip uyuduğu için ara sıra uğrayıp onun sırtını pışpışlamaktan başka yapacağım bir şey olmadığını öğrendim. Bu yüzden dördüncü günün sabahında okula gitmeye karar veriyorum. Hazırlanıp saçımı topladıktan sonra günlerdir sessizliğini koruyan abimin odasına gidiyorum. Perdeleri kapalı, battaniyesini başına kadar çekmiş uyuduğunu görünce saati kontrol ediyorum. Hastaneden geldiğimizden beri onunla neredeyse hiç yalnız kalmadık. Ya işe gidiyor, ya bitirme teziyle ilgileniyor ya da ablamın evinde oluyor, bu yüzden onunla konuşmak için hiçbir aralık bulamadım. Böyle giderse bulacak gibi de-

ğilim, o yüzden perdelerini açtıktan sonra yatağa yaklaşıp battaniyeyi kafasından çekiyorum. "Uyan!"

Abim yüzünü buruşturup kafasını yastığın altına sokunca yatağın kenarına oturup işaret parmağımla sertçe omuzunu dürtüyorum. Israrcı ve sert dürtüklemelerime biraz dayansa da sonunda yastığı fırlatıp öfkeyle doğruluyor. "Ne var Ecrin!"

"Kahvaltıya gidelim mi?"

"Eve kaçta geldim, haberin var mı?"

Uzun, dertli bir iç çekişle ellerime bakıyorum. Duygu sömürüsü sık sık başvurduğum bir yol değildir ama abimin üstünde hiç kullanmadığımı iddia edemem. "Konuşmaya ihtiyacım var."

"Senin konuşmaya ihtiyacın olmaz."

Haklı. Kolay kolay ortaya çıkıp sıkıntılarım hakkında konuşmak istediğimi söylemem ama geri adım atmayacağım. "Ne diyebilirim ki? Zor şeyler yaşadık." Abim gözlerini sertçe ovaladıktan sonra battaniyeyi üstünden atıyor.

"Giyinip gelirim." Kendi odama geçip çantamı aldıktan sonra onu beklerken oyalanmak için dudaklarıma koyu renkli bir ruj sürüp kirpik diplerime ince bir kalem çekiyorum. Kirpiklerim gür ve kıvrımlı olduğu için onları genelde olduğu gibi bırakırım ama koridorda hazır ve nazır beklerken biraz maskara sürmek cazip geliyor. Kendimi oyalamak için biraz süslenirken abim gelince elimdekileri çantama atıp ayakkabılarımı giyiyorum. Sahilde sevdiğimiz bir kafeye gidip kahvaltı söylüyoruz. Birlikte dışarıda yemek sık sık yaptığımız bir şey değil. Babaannemin ev yemekleri en iyisidir ve hep beraber mutfakta vakit geçirmek aile etkinlikleri arasında en sevdiğimizdir. Bu yüzden ilk tercih her zaman evde yemek olur.

Bu sabahki derdim kahvaltı değil, Emre'nin kafasını dağıtabilmek, o yüzden girdiğimiz kafenin terasında manzaralı bir masaya oturup da siparişlerimizi verdiğimizde bakışlarımı abi-

min yüzüne dikiyorum. Şimdiye kadar sessiz kalmasına izin verdim fakat ben endişelenmekten hastalanmadan önce konuşması gerekiyor.

"Ne istiyorsun Ecrin?"

Abimin bıkkın sorusuna karşı rahatça omuz silkiyorum. "Sana ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Hiçbir şey olmadı."

"O zaman neden kendini öldürene kadar çalışıyorsun?" Abim telepatik yollarla bana bir geri zekâlı olduğumu söylemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Konuşmak istemediğinde ya alay eder ya da beni aşağılamaya kalkar. Aramızdaki kardeşlik bağı bu kadar kuvvetli olmasa çoktan birbirimizi öldürmüş olurduk.

"Ben hep çok çalışıyorum. Şimdiye kadar ölmedim."

Bıkkın bir oflamayla doğruluyorum. "Söyle işte. Defne'yle aranızda bir şey geçti, değil mi?"

"En iyi kız arkadaşlar olduğunuzu bilmiyordum." Eliyle rüzgârdan karışan saçlarını sertçe çekiştirirken küçük bir çocuk gibi homurdanıyor.

"Ne oldu? Ona âşık olacağını düşünmüştüm."

"Sen aşk hakkında ne biliyorsun ki? Hayat o çok sevdiğin kitaplarındaki gibi değil."

"Şimdi neden kavga etmeye çalışıyorsun?" Beni kızdırmak istediğinde kitaplarıma sataşması alışıldık bir durum. Zamanla buna alınmamayı öğrendim çünkü benim kadar tutkulu olmasa da o da okumayı sever. Böyle davrandığında sadece benimle uğraştığını bilirim. "Senin için endişeleniyorum."

Arkasına yaslanıp kafasını geriye düşürüyor. Bir dakika kadar gökyüzüne baktıktan sonra iç çekerek doğrulup yüzüme bakıyor. "Ben iyiyim. Hastane yüzünden biraz bocaladım sadece. Orada beklerken kötü anılar bir anda üstüme çullandı. Sen nasılsın? Seni hiç öyle görmemiştim."

"Çabuk atlatırım," derken hafifçe omuz silkiyorum. Abim inanmadığını belli eden bir bakış atıyor ama kendi sıkıntısından bahsetmeyecekse, benimkini soramayacağının da farkında.

"Ee? Bugünlerde ne yapıyorsun? Odana kapanıp şüpheli tavırlar sergilemek dışında."

"Odamdan çıkıp şüpheli tavırlar sergiliyorum." Siparişlerimiz masaya yerleştirilirken sessiz kalıyoruz. Abim çayına iki şeker atıp sıcak çaydan koca bir yudum alıyor.

"Masanın üstünde bir sürü mektup zarfı gördüm. Onlarla ne yapıyorsun?"

"Hayaletlere mektuplar yazıp geceleri gizli bir mahzene bırakıyorum, böylece aramızda bir bağ oluşuyor. Yeterince mektup yazdığımda," sesimi tehlikeli bir fısıltıya dönüştürüyorum, "ruhlarla iletişim kurabileceğim."

"Sen," abim sesimi taklit ederken bana doğru eğiliyor, "bir akıl hastasısın."

Elimi sallayıp alaycı bir tavır takınıyorum. "Delilik fazla abartılıyor. Sana bir soru." Meriç'in hikâyesinden sonra en yakın kitapçıdan aldığım *Don Kişot*'tan bir alıntı yapıyorum. "Elinde olmadan deli olanlar mı, yoksa bilerek delirenler mi daha akıllıdır?"

"Bilerek delirenler," diyor hiç düşünmeden. "Ama sen elinde olmadan deli olansın. Yemeğini ye çingene." Üzerime doğru bir parça patates atınca huysuz tavırlarıyla dalga geçerek tuhaf, komik bir tartışma açıyorum. Kafeden ayrıldığımızda sabahkinden çok daha iyi görünüyor. Emre benim aksime içine kapanık biri değil, bu yüzden sıkıntılarını gizlemekte benim gibi başarılı da değil. Onu üzgün ve mutsuz görmek beni de etkilediği için arkasından bakarken Sinan abiyi aramayı düşünüyorum. Bir psikolog olduğu için değil, kimin ne zaman neye ihtiyacı olduğunu korkutucu bir kesinlikle bilebildiği için. Kolay bir ergen değildim ve ablam benimle konuşamadığı

her seferinde yanıma Sinan'ı yollardı. Onunla konuşmak diğer herkesle konuşmaktan daha kolaydır. Kim bilir, belki bu da bir çeşit yetenektir. Kimseyi yargılamamak ve olaylara objektif bir sadelikle bakabilme yeteneği.

Kahvaltıdan sonra okula gidip İdil'in beni oradan oraya savurmasına izin vermek ruh halimi iyice yükseltiyor. Arkadaşım bana hoşlandığı yeni çocuğu anlatırken yüzümü sabit tutarak onu dinliyorum. Söylediklerinin ucunu kaçırdığım bir anda İdil arkasına yaslanıp mızmız bir ifadeye bürünüyor. "Saçmaladığımı düşünüyorsun değil mi?"

"Hayır." Çayımdan bir yudum alırken İdil'in sorgulayan bakışlarına tüm sakinliğimle karşılık veriyorum. Tekrar dudak büküyor.

"İyi. Biraz da sen konuş. Son zamanlarda ortalarda yoksun."

"Çocuk bakıyorum."

Çilli suratı sevimli bir alaycılıkla buruşuyor. "Kucağına alabiliyor musun ki bebeği?"

Alınmış gibi görünmeye çalışıyorum ama aslında ben de doğumdan önce bu soruyu merak ediyordum. "Ben sevgi dolu biriyim," diyorum elimi göğsüme koyarak. İdil gözlerini büyüterek komik bir ifadeyle bakınca gülüyorum. "Bugün belki dergiye giderim. Dersim yok ama başka bir işim de yok."

Arkadaşımın yüzüne geniş bir sırıtış yayılıyor. "Erdem'i mi özledin?"

"Özlem gibi bir duyguya sahip olduğumu sanmıyorum İdil. Üzgünüm."

"Ruhsuz kütük!" diyor gülerek. "Sence Erdem de senden hoşlanıyor mu?"

"Bilmiyorum. Herkese karşı kibar ve ilgili. Anlamak zor."

"Birdenbire ortaya çıkıyor mu mesela? Önemsiz şeyler için sana yazıyor mu? Dergideyken öğle yemeğine beraber çıkmayı teklif ediyor mu?"

Heyecanlı sorularını düşünürken keyfim kaçıyor. "Hayır..."

"O zaman bu tek taraflı bir sevda mı?" Ağız dolusu kahkahalar atıyor. "Ecrin Sezgin onunla ilgilenmeyen birine vuruldu, öyle mi? Ayaklı bir klişe olacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Kimseye vurulmadım. Hoş bir adam olduğunu düşünüyorum, o kadar."

"Senin sözlüğünde bu birine vurulduğun anlamına gelir. Seninle iki senedir arkadaşız ve hoş dediğin adamların sayısı üç falan." Ellerini birbirine vurup çenesinin altına sıkıştırıyor. "Sanat müzesindeki yakışıklı çocuğu hatırlıyor musun? Bize ressamlarla ilgili müthiş hikâyeler anlatmıştı. Oradan ayrıldığımızda hoş biri olduğunu söylemiştin ve ertesi gün tekrar gitmiştik."

"Sanki yüz yıl önceymiş gibi hikâyeyi detaylandırmana gerek yok." Masadaki şeker paketlerinden birini kafasına atıyorum. Bu idil'i daha da eğlendiriyor.

"Ayaküstü epey flört etmiştiniz." Sesini daha fazla imalı tutamayacağını anlayınca gırtlaktan çıkan garip bir sesle patlıyor. Öyle çok gülüyor ki neredeyse sandalyeden aşağı yuvarlanacak.

"Seni öldürmemi istiyorsun değil mi?"

"Tam ona numaranı verirken çocuk suratına karşı geğirmişti!" Kahkahaları yüzünden diğer masaların dikkatini çekiyoruz.

"Eğlenmene sevindim," diyorum dişlerimin arasından. "Nasıl bir ölüm istersin? Kolay ve anlık mı yoksa uzun ve acılı mı? Benim tercihim çok açık."

"Numaranın son rakamlarını yanlış söylemiştin," diyor gözlerini silerken. "Birazcık utanmış görünseydi bunu talihsizlik olarak adlandırabilirdik ama adam dedeler gibi karnını kaşıyarak numarayı yazmaya devam etmişti. Of Ecrin! Dünyanın en korkunç hikâyesi bu." Birden ciddileşip doğrularak bana bakı-

yor. "Erdem'in bunu yapmayacağına emin miyiz? Ya çok şık bir restoranda gürültüyle osurur ve bunu senin üstüne atmaya çalışırsa?"

Dehşet içinde yüzüne bakıyorum. "Nasıl bir beynin var Allah aşkına!"

Ellerini iki yana açıyor. "Sadece erkekler konusunda pek ileri görüşlü olmadığını düşünüyorum."

"İlk fırsatta çayına müshil ilacı katacağım. Sen utanç verici sesler çıkararak tuvalete koşarken de videoya alacağım." İdil kindar ve intikamcı biri olduğumu bildiğinden geri çekilip sessizce mırıldanıyor. "Kabul et. Komik bir hikâye."

"Unutmak istediğim bir hikâye."

"Peki, unutalım. Bir daha asla hoş çocukların geğirdiğinden bahsetmeyeceğim. Hadi, Erdem'e dönelim. Düşünüyorum da... Belki de sen ona çıkma teklifi etmelisin."

"Belki ederim." Masanın üstündeki kitaplarımı toplayıp çantama doldururken İdil'den şaşkın bir soru geliyor.

"Gerçekten mi?"

"Belki sen de Ozan'dan bir teklif bekleyip durmak yerine ona kendin sormalısın."

"Ben utangacım," diyor hemen. "Ayrıca minyonum."

"Minyon olmanın birine açılmakla ne ilgisi var?"

Kollarını göğsünde bağlayıp başka tarafa bakıyor. "Utangacım."

"Gidip Ozan'a numaranı vermemi ister misin?" İdil hakarete uğramış gibi doğrulup abartılı bir oyunculukla elini alnına koyuyor.

"Benim de bir gururum var hanımefendi." Onun ağzından "hanımefendi" sözcüğünü duyunca gülüyorum. Neden olduğunu bile bilmiyorum ama kelime bu şekilde kullanıldığında kulağa komik geliyor. Ayrıca bu kelimeyi başkalarından her duyuşumda böyle tepkiler vermeyi kesmem lazım.

"Neye güldün?"

"Gülmedim."

"Hem sağır hem de kör olmakla itham ediliyorum şu an."

Çantamı alıp masadan kalkıyorum. "Ben gidiyorum. Delirtecek başka birini bul." İdil coşkulu bir Yeşilçam sahnesinden fırlayan saçma sapan bir öpücük hareketi yapınca inleyerek arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Vakfa gittiğimde koridorda işin sosyal projeler tarafını yöneten Hakan abiyle karşılaşıyoruz. Onunla ayaküstü sohbet ettikten sonra üst kata çıkıp Erdem'i buluyorum. Editörler odasında bir masanın ucuna oturmuş, elindeki mandalinayı atıp tutarken başını çeviriyor ve göz göze geliyoruz.

Beni gördüğüne sevindiğini yüzünden anlayabiliyorum ve bu çok hoşuma gidiyor. "En güzel editörüm gelmiş." Bana böyle seslenmesiyle de artı puanları topladığını söylemeliyim. Yan masada oturan Sıla Hanım'a dönüp, "Alınma," dediğinde Sıla gülüyor.

"Merhaba."

"Selam. Mandalina yer misin?"

Erdem'in uzattığı meyveyi alıp teşekkür ediyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Harikayım. Burada olman çok güzel çünkü sana bir teklifim var."

"Öyle mi?" Sakin bir gülüşle devamını beklerken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Sanat müzesindeki çocuk yüzünden Erdem bugün her zamankinden daha harika biri gibi görünüyor bana. Bunun sorumlusunun İdil olduğunu söyleyebiliriz.

"Tolga'nın bir fikri var. *Youtube*'a açılmamızı öneriyor." Tolga'nın yüzüne bakıp tekrar Erdem'e dönüyorum.

"Evet. İyi fikir." Erdem'in karşısındaki masaya kalçamı

yaslayıp ona bakacak şekilde duruyorum. "Zamanı yakalamak her zaman iyidir."

"Biz de böyle düşündük. Tolga içerik editörü olacağını söylüyor. Bir kameramanımız da var. İhtiyacımız olan tek şey bir sunucu." Odadaki herkes beklentiyle yüzüme bakınca kaşlarımı çatıyorum.

"Ne? Ben mi?" Hepsi birden kafalarını sallıyorlar. Ağzımdan alaycı bir ses çıkıyor. "Hayatta olmaz!"

"Neden?" Erdem'in bana tatlılıkla bakan yakışıklı yüzü karşısında bir anlığına kafam karışıyor.

"*Youtube*'da var olabilmek için çok... hareketli olmak gerekir." Kimse bir şey söylemeyince tekrar deniyorum. "Sempatik, tatlı insanlar aramalısınız. Videolarınızı seyredenler benden nefret eder."

"Pekâlâ, şu an saçmalıyorsun," diyor Erdem. "Sadece yapmak istemediğini söyleyebilirsin. Bahane aramana gerek yok." Kelimeleri bu kadar yumuşak olmasa bozulduğunu düşünebilirdim ama hayır, sadece şirinlik yapıyor.

"Hayır, ciddiyim. Neden Ayça'ya sormuyorsunuz? O her zaman gülümser ve sıcakkanlıdır. Ben insanları korkuturum."

"Beni hiç korkutmadın." Erdem bana çapkın bir bakış atınca dudaklarım kıvrılıyor.

"Sen neden yapmıyorsun? Herkes sana bayılıyor."

"Ben de sana bayılıyorum." Tamam, sanırım az önce beni tavladı. Yine de bunun hatırına bile sunucu olamam.

"Teşekkür ederim ama yapabileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm."

"Yazık oldu," diyor Erdem omuzlarını düşürerek. "Herkes sana âşık olacaktı, o yüzden çok izlenecektik. Senin hatırın için dergimizi de alacaklardı. Bizi kurtarabilirdin."

"Özür dilerim," diyorum gülümseyen bir sesle. Tolga benim ısrarlarla karar değiştirecek biri olmadığımı anlamış olmalı ki

yeni hedefi Ayça'yı aramak için ofisten çıkıyor. Sıla da kahve almaya gidince Erdem'le baş başa kalıyoruz.

"Sahaf röportajın ne oldu?"

"Ayarlayamadım. Görüyorsun, kimsenin bana bayıldığı yok. Tekliflerim sürekli geri çevriliyor."

Halledemediğini söylediği an zihnimde parlayan ismi düşünerek iç çekiyorum. Kabul edip etmeyeceğini kestirmek çok zor, yine de artık beni tersleyip kaba davranmayacağını düşündüğüm için şansımı deneyebilirim.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum birden.

"Neden soruyorsun?" Sahte bir küskünlükle konuşuyor. Aptal bir çocuk gibi değil de, şakacı göründüğü için bundan rahatsız olmuyorum. Bir parça hoşuma bile gidiyor.

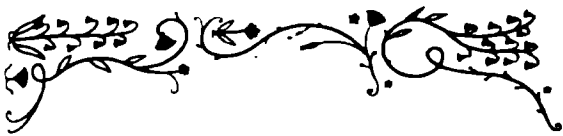
"Ben yemedim. Belki bana eşlik etmek istersin."

"Kırdığın kalbimi onarmaya mı çalışıyorsun?"

"Sana çiçek almamı ister misin?" Masadan kalkıp tam önüme dikildiğinde ben de ayağa kalkıyorum. Boylarımız neredeyse eşit, o yüzden bu şekilde gözlerine bakmak hiç sorun olmuyor.

"Bana bir mikrofon almalısın. Senin yerine ben herkesi kendime âşık edeceğim. Sonra çok üzüleceksin ama iş işten geçmiş olacak."

"Peki, öncesinde yemek yiyecek miyiz?" Yana kayıp geçmem için elini uzatıyor. Midemde kabaran tatlı bir heyecanla odadan çıkıyorum.



Sevgili Limon Çiçeği,

Kara büyünüzden kurtulmanın bir yolu var mı? Pişmanlık önemli bir karşıt büyüdür, belki sizin büyünüzü alt edebilir, ne dersiniz?

Hakkımda yanıldığınızı fark etmenize sevindim. Merak etmeyin, size karşı kazanacağımı düşünecek kadar cüretkâr değilim. Tüm iyimserliğimle sunduğum arkadaşlık teklifimin hatırına büyülerinizi üstümden çekecek misiniz?

Mektup arkadaşınız,
C.M.K

Not: Kırmızı şapkanızdan hoşlandım. Kafanızın üstünde duran beceriksiz bir kuş yuvasına benziyor.





10. Bölüm

Zevahir

(Bir kişinin veya bir nesnenin dışarıdan görünen dış yüzü.)

Az önce kafasına büyük gelen bir postacı şapkası takmış minik bir çocuk kitabevine girip bir mektubum olduğunu söylediğinden beri kırmızı şapkayı düşünüyorum.

Sabah otobüsten indiğimde yağmura yakalanmıştım. Saçlarımı yağmurdan korumaya çalışarak koştururken Şeyma bana yetişip teyzesinin şapkasının çantasında olduğunu söylemişti. Şapka kırmızı, tüylü ve korkunçtu ama korunaklı görünüyordu bu yüzden iki dakikalığına onu takabileceğimi düşünmüştüm. Çantamı başımın üstünde tuttuğum için kimse fark etmez sanmıştım ama görünüşe göre fark edilmişim.

Meriç'in, mektupları beklediğimiz uzun aralıklara bir çözüm bulması karşısında ne düşünmeliyim bilmiyorum. O küçük sevimli çocuğu nereden bulduğu hakkında da bir fikrim ama gün ortasında gelip yüzümü güldürdüğü için memnum. Bu yüzden molaya çıktığımda iki soğuk sandviç alıp nöbet Sahaf'a gidiyorum. Başımı içeri uzatıp cama iki kez

tıkladığımda dikkatini çalışmalarından ayırıp bana bakıyor. Küçük, yuvarlak gözlüğünü çıkarıp arkasına yaslanırken içeri giriyorum. "Merhaba."

"Hoş geldiniz." Arkadaş olduğumuzu resmileştirmişken artık daha rahat konuşuruz diye düşünmüştüm ama o konuşma dilindeki resmiyeti kullanmakta ısrarcıysa ayak uydururum. İşin aslı, buna ne kadar devam edeceğini merak ediyorum.

"Aç mısınız? Sandviç getirdim. Rıfat abi de çay getiriyor." Alnımı kırıştırıp ekliyorum. "Tabii müsaitseniz ve çay seviyorsanız."

"Çayı tabii ki seviyorum." Önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Otursanıza."

Ödünç tepsiyle getirdiğim sandviçlerden birini önüne koyup tepsiyi masada kendi tarafıma bırakıyorum. Geniş sandalyeye oturup ayakkabılarımı çıkarırken ilerideki kahvehaneden Rıfat abi geliyor. "Selamlar gençler," diyor neşeyle. "Yan masadan çay gelmiş Meriç Bey." Dönüp bana göz kırptığında bu bayat espriye karşı kaba bir harekette bulunmamak için ifademi sabit tutuyorum. Adamı pek tanımıyorum. Buralarda herkes ona Rıfat abi dediği için çay içmek istediğimde ona böyle sesleniyorum o kadar. Anladığım kadarıyla Rıfat abinin arkadaşı olmak için simanızın tanıdık olması yeterli bir şey. Adımı bildiğinden bile şüpheliyim ama benimle rahatça konuşup şakalaşabiliyor.

"Vah anam vah," diyor çaylarımızı verirken. "Meriç Bey bir suratsız, küçük hanım iki. Patlamasa bari buralar."

"Ben suratsız değilimdir," diyor Meriç, çayına bir şeker atıp ağır ağır karıştırırken.

"Ben suratsızımdır," diye ekliyorum. Rıfat abi birkaç şakacı yorum daha yapıp sahaftan çıktığında Meriç kaşlarını kaldırıyor.

"Suratsız mısınız?"

Ayaklarımı yukarı çekip bağdaş kurduğumda kaşları biraz

daha havalanıyor. Yüzünün haline güldüğümü görmesin diye sandviçimi ısırıyorum. Hiç acele etmeden çiğneyip yutarken bakışları tuhaf bir şekilde üzerimde takılı kalıyor. "Öyle söylerler."

"Suratsız görünmüyorsunuz." Bakışlarını ellerime sabitlediğini fark edince sandviçime bakıyorum. Onun önünde de aynısından var, bu yüzden sandviç o kadar ilgisini çekiyorsa kendisininkini yemeli.

"Sahi mi? Bunu tanıdığım herkese söyler misiniz?" Bir ısırık daha alıyorum. Gözleri sandviçi takip ediyor.

"Suratsız değilsiniz, sadece biraz korkutucusunuz." Ağzımdaki lokmayı çiğnerken gizlice gülümsüyorum. Bazen düşüncelere daldığımda istemsizce kaşlarımı çatarım. Rahatça konuşurken bile sert yüz hatlarımla birleşen mizacım yüzünden pek sevimli görünmediğimin farkındayım. Bu yüzden haklı bir yorum olduğu söylenebilir.

"Peki, siz nasıl birisiniz? Suratsız olmadığınızı söylediniz."

"Bilmem, siz söyleyin." Gözleri bir anlığına benimkilere baktıktan sonra tekrar ilgi çekici sandviçe dönüyor. Kendimi ekmeği kontrol ederken buluyorum. Üstünde yürüyen bir böcek varsa ve bunu bana söylemiyorsa ne kadar korkutucu olabildiğimi ona göstereceğim.

"Bence siz... Bilmiyorum. İnsanlara karşı küçümser bir ifadeniz var. Ciddi olduğunuzu söyleyecektim ama birden gözüme pek de ciddi görünmediniz." Kafasını sallıyor. Pek beni dinler gibi bir hali yok. Ekmeğimde de yürüyen bir böcek yok. Bu gariplik sinirimi bozunca gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Aslında cıvıl cıvıl birisiniz. Sürekli şakalar yapıp insanları güldürüyorsunuz. Bazen karşı taraftan gelen sesinizi duyuyorum. Neşeli şarkılar söylüyorsunuz. Çoğunlukla Türkçe pop."

Başını sallayıp dururken birden durup yüzüme bakıyor. "Ne?"

"Asıl size ne? Neye bakıyorsunuz?"

"Kırıntı."

"Efendim?" Koltuğunda rahatsızca kıpırdanıp ekmeği işaret ediyor.

"Sandviçten dökülen kırıntılar. Dizlerinize düşüyor." Bakışlarımı görünce biraz daha kıpırdanıyor. Elimdeki sandviçe ve üstüme düşen azıcık ekmek kırıntılarına dönüyorum. Bu kadar şaşırmasaydım kahkaha atabilirdim.

"Ne yani, titiz biri misiniz? Kırıntılara takılıp kalacak kadar mı?" Ortalığa kıkırtılar savurmamak için yanağımın içini sertçe ısırıyorum. Meriç rahatsızlığını asil bir tavırla gizleyip ellerini masanın üzerinde birleştiriyor.

"Ayağa kalktığınızda onlar yere dökülecek ve üstüne basıp geçeceksiniz. Yiyecekler kutsaldır." Ona hiç inanmadığımı belli ederek bakarken tepsideki peçeteyi alıp kucağıma seriyorum. Düşen kırıntıları da peçetenin üstüne topladıktan sonra arkama yaslanıp elimle peçeteyi gösteriyorum. "Oldu mu? Delirmeye devam edecekseniz sandviçimi başka yerde yiyebilirim."

"Delirmiyorum." Aksi homurdanması kıs kıs gülmeme sebep oluyor.

"Kapının girişinde dezenfekte ürünleri de bulunduruyor musunuz? Bir dahakine içeri girmeden önce onları kullanmalı mıyım?" Bana o meşhur kibirli bakışlarından birini atınca sakince arkama yaslanıyorum. "Keşke neye baktığınızı sormasaydım. Patlayacağınız anı merak etmeden duramıyorum. Bana yine bağırır mıydınız?"

"Hanımefendi, ben size hiç bağırmadım."

Parmaklarımı şaklatıp masum bir ifadeyle önüme bakıyorum. "Doğru. Sadece aşağılamıştınız."

"Sandviçinizi ayakta gezerek yemenize izin vereyim ve siz de o konuşmayı unutun." O kadar çaresiz bir havayla söylüyor

ki bunun onu ne kadar rahatsız edeceğini anlıyorum. Bundan delice bir haz almadığımı söyleyemem.

"Hayır," diyorum koca bir ısırık almadan önce. "Vicdanınızı bu kadar kolay temizleyemezsiniz."

"Zalim bir güzel olduğunuz konusunda anlaşmıştık," diye söylenip kendi sandviçine uzanıyor. "Yemek için teşekkürler."

Sakince başımı eğip başka şeylerle ilgileniyormuş gibi görünüyorum. "Gömleğinize domates suyu döküldü." Başını öyle hızla eğiyor ki dudaklarımdan çıkan boğuk sese engel olamıyorum. Kahkahalarım duyulmasın diye ağzımı sandviçle doldururken Meriç alınmış görünüyor.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Dökülmemiş mi? Yanılmış olmalıyım."

"Umarım bu masum bakışınız değildir. Eğer öyleyse üstünde çalışmanızı tavsiye ederim." İkimiz de bu raundun sonlandığını belirten bir tavırla başka yerlere dönüyoruz. O kibarca sandviçini ısırıp çayını yudumlarken ben de etrafı inceliyorum. Karşı duvardaki tabloların arasında gecede süzülen alev kanatlı, gösterişli bir kuş tablosunu işaret edip Meriç'e bakıyorum.

"O Zümrüdüanka mı?"

Bakışlarını tabloya çevirip başını sallıyor. "Diğer adıyla Simurg. Annem efsaneye bayılır. Evimizde kendi yaptığı birkaç Simurg tablosu daha var."

"Anneniz bir ressam mı? Benim ablam da amatör bir ressamdır."

"Siz de sanatla ilgileniyor musunuz?"

"Yalnızca edebiyat." Sandviçimin son parçasını da ağzıma atıp kucağımdaki peçeteyi katlıyorum. Hastanede anlattıklarından sonra kendimi sık sık ondan başka hikâyeler de dinleyebilmeyi umarken buldum. Sohbetimizin böyle bir talep için çok uygun bir yönde ilerlediğini fark edince fırsatı kaçırmıyorum. "Simurg efsanesini sizden dinlemeyi çok isterim." Meriç

beni kırmıyor. Arkasına yaslanıp anlatmaya başladığında ilgiyle dinliyorum onu.

"Efsaneye göre, Simurg o kadar yaşlıdır ki dünyanın yıkılışına üç kez tanık olmuştur. Kuş, ömrünün sonuna geldiğini anladığı her seferinde ateşiyle kendini yakıp küllerinden yeniden doğar. Uzun ömrü onu bir bilgeye, şifacıya, aynı zamanda da efsaneye dönüştürmüştür. Onu gören kimsenin olmadığı bir zamanda, kuşlar için yaşamın giderek zorlaştığı günlerde Simurg'un bir tüyü bulunur. Söylentiye göre Simurg, Kaf Dağı'nın zirvesinde yaşıyordur ve tüyü buraya, onu gören birisi getirmiştir. Bunu duyan kuşlar bir kurtarıcıya ulaşmak umuduyla Simurg'u bulmaya karar verirler. Kaf Dağı'na gidebilmek için yedi vadiyi geçmeleri gerekiyordur. Aşk, ustalık, istek, yalnızlık, şaşkınlık, hırs ve yok oluş vadilerini aşarken karşılaştıkları zor şartlar yüzünden kuşların bir kısmı yolculuktan vazgeçer, bir kısmı vadilerde gördükleri şeylerin peşine düşüp amaçlarını unutur, bir kısmı da düşüncesiz kararları yüzünden canlarından olurlar. Son vadiyi geçtiklerinde kuşlardan sadece otuz tane kalmıştır. Kaf Dağı'na vardıklarında orada Simurg'u bulamazlar ama buldukları başka bir şey vardır. Simurg'un aslında otuz kuş demek olduğunu öğrenirler. Buldukları şeyse..."

Sesinin hoş, kendini dinlettiren tınısıyla anlattığı hikâyeyi dinlerken heyecanlanıp araya giriyorum. "Kendileriydi." Gözleri takdirle ışıldarken başını sallıyor.

"Yaptıkları yolculuk kendi benliklerini bulmalarını sağladı."

"Efsanenin anlatmaya çalıştığı nedir?"

"Hayata tutunmak için kendini yakıp o acının içinden çıkabilmeyi başarmak zorundasın. Ne kadar zorlukla karşılaşırsak karşılaşalım pes etmeden devam ettiğimizde istediğimize ulaşırız. Simurg'a varmak için, Simurg olmak gerekir." Etkileyici

sesini dinlerken, güzel yeşil gözlerine bakarken anlattığı her şeyi zihnime özenle kaydediyorum. Hikâyenin üzerinde düşünürken zihnimin gerilerinde ona anlatabileceğim aynı güzellikte hikâyeleri yokluyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Siz..." Parmağını çay bardağının kenarlarında gezdirirken gözlerini kaldırıp benimkilere sabitliyor. "Simurg'a varabilecek birisiniz."

"Nereden anladınız?"

Hafifçe gülümsüyor. "Bana pek de vazgeçen biri gibi görünmediniz. Kolay kolay yıkılabileceğinizi de düşünmüyorum."

Yüzümdeki ifade tekliyor. Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorluyorum. "Geçen hafta karşılaştığımızda pek de sağlam durmuyordum."

"Ama bugün dimdik karşımdasınız, asıl güç bu değil midir?"

"Evet... Sanırım öyle." Birkaç dakika boyunca sakin, güzel bir sessizliği paylaşıyoruz. Burada hiçbir şey söylemeden sadece oturmanın bile ne kadar keyifli olduğunu şaşkınlıkla fark ediyorum. Gözlerim bileğimdeki saate takılınca içinde bulunduğum keyifli huzur sert bir darbe alıyor. "Molam bitti," diyorum ayaklarımı aşağı indirirken. Peçetemi tepsinin içine atıp ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokuyorum. "Size bir şey sormak istiyordum."

"Dinliyorum." İlk karşılaşmamızda gösterdiği kaba tavırları, ondan sonra karşısına her çıktığımda bana karşı ilgili ve dikkatli oluşuyla neredeyse telafi ettiğini söylerdim ama kendime daha dirayetli olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kindar biriyimdir ve Cemil Meriç Kozan için bir istisna yapmaya niyetli değilim.

"Ekibine yeni katıldığım bir edebiyat dergisi var. Dergi için sizinle Limon Sahaf ve sektör hakkında bir röportaj yapabilir miyiz?"

Bu fikri değerlendirdiği bir duraksamanın ardından, teklifim pek de hoşuna gitmemiş gibi iç çekiyor. "Röportajı siz mi yapacaksınız?"

"Ben de burada olacağım ama başka bir arkadaşımla yapacaksınız."

"Pekâlâ, benim fotoğrafım istenmediği sürece sorun olmaz."

"Neden?" Kaşlarımı kaldırdığımı görünce sabit bir ifadeyle yüzüme bakıyor. Sessizlik uzayınca tekrar soruyorum çünkü bu taktiğe sık sık başvururum. Eğer benim taktiğimi uyguluyorsa ben konuşmadıkça asla konuşmayabilir. Bunun insanı sinirlendirdiğini biliyordum ama ilk elden test edince ne denli sinir bozucu olduğunu daha iyi anlıyorum. "Fotoğrafınızın yayınlanmasıyla ilgili bir sorununuz mu var?"

"Fotoğraf çektirmekle ilgili sorunum var." Bunu söylerken sesinde hikâyeler anlatırken kullandığı o hoş havadan eser yok. Daha çok ilk karşılaşmamızdaki adamın konuşmasına benziyor. Sanırım istemediği şeylerden bahsederken konuyu kapamak için iğneleyici bir üsluba başvuruyor. Neyse ki aynı üsluba sahibim de o kadar kolay manipüle olmuyorum.

"Neden? Hoş bir adamsınız. Fotoğraflarda da iyi çıkıyorsunuzdur."

Kaşları alaycılıkla havalanıyor. "Hoş. Ne kadar da niteleyici bir tanımlama."

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden vazgeçip ayaklanıyorum. "Neyse, sorun olacağını sanmam. Patronumla konuşayım, sonra uygun bir tarih kararlaştıralım. Olur mu?"

"Tabii. Görüşmek üzere."

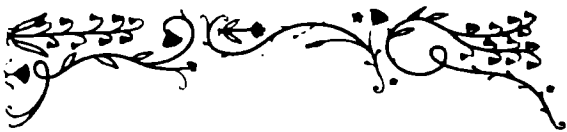
Kendimi neşeli ve arkadaş canlısı hissettiğim için bu sesime de yansıyor. "Görüşmek üzere beyefendi."

Limon Sahaf'tan çıkıp tepsiyi yerine bıraktıktan sonra molamın son dakikalarını Erdem'i aramakla geçiriyorum. Son

zamanlarda hayatıma giren insanların bu kadar ilgi çekici ve hoşsohbet olmaları beni mutlu ediyor. Biriyle sohbet etmek ve takılmaktan çok keyif alırken, diğeriyle devamlı beklenmedik ve etkileyici konuşmalar yapıyorum. Günün sonunda kucağımda düşünecek ve düşleyecek bir dolu an oluyor.

Kitabevime dönerken tüm bunları ablamla paylaşmak istediğimi fark ederek onu yalnız yakaladığım ilk anda son zamanlardaki tüm haberleri üstüne yığmaya karar veriyorum.

KAKTÜS TEAM



Bay C.

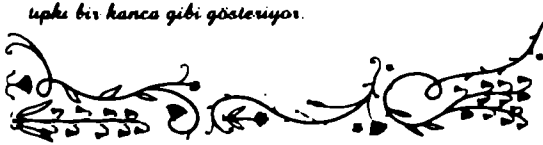
Beni kızdırmadığınız sürece kara büyü yapmayacağıma söz veriyorum...

Az önce kitabevine alışverişe gelen genç bir kız, Limon Sahaf'ın ne harika bir yer olduğundan bahsedip durdu. Orada gezinmek için can atıyor ama içerideki adamdan biraz korkuyormuş. Belki de gençleri korkutmayı bırakmalısınız. Bu size müşteri kaybettiriyor.

Onlarla nasıl iletişim kurabileceğinizi öğrenebilmeniz için size yeni kitaplar yollamamı ister misiniz? Buna ihtiyacınız olduğu ortada. Belki birlikte bir okuma bile yapabiliriz. Kitaplarından nefret ettiğinizi kendinize sürekli hatırlatmayı bırakırsanız, aslında onları sevebileceğinizi düşünüyorum.

Kitaplar ve Büyülerle,
Limon Çiçeği

Not: Ben de gözlüğünüzden hoşlandım. Burnunuzu upkı bir kanca gibi gösteriyor.





11. Bölüm

Darbımesel

(Bir durumu temsil yoluyla anlatmak için kullanılan mecaz, hikmetli söz. Atasözü.)

"Ecrin, bizimle gelsene." Arkamdan yere pat pat vuran ayak sesleri duyuluyor. Bir saniye sonra İdil omuzlarıma asılıp bana neşeli bir selam verince silkinerek kollarından kurtuluyorum.

"Beş dakika önce vedalaşmadık mı biz?"

"Beş dakikada neler oldu biliyor musun?" Fısıldayarak bana yaklaşıyor. "Burak bowlinge gitmeyi teklif etti. Ozan işi olduğunu söyledi, sonra ben hiç bowling oynamadığımı, eğer sızlanmadan bana öğretirse onlarla gideceğimi söylüyordum ve Ozan ne dedi biliyor musun?"

"Başka bir gün sana öğreteceğini mi?"

"Hayır, bu meselenin daha önemli olduğunu, diğer işinin ertelenebileceğini söyledi. Üstelik bugün kırmızı rujumu sürmemiştim bile." Arkamızdan yaklaşan grup yüzünden sesi ince, heyecanlı bir çığlığa dönüşürken kahkahamı tutamıyorum.

"Buna inanmıyorum," diye bağırıyor Burak arkadan. "Ecrin kahkaha atıyor." Yüzümdeki gülücük yerini ifadesizlikle değiştirirken Burak'a bakmıyorum bile. Böyle yorumlardan hiç hoşlanmıyorum. Agresif olmak, duygularımı açıkça belli edememek tercih ettiğim bir şey değil. Farkında olmadan başvurduğum bir yol, bazen de arkasına saklandığım bir karakter özelliği. Kendimi rahat hissederken böyle bir yorumla karşılaşmak geri çekilmeme, gülmemeliymişim gibi hissetmeme neden oluyor, bu yüzden neşeliyken birdenbire kızgın bir ruh haline sürükleniyorum.

"İşte alışıldık zombi bakışları," diyor Burak gözlerini irileştirerek. "Bir anlığına ele geçirildiğini düşünmüştüm." Komik olduğunu düşünüyor olmalı. Ne yazık.

"Burak, kes sesini abi." Ozan'ın sıkılmış sesi yüzünden Burak bozuluyor. Ağzında bir şeyler geveleyip artık önümüze geçen arkadaşlarına yetişmek için adımlarını hızlandırırken İdil'e bakıyorum. "Ondan hoşlandım. İlişkinizi onaylıyorum." İdil'in yüzü kıpkırmızı kesilirken Ozan genişçe sırıtıyor.

"En iyi arkadaşlarla iyi geçinmek önemlidir," diyor İdil'e bakarak. Sonra sesini hiç alçaltmadan kulağıma doğru eğiliyor. "Benim en iyi arkadaşım Kadir." İdil önümde tökezleyince yüzündeki kızarıklık boynuna kadar iniyor. Ozan abartılı bir kurtarma çalışmasıyla arkadaşımı biraz daha utandırırken onlara veda edip karşıya geçiyorum. Otobüsle kısa bir yolculuğun ardından ablama gittiğimde kapıyı Kerem abi açıyor. Bu saatte evde olmasını beklemediğim için ona takılmadan edemiyorum.

"Hâlâ işe gitmiyor musun? Ne izni bu böyle, emzirme mi?"

"Gidiyorum cadı." Kapıyı arkamdan kapatırken gülümsüyor. "Gülce gece çok huysuzdu. Aklım evde kalınca öğle molasını biraz uzun kullandım."

"Nesi var?"

"Sadece gazı varmış. Aslında annemler söylemiştı ama o kadar çok ağlıyordu ki gece panikleyip hastaneye gittik."

"Geçmiş olsun... Sanırım? Bebeklerde gaz olayı ciddi bir şey galiba." Ne diyeceğimi bilemez halim Kerem abıyı güldürüyor. Kolunu omzuma atıp beni içeri geçirirken, "Sen nasılsın?" diye soruyor samimi bir ilgiyle. "Birileri hâlâ canını sıkıyor mu?"

"Çok iyiyim. Onların canına okudum."

"Eminim yapmışsındır. Annemler diğer odada uyuyorlar. Gece evde seferberlik ilan edildiği için onların da gözüne uyku girmedi." Yatak odasının kapısını dikkatle açtığında içeridekileri kontrol etmek için komik bir sessizlik çabasıyla başımızı içeri uzatıyoruz. Ablam kapıya dönüp kocasını görünce göz deviriyor. "Az önce seni odadan kovmadım mı?"

"Buna rağmen sana kardeşini getirdim." Kerem abinin arkasından çıkıp odaya giriyorum. Yatağın kenarına gidip küçücük dudaklarını büzmüş, iri gözleriyle etrafa bakan bebeğe baktığımda yüzüme içten, geniş bir gülücük konuyor. Uzanıp ablamın yanaklarını, yeğenimin de minik elini öpüyorum. "İstersen Gülce'yi alıp salona geçeyim. Sen de biraz uyursun."

"Gerek yok. Birkaç saattir annemler ilgileniyordu zaten. Onu zorla uyumaya gönderdim." Kerem abi yanıma gelip kızının yanağını okşarken ablam sahte bir huysuzlukla bana bakıyor. "Birbirlerine âşık oldular. Kızımı dokuz aydır taşıyan ve bir sürü zahmete katlanan benim ama onu sakinleştiren babasının kucağı. Dışlanmış hissediyorum."

"O zaman bir de erkek çocuk doğur ve en çok seni sevmesini sağla. Gülce'yle bir şansın olduğunu sanmıyorum."

"Benimle her zaman şansın var, biliyorsun." Kerem abinin yüzü arkamda kaldığı için onu göremiyorum ve bakmaya da niyetim yok çünkü her ne yapıyorsa bu, ablamın cilveli bir kı-

kırıtıyla cevap vermesine neden oluyor. Gülce'yi alıp odadan kaçmam gerekiyor mu diye düşünürken enişte ayağa kalkıp önce kızına, sonra karısına birer öpücük veriyor. Benim de burnumu sıktıktan sonra veda edip odadan çıkıyor ve upuzun günlerin sonunda nihayet ablamla baş başa kalıyoruz.

"N'aber?" Ablamın sırıtan yüzüne bakıp yatağa yerleşiyorum. Sırtımı yatak başına verip bacaklarımı uzattıktan sonra Gülce'yi dikkatle bacaklarımın üstüne alıyorum. O kadar mucizevi bir şey ki ona bakmak kalbimi sonsuz bir sevgiyle dolduruyor. Daha önce böyle minik bir bebeği en fazla birkaç dakika görmüştüm ve bu son yıllarda olan bir şey değil. Bu yüzden bir insanın bu kadar ufak olabilmesine alışmakta zorlanıyorum.

"Sürekli onunla olup sevgiden patlamamayı nasıl beceriyorsun?"

"Ne zaman o noktaya gelsem kızım bana acıyıp çığlık çığlığa ağlamaya başlıyor. Merhametli bir insan olacak sanırım." Ablamın yorumuna gülerken Gülce minicik avucunu işaret parmağıma sarıyor. Aynı anda kalbimde onlarca sevgi balonu patlayarak beni erimiş bir pelteye dönüştürüyor. Görünüşe göre yeğenimin insanın üstünde yumuşatıcı bir etkisi var.

"Ağrıların devam ediyor mu?"

"Hayır. Emre günde beş kez soruyor, sen de sorma lütfen. Ben çok iyiyim. Sıkıntıdan patlamak dışında tabii. Bana bir şeyler anlat."

"Abimin âşık olduğunu düşünüyorum." Ablam mayışmış bir halde yayılarak yatarken birden kafasını kaldırıp şaşkınca bana bakıyor.

"Defne'ye mi?"

"Çok belli değil mi?" diyorum gülerek. "Kızı üzmüş. Biliyorsun, bazen çok aptal olabiliyor. Kederinden öldü günlerdir. Bence yakında onları beraber göreceğiz."

"Neden üzmüş?" Bazı fikirlerim var ama bunları ablamla paylaşamam, bu yüzden omuz silkiyorum. Ablam doğrulup benim gibi oturuyor. "Bana neden söylemedi ki? Her gün uğruyor. Canının sıkkın olduğunu fark etmiştim ama üstüne gitmek istemedim."

"Bana da söylemedi ama Defne benim arkadaşım. İkisinin tepkilerini gözlemleyip boşlukları kendim dolduruyorum."

"Gülce'nin dişi çıktığında ya da yürüdüğünde bunu size söylemeyeceğim. Başkalarından duyup tesadüfen öğrenmeniz gerekecek."

Ablamın sitemlerini dinlemek istemediğim için yeni bir bilgiye geçiyorum. "Benim de hoşlandığım biri var." Bu haber öncekinden daha beklenmedik oluyor. Defne bir süredir etrafta olduğu için abimle arkadaşlıklarını herkes fark etmişti ama ben kimseye Erdem'den söz etmedim. "Üstelik bunu sadece sana söylüyorum. Abim duyarsa bundan seni sorumlu tutarım."

"Bir dakika, kimden hoşlanıyorsun?" diye soruyor ablam heyecanla. "Ayrıca Emre'ye tabii ki söylemeyeceğim. Adamı bulup gözdağı vermek için saçma entrikalar çevireceğini biliyorum." İkimiz de yüzümüzü buruşturuyoruz çünkü bu doğru.

"Dergiden biri. Beni işe alan kişi aslında."

"Bir dakika, Erdem mi?"

"Onu tanıyor musun?"

Ablam hayretle başını sallıyor. "Kerem'in arkadaşı. Birkaç kez karşılaşmıştık." İkisinin arkadaşlığından haberim vardı ama ablamın da onu tanıyacağı kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Bunu söylediğimde ablam elini sallıyor. "Çok yakın değiller zaten. Sen orada gönüllü işlerine başladıktan sonra karşılaştığımız için adama dikkat etmişim, o yüzden hatırladım. Senin onunla ilgileneceğini düşünmezdim."

"Neden? Çok hoş biri. Üstelik yakışıklı." Alaycı bir bakışla ablama dönüyorum. "Ben de güzelim. Ne güzel çocuklarımız olur düşünsene."

"Hoş biri olduğunu fark ettim. Çok da neşeli birine benziyor."

"Evet, öyle."

"Sen pek de neşeli biri değilsin. Geçmişte ilgilendiğin erkekler de daha farklı profiller çiziyordu."

Yeğenimi izlerken yüzüme yerleşen gülümseme siliniyor. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sadece şaşırdım," diyor ablam geri çekilerek. "Kızma. Peki, ikiniz flört mü ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Bazen flört ettiğimizi düşünüyorum ve sonra Erdem'i arkadaşlarıyla şakalaşırken görünce bana karşı tavrının çok da farklı olmadığı izlenimine kapılıyorum. Cevabım ablamın pek umurunda olmuyor.

"Sana çıkma teklifi ederse hep beraber yemek yiyebilir miyiz?" Bunu bir çocuğun hevesiyle sorduğu için ona kızamıyorum ama ablamla yeni bebeğini Erdem'in yanına götürme düşüncesi bana biraz komik geliyor.

"Tabii," diyorum tatlı bir sesle. "Beş ay sonra falan." Ablam beni bu fikre alıştırmak için biraz çabalıyor. Sonra birlikte Erdem'in *Instagram* hesabına bakıyoruz. Ablam her paylaşımı dikkatle inceleyip iyi ve kötü yorumlarda bulunuyor. Varsayımları ve yorumlarını dinlerken alaycı seslerle araya girip duruyorum ama bu onu yıldırmıyor. Kafa kafaya verip olası ilişkimizin nasıl olacağı hakkında saçma hayaller kurarak kendimizi eğlendiriyoruz.

Sosyal medya gezintisi bittiğinde Erdem'in adını aratmak için arama motoruna giriyor. Direkt arama motorunu açmak yerine tarayıcıya girince son baktığım sayfa otomatikman önümüze çıkıyor. Meriç'in eskiyen diller hakkında yazdığı bir ma-

kale bu. Başlığın üstünde bir seminerde konuşurken çek[illegible] güzel bir fotoğrafı var.

"Cemil Meriç. Öyle bir yazar yok mu?" diyor abla[illegible] sayfaya girmeden hemen önce. Edebiyata ilgisi olmadığı[illegible] yazarları pek tanımaz.

"Evet var. Ona pek benzediğini söyleyemem."

"Sanki tanıyormuş gibi konuştun." Bunu gülerek söy[illegible] ama tam o anda kaçamak bakışımı fark edince durak[illegible] İnternette bir makale okumam hiç de ilginç bir olay olmadığı için adamın kimliğini sorgulamak aklına gelmemişti anlaşılan. Kendi kendimi ele vermesem gelmezdi de. "Tanıyor musun?"

"Biraz."

"Ellerine bakıyorsun."

"Çünkü tırnağım kırılmış," diye yalan söylüyorum. Ablam daha da şüpheleniyor.

"Tırnağın kırılacak kadar uzun değil hayatım," diyor en şirin sesiyle. "Neler oluyor?"

"Meriç. Bir arkadaşım sadece."

"Bu ismi daha önce duymadığıma eminim."

"Çünkü yeni bir arkadaş. Erdem'in ismini aratmayacak mıydık? Belki geçmişinde skandal bir evlilik falan vardır diyordun."

"Meriç daha çok ilgimi çekti. Nereden arkadaşın oluyor bu beyefendi?"

Tatsız bir gülüşle, "Beyefendi," diye mırıldanıyorum. "Kitabevinin karşısında bir sahafı var. Bazen molalarımı orada geçiriyorum."

"O kadar mı?"

"Evet abla."

"Hiç tatmin olmadım." Beni daha fazla konuşturamayacağını bildiğinden dudaklarını büzüp ilgisini tekrar telefona çeviriyor. Konu Erdem'e geri dönünce rahatladığımı hissediyorum.

Hayatımdaki yeni şeyleri kendime saklamak isterim. Bir süre sadece benimle kalmalarını, hayatımda nasıl konumlanacaklarını görmeyi beklerim. Erdem'den, Meriç'le karşılaşmamdan çok daha uzun zamandır hoşlanıyorum ve bunu ablama ancak söyleyebildim. Meriç'le de aramızda ilginç bir arkadaşlık gelişiyor. Neler olacağını görmeden ondan birine bahsetmeyi gereksiz buluyorum. Sanırım değişimleri ve bunların getirdiği açıklama durumlarını sevmiyorum. Açıklamayı minimum düzeyde tutmak için bir şeyleri, hayatımda bir yere sahip olmadıkça başkalarına anlatmaktan hoşlanmam. Bu yüzden sık sık kendime saklamak istediklerim olur.

Gülce ufacık ağzından çıkmasına inanamadığım bir çığlıkla kız kardeş saatini noktaladıktan sonra ablam daha fazla hayatımı ve ilişkilerimi irdeleyemiyor. Orada biraz daha kalıp babaannemi de gördükten sonra kendi evime geçiyorum.

Akşam Erdem kısa bir yazı gönderip kontrol etmemi istediğinde, yazı üzerine sohbet ederken Limon Sahaf'la röportaj yapmak ister mi diye de soruyorum. Bana hayatını kurtarmışım gibi davranması tepemden aşağı bir çuval keyif tozu bırakıyor. Erdem'in tatlı enerjisini seviyorum. Onun da benden hoşlandığını hissetmek kendimi küçük, heyecanlı bir kız gibi hissetmeme neden oluyor.

Ertesi gün kitabevine gittiğimde Meriç'i göremiyorum. Aynı zamanda üniversitede ders verdiği ve kim bilir daha başka neler yaptığı için her zaman sahafta olmadığının farkındayım ama yine de hayal kırıklığına uğruyorum. Telefon numaralarımızı almadığımızdan iletişim kurabilmek için beklememiz gerekiyor ve bu, onunla haberleşmeyi kıymetli bir şeye dö-

nüştürüyor. Bu yüzden bir sonraki gün tekrar deniyorum. Her zamanki gibi cama iki kez tıklatıp başımı içeri uzatıyorum ama beni fark etmiyor. Bir rafın önünde durmuş, ayaklarının dibindeki koliden bazı kitaplar çıkarırken onu izliyorum. İri, kemikli ellerinin kitapları tutuşundaki nazikliği görmezden gelemiyorum. Boynunu kaldırıp üst taraftaki raflara bakarken birkaç adım geriliyor. İnceliği ve hareketlerindeki ağırbaşlılığıyla öyle zarif görünüyor ki nasıl olup da sağda solda insanları azarlayan biri olabildiğine hayret ediyorum.

"Merhaba." Meriç elindeki eski ciltli kitabı rafa yerleştirmeden önce bana dönüyor. Dudakları gördüğü şeyden hoşlandığını ima edercesine kıvrılınca, gülümseyişine karşılık veriyorum.

"Hoş geldiniz."

"Hoş buldum. Kolay gelsin." Yanına ilerleyip koliden özenle çıkardığı kitaplara bakıyorum. Çoğu çok yıpranmış, çok eski görünüyorlar. "Bunlar nedir?"

"Ruhu olan şeyler. Bakmak ister misiniz?" Kitabı bana uzattığında biraz afallıyorum. Öyle özenle ve kıymetle tutuyor ki bana uzatmasını beklemiyordum. Reşat Nuri Güntekin'in Çalıkuşu eserinin çok eski bir baskısını gördüğümde Meriç'e heyecanlı bir bakış atıyorum. Kapağın üstünde lekeler var, uçları da biraz kıvrılmış ama yine de iyi durumda görünüyor. Basım yılını görmek için kaldırdığımda, kitabın adının yazılı olduğu ilk sayfaya düzgün, mürekkebi solmuş bir el yazısıyla yazılan uzun bir notla karşılaşıyorum.

Sayfanın üst kısmında "Zeynep, 1965" yazdığı için kitabın ilk sahibinin o olduğunu düşünüyorum. Notta ise bambaşka bir hikâye yazıyor.

Sevgili Zeynep,

Bu değerli kitabı nasıl kaybettiğinizi düşünmeden duramıyorum. Sizi ondan vazgeçmeye sürükleyen sebepler kafamda dönüp duruyor. Bazıları öyle üzücü ki onları düşünmemeye çalışıyorum. Çalıkuşu'nu isteyerek bırakmadığınızı biliyorum. Altını defalara çizdiğiniz cümlelerden, sayfaların arasına karışan gözyaşlarınızın izlerinden anlıyorum bunu. Gözlerimi dolduran her cümlede gözyaşlarınızın bıraktığı lekelere rastladım. Bunun kalbimi nasıl kırdığını bilemezsiniz. Keşke nerede olduğunuzu bilebilsem. Belki siz beni bulursunuz... Bu yüzden kitabınızı aldığım kitabevine iade ediyorum. Belki ondan uzak kalmaya daha fazla dayanamaz ve geri almak istersiniz diye. Kitapçı Suat Bey'e bu kitabı, ismi Zeynep olmayan kimseye satmamasını tembihleyeceğim. Eğer böyle bir hadise gerçekleşir de Çalıkuşu yuvasına dönerse, Suat Bey'e beni sorun. Size adresimi verecektir. Sizinle tanışmayı öyle çok isterim ki...

Hayatın bir felaketten sonra daima bir saadet verdiğini, o güzel darbımeselin söylediği gibi, ayın on beşi karanlıksa on beşinin mutlaka aydınlık olacağını hiç unutmayın.

Dostlukla,
Nihal
İstanbul / 1967

Parmaklarımı sararmış sayfanın üzerindeki mavi mürekkeple yazılmış kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. "Nihal harika birine benziyor." Sesim kısık, hayran bir fısıltıdan ibaret.

"Değil mi? Onun Zeynep'e duyduğu merakı ben de Nihal'e duyuyorum. Notun Zeynep'e ulaşmamış olması ne yazık."

"Sizce kitabı bırakmak Zeynep için gerçekten zor muydu? Belki de Zeynep kitaptan hoşlanmadı bile. Bir arkadaşı ya da Nihal'den önce kitabı okuyup tekrar sahafa veren birinin izleriydi onlar."

Meriç, "Bunu ben de düşündüm," deyip gülüyor. "Sanırım biz Nihal kadar romantik değiliz."

"Sanırım öyle." Kitabı Meriç'e uzattığımda üst rafa dikkatle yerleştirip tekrar bana dönüyor. Karşımda dimdik durduğunda ona bakarken başımı kaldırmak zorunda kalmamak için birkaç adım geriye çekiliyorum.

"Diğer kitapları da karıştırmayı çok istiyorum ama işe dönmem gerekiyor."

"Tabii, ruhsuz ve şekilci kitapçınız siz olmadan çok zorlanıyor olmalı."

"Ruhsuz ve şekilci kitapçımdan çıkan kitapların elli sene sonra böyle yerlerde bulunacağını unutuyorsunuz beyefendi. Kitabevime duyduğunuz nefreti bana yansıtmaktan vazgeçin."

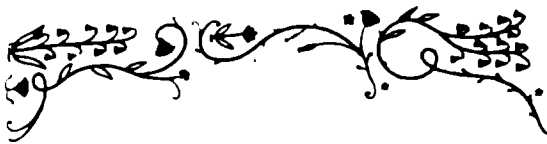
"Size dair nefret edilecek hiçbir şey yok." Bunu o kadar ciddi söylüyor ki alaycı bir cevap vermeye cesaret edemiyorum.

Garip bir sessizlikten sonra ellerime bakarken buraya neden geldiğimi hatırlıyorum. "Röportaj için hangi gün uygunsunuz?"

"Çarşamba, akşamüstü müsaidim."

"Pekâlâ, görüşmek üzere."

Benimle kapıya kadar yürümesine şaşırıyorum. Birkaç adımlık mesafe de olsa, girip çıkmamı hiç umursamıyor gibi göründüğü günlerin ardından beni geçirmesinin bir jest olduğu aşikâr. "Sevgili Limon Çiçeği." Yumuşacık seslenişi karşısında şaşkınca ona bakıyorum. Başını eğip küçük bir gülümsemeyle beni yolcu ediyor. "Hoşça kalın."



Sevgili Limon Çiçeği

Gençlerin benden korkmalarını gerektirecek bir şey yapmıyorum. Tabii benden "bestseller" istemedikleri sürece.

Büyülü dükkânıma gelip vampirlerin peşine düşmeleri beni kızdırıyor. Son zamanlarda böyle isteklerle her zamankinden daha fazla karşılaşıyorum. Bunun suçlusu sizsiniz. Sizin yüzünüzden tüm gizleme çabalarıma rağmen etrafta Allacakaranlık serisini okurken görüldüm. Bu, küçük sokağımızda büyük sarsıntılar yaratan bir haber oldu elbette. Dün Rıfat abi bana çay getirdiğinde masama vampir dişi jelibonlarından bırakmış. Belki de onları size vermeliyim.

Kitaplarınızı sevebilir miyim bilmiyorum ama sizinle birlikte okuma yapma fikrinden hoşlanabilirim. Biraz insaf gösterip ilk kitabı benim seçmeme müsaade eder miydiniz?

Vampir Dişleri ve Küçük Ricalarla,
C.M.K.

Not: Bugün sahafa yamuk ayaklı bir çocuk gelip benimle, hakkında hiçbir fikrimin olmadığı bir gençlik kitabı hakkında sohbet etmeye çalıştı. Eğer yeterince korkunç olsaydım bir saat boyunca işkence eden sohbetini dinlemek yerine arkasına bakmadan kaçarken çıkardığı ayak seslerini dinlerdim.

O çocuğu üstüme siz mi saldınız? İntikam planınızın bir parçası olarak? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum...





12. Bölüm

Hoşreftar

(Gidişi, yuruyuşu güzel olan Güzel gidişli.)

Erdem'le birlikte Limon Sahaf'a girmeden hemen önce cama iki kez vurup Meriç'in dikkatini çekiyorum. Beni görünce hafifçe gülümseyip ayağa kalkıyor. Onu mahcup etme isteğiyle ne değişti de bana böyle saygı duymaya karar verdi diye sormak istiyorum ama Erdem'in neşeli sesi araya girip Meriç'le uğraşmamı engelliyor.

"Merhaba. Buraya yıllardır gelmemiştim, değişmiş ama hâlâ tanıdık bir yer." Limon Sahaf uzun yıllardır buralarda olan, az bulunan eserleri, tezleriniz için çeşitli kaynakları bulabileceğiniz bir yer. Bu yüzden Erdem'in burayı bilmesi şaşırtıcı değil. Telefonda ona Meriç'ten bahsettiğimde o kadar sevindi ki yanında olsaydım beni öpeceğini düşündüm. Yanında olmadığıma pişman olduğumu tahmin edebilirsin sevgili okur.

"Hoş geldiniz." Erdem'le Meriç tokalaşırlarken iş gereği ben de elimi uzatıyorum. Meriç kaşlarını kaldırıp ne olduğunu anlamadığım imalı bakışıyla elimi sıktıktan sonra oturmamızı

söyleyip kendi yerine geçiyor. O bize içecek bir şeyler söylerken Erdem de çantasından eşyalarını çıkarıp masanın üzerine koyuyor.

"Kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Dergi zor zamanlar geçiriyor, piyasayı biliyorsunuzdur..." İkisi piyasa ve sektör hakkında, ülkede okunmaya verilen değer hakkında konuşmaya başladıklarında sohbete katılmaktansa dinlemeyi tercih ederek arkama yaslanıyorum. Erdem'in çocuksu neşesi, hareketli yapısı Meriç'in ağırbaşlı ve sakin tabiatına tamamen zıt ama ortak bir konuda konuşurlarken bu farklılıkları ortaya çıkmıyor.

Kahvelerimizi içerken Erdem bana dönüp göz kırpıyor. "Çok sessizsin."

"Tecrübe ediniyorum. Söylediklerinizi aklıma kazıyıp ileride, mesela iş görüşmelerimde ortaya sererek insanları etkileyeceğim."

"Sanki birilerini etkilemek için buna ihtiyacın varmış gibi." Erdem Meriç'e dönüp gülerek, "Sizi röportaj için ikna etmesi kaç saniye sürdü?" diye soruyor. Bana iltifat ettiğini biliyorum ama yine de biraz rahatsız oluyorum. Özellikle Meriç'in yanında, böyle durumlarda güzelliğimle öne çıkabileceğimin ima edilmesi hoşuma gitmiyor.

Meriç elinde çevirip durduğu kalemi izlediği bir andan sonra bakışlarını kaldırınca göz göze geliyoruz. "Ben konuşmanızı tercih ederim," diyor duru bir sesle. "Güzellik şekilden ibarettir. Bir şekilden daha fazlası olduğunuzu göstermenizi söylediklerinizi sağlar. Konuşamadığım birinden etkilenmem mümkün olmazdı." Yüzünde düşünceli, sakin bir ifade var. Ses tonu sabit ve yalın ama cümlelerin altında karşısındakini ezip geçen bir tavır seziyorum. "Sizce de öyle değil mi?"

"Elbette," diyor Erdem. "Ecrin'le konuşmanın ne kadar keyifli olduğunu biliyorum." O kadar sevecen görünüyor ki ona bakınca gülümsemeden edemiyorum. Erdem'le konuşurken,

yaramaz parıltılar saçan mavi gözlerine bakarken ciddi durmak çok zor. Belki de beni bu kadar güldürdüğü için ondan hoşlanıyorumdur.

Röportajı başlayınca dirseklerimi büyük sandalyenin kollarına koyup ilgiyle onları dinliyorum. Meriç soruları hakkıyla cevaplıyor ama üzerinde giderek çöken sıkışmışlık ve huysuzluk hissi konuşma tavrını etkiliyor. Dakikalar geçtikçe daha da gerilirken sonunda karşımda ilk günlerdeki o kibirli adamı buluyorum.

"Burada ne kadar kitap var?"

"Otuz bin civarı." Erdem'le ikimiz etrafımıza merak dolu bakışlar atınca Meriç açıklıyor. "Burada dekor için de çok alan kullanıyoruz. Alt kat tamamen kitaplarla çevrili. Özel bir kitap aranmadıkça müşterileri oraya indirmeyiz, her kitap kayıt altındadır. Annemin düzeni böyleydi. Ben de farklı bir düzen kurmaya gerek görmedim."

"Burayı devraldığınızda kendi hâkimiyetinizi kurmak için değişiklikler yapmak istemediniz mi?"

"Değişimlerden pek hoşlanmam." Gözlerim bir anlığına Meriç'e değip tekrar elimdeki çay bardağına dönüyor. "Ayrıca Limon Sahaf'ın var olan düzeninin içinde büyüdüm. Onu değiştirmek, başka bir şeye dönüştürmek buranın ruhuna zarar verebilirdi."

"Bu kitapları nasıl topluyorsunuz?"

"Koleksiyoncular, binlerce kitaplık kitaplığa sahip insanlar var. Kitapları elden çıkarmak istediklerinde sahaflara başvururlar. Biz bu konuda şanslıyız. İsim yapmış, eski bir yer olduğumuz için akla gelen ilk yerlerden biri oluyoruz. Alacaklarımızı alır, kalanını başka arkadaşlarımıza yollarız. İşler böyle dönüyor. Kâğıtçılardan ve hurdacılardan da hiç umulmadık kitaplar gelir bazen. Kitaplar, onların değerini anlayamayacak kişilere miras kaldığında sonları çöplük oluyor ne yazık ki."

"Bu durum size nasıl hissettiriyor peki?"

"Üzücü elbette. Ama düşününce, onlar tavan arasında, kömürlükte bekletilen kitaplar. Bazıları tahrip olmuş, zarar görmüş ama biz onları tamir edip, ciltletip değerini bilecek okurlarla buluşturuyoruz. Bu yüzden de bu gerekli bir durum."

"Burada kitap dışında da pek çok ürün var. Bunlar antika mı?"

"Bazıları. Bazıları da sadece eski şeyler. Şamdanlar, tabaklar, biblolar. Hiç tanımadığınız insanların mektupları, kaseller. Sahaflar eskiye değer verir."

"Sizin gibi genç biri için bunca eski şeyin içinde yaşamak sıkıcı mı?" Ben soruya dudak bükerken Meriç öyle aşağılayıcı bir bakış atıyor ki Erdem mesajı alıp başka bir soru soruyor. Fakat o sorudan sonra Meriç ters cevaplar vermekten hiç çekinmeden Erdem'i giderek daha fazla geriyor. Son soru da sorulup cevaplandığında derin bir nefes veriyorum. Erdem de biraz rahatlamış görünüyor.

"Sizi kızdıracak ne söyledim?" diyor kayıt cihazını kapadığında.

Meriç, yüzünde daha önce görmediğim yapmacık bir ifadeyle başını eğiyor. "Neşeli insanlardan pek hoşlanmam. Üstünüze alınmayın." Erdem dudaklarını büküp bana baktıktan sonra gülerek ayağa kalkıyor. Meriç'le oturup dalaşmak yerine umursamadan kendi işine bakmasını takdir ediyorum. Ben de başkalarını umursamadan kendi bildiğim gibi davranabilmeyi isterdim.

"Öyleyse kovulmadan önce kendim gidiyorum."

"Bu iyi bir fikir çünkü beyefendinin insanları kovmak gibi bir huyu var." Meriç beni de kovalamak ister gibi görününce çenemi kapatıp Erdem'i uğurlama çabasına giriyorum çünkü ev sahibinin hiç de öyle bir niyeti yok. "Ben biraz daha kalacağım." Sahaftan çıktığımızda Erdem'e veda ederken söylüyorum bunları.

"Emin misin? Pek de arkadaş canlısı birine benzemiyor."

"Ben de benzemiyorum. Onun hakkından gelirim, merak etme."

"Peki, seni kurtarmama ihtiyacın olursa aramaktan çekinme." Erdem arada soru işaretleriyle dolu bir mesafe bırakarak yanaklarıma öpücükler kondurduktan sonra ayrılıyor. Bastıramadığım bir gülücükle geri dönüp eski yerime oturuyorum. Meriç masanın üstüne birkaç kâğıt yaymış, elindeki kalemle bir şeylerin altını çiziyor. Üzerindeki ağır, asabi havayı sezdiğim için o konuşana kadar bir şey söylememeye karar veriyorum. Bu haline karşı mesafeli olduğumu, bana karşı kullanmasından hoşlanmadığımı anlamasını istediğim için yapıyorum bunu.

Uzun bir sessizliğin ardından, başını çok önemli kâğıtlarından kaldırmadan bana doğru konuşuyor. "İkiniz sevgili misiniz?"

Bu, sormasını beklediğim bir şey değildi ama hoşuma gitmemiş gibi de davranamıyorum. "Neden, öyle mi görünüyoruz?" Sesimden taşan gülücükler bana bakmasını sağlıyor. Yüzüme bakıp kaşlarını derince çattıktan sonra tekrar önüne dönüyor. "Onun yanında sık sık gülümsüyorsunuz."

"Bu bir şey kanıtlamak için yeterli bir veri değil." Kalemini masasının üstüne atıp arkasına yaslanırken o kadar hızlı hareket ediyor ki alaycı tavrım yerini savunmaya hazır bir duruşa bırakıyor.

"Benim yanımdayken hiç öyle gülmüyorsunuz," diyor gözlerimin içine bakarak. Yüzüm düşünceli bir ifadeyle kasılırken Meriç umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Bu yüzden ondan hoşlandığınızı düşündüm."

"Sevgili değiliz," derken ellerimi inceliyorum. Meriç'in ellerini düşününce benimkiler gözüme ufacık geliyor. "Ama doğru. Hoşlandığım birisi. Sizin sevgiliniz var mı?"

"Hayır." Konuşmanın bittiğini vurgularcasına önündeki işine dönüyor. Gitmem gerektiğini çok açık ifade etmesi beni kızdırınca aynı şekilde onu rahatsız edip kızdırma isteğiyle yerimde oturmaya devam ediyorum. Çantamdan kitabımı çıkarıp elimde evirip çevirirken içimde kabaran ona bulaşma isteği beni alt ediyor. Oysa genelde birilerinin konuşturmaya çalıştığı kişi ben olurum.

"Ne yapıyorsunuz?"

"İş."

"Neden bilgisayarla çalışmıyorsunuz ki? Böyle daha zor değil mi?"

"Metinler üzerinde çalışırken sayfa kenarlarına notlar almayı, karalamalar ve düzenlemeler yapmayı seviyorum. Kâğıdın üstündeki dağınıklık olmayınca yeterince çalışmıyormuşum gibi geliyor. Bilgisayara geçirirken de hem son bir kontrol yapmış hem de temize çekmiş oluyorum." Bunları, bakışlarını bana hiç çevirmeden, bir an önce gitmemi istiyormuş gibi söylemesi tepemi attırıyor.

"Beyefendi, beni kovalamaya çalışıyorsanız bunu açıkça söyleyebilirsiniz."

"Hanımefendi, ben çalışırken sorular sorup sizinle ilgilenmediğim için kızamazsınız."

"Ben kızmıyorum."

"Ben de sizi göndermeye çalışmıyorum."

"İyi."

Masanın üstündeki kâğıtları toparlayıp hizaya girmeleri için masaya vururken bir anlığına bana bakıyor. Benimkine benzer, huysuz bir ifadeyle kaşları çatılıp, "Güzel!" diyerek sandalyesinden kalkıyor. O etrafta dolanıp bir şeyleri kontrol ederken ben de ayakkabılarımı çıkarıp geniş sandalyenin üstünde bağdaş kuruyorum.

"Bir süre burada kalıp kitap okuyacağım."

"Keyfinize bakın."

"Bakıyorum. Teşekkürler."

"Rica ederim." Meriç arkadaki kitap raflarını düzenlemeye giriştiğinde gözüm sürekli ona kayıyor ama yanına gitmiyorum. O rafları düzenlemek, her kitabın içini karıştırıp bilmediğim hayatlara dair anılar aramak ne kadar ilgi çekici olsa da oturduğum yerde kitabıma odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu davranışım bütünüyle alışılmadık ve mantıksız ancak kendimi hissettiğim anlamsız inattan çekip alamıyorum bir türlü. Koskoca iki saat orada oturup kendime eziyet ettikten sonra uyuşan bacaklarımı aşağı indirip ayakkabılarımı giyiyorum. Meriç bir süredir elindeki listede yazdığını tahmin ettiğim bazı kitapları rafların arasından bulup birkaç basamak yukarıdaki odaya taşıyor. Burada olduğumun farkındaymış gibi bile görünmüyor ve açıkçası buna biraz bozuluyorum. İki saat boyunca burada içten içe can çekişerek benimle konuşmasını bekledim ama o beni tamamen yok saydı.

Kitabımı çantama yerleştirip sakince arkamı dönüyorum. Meriç'in sırtına doğru, "Gidiyorum," dediğimde başını çevirip hafifçe sallıyor. Geriye dönmek üzereyken ayaklarım farkındalıkla yere çakılıyor. Hissettiğim duygu o kadar beklenmedik ve anı çarpıyor ki yüzüme, irice açılmış gözlerimi yere sabitleyip hissettiğim incinmeyi sindirmeye çalışıyorum.

Hiçbir sebep yokken bana kötü davranıp bir hoşça kal bile dememesi kalbimi kırıyor sevgili okur.

Meriç'in bana baktığını fark edince yüzüme yansıdığından endişelendiğim hislerimi derinlere itip çantamı sırtıma asıyorum. Arkamı dönüp kapıya yürürken beyefendi sonunda konuşmaya karar veriyor.

"Hoşreftar kelimesini biliyor musunuz?" Adımlarım kapı eşiğinin üstünde duruyor. Dışarıya doğru bir adım atıp onu

geride bırakabilirim ya da geriye dönüp cevap verebilirim Normalde gideceğimi biliyorum. Normalde bu saçma tavırlara katlanmaktansa aramızda gelişen kırılgan arkadaşlığı yıkmayı tercih edeceğimi gayet iyi biliyorum. Fakat burada durmuş ileriye doğru bir adım atıp atmamayı düşünürken Cemil Meriç Kozan'a arkamı dönmek istemediğimi fark ediyorum. Bu yüzden, bana anlatacağı daha nice hikâyenin hatırına ona dönüp, telefonumu cebimden çıkararak arama motoruna söylediği kelimeyi yazıyorum. Çıkan anlama boş boş baktığım bir andan sonra gözlerim Meriç'i buluyor. Aramızda on adımdan fazla mesafe var. Bakışları hâlâ sevecen değil ama en azından artık huysuz da görünmüyor.

Dudaklarımı titreten bir gülücükle savaşırken çenemi kaldırıp tavırlı bir sesle konuşuyorum. "Benimle barışmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Centilmenler gönül almayı bilmelidir."

"Centilmenler gönül almayı gerektirecek şeyler söylememelidir."

"Hanımefendiler de özür dilemeye çalışan adamlara karşı biraz insaflı olmalıdır!"

"Zalim biri olduğumu söyleyen sizdiniz."

"Pekâlâ." Raflarla kaplı duvara doğru dönüp bir elini beline koyarken diğer elini havaya sallayarak, "Hata bende," diyor. "Gidin buradan." Ondan beklemeyeceğim çocuksu bir yönünü görmek beni neşelendiriyor. Bu asil adamın böyle bir yönüne rastlayacağımı hiç düşünmezdim. Bütün o kibirli, büyüklenen tavırlarının altında huysuz bir oğlan çocuğu var sanki. Meriç ağzının içinden bir şeyler mırıldanırken kulak kabartıyorum. Arada bir yerlerde *insafsız cadı* dediğine eminim.

"Elbette gideceğim." Sesim az önceye göre daha barışçıl çıkıyor. "Üstelik bu hoşreftar bir gidiş olacak. Hoşça kalın Bay C."

Cevap vermeyeceğini düşünerek arkamı dönüyorum ama kapı eşiğinden çıktığım anda sesi kulaklarıma ulaşıyor. "Hoşça kalın Limon Çiçeği."

KAKTÜS TEAM



Bay C.

Alacakaranlık'la ilgili başınızın belaya girmesine üzüldüm. Bunun sorumluluğunu alacağım. Bir daha sizi vampir dişleriyle korkutmaya çalışanlar olursa onları bana gönderin. Haklarından gelebileceğime emin olabilirsiniz. Artık arkadaş olduğumuz için intikam planlarını askıya aldım. Bunun yerine kendimi sizi kötü kahvecilerden ve "bestseller" fantazilerinden korumaya adayacağım.

Birlikte okuma yapma fikri çok hoşuma gitti. İlk kitabı seçmenize izin verirsem sonrasında benim seçeceğim kitabı itirazsız kabul edecek misiniz?

Uzun boylu kitapçıları alaycı vampirlerden
koruma ve kollama derneği üyesi,
Liman Çiçeği

Not. Yamuk ayaklı derken ne demek istediğinizi anlamadım. Benim için küçük bir canlandırma yapabilir misiniz?





13. Bölüm

Efsunkâr

(Büyülü Çarpıcı Karşı konulmaz şekilde etkileyici)

Ablam kendini tamamen toparlayıp bebeğiyle yaşamaya alışmaya başladığında babaannem eve döndü. İki gün sonra da tüm çocukları için büyük bir akşam yemeği merasimi hazırlamaya karar verdi, bu yüzden sabahtan beri beni ölümüne çalıştırıyor. Normalde bugün çalışmam gerekirdi ama bir arkadaşımın ricasıyla bir seferliğine günlerimizi değiştirmiştik. Durum zaten böyle olmasaydı bile babaannemden yemeği evde kalabileceğim bir günde yapmasını isterdim. Hâlâ çok enerjik olup her şeyi yapabileceğini söyleyip dursa da artık çok çabuk yorulup hasta oluyor, bu yüzden abim ve ben babaannemi mümkün olduğunca ev işlerinden uzak tutmaya çalışıyoruz. Biz ne kadar uğraşsak da o her zaman evde yapılacak işler buluyor tabii ama en azından kendini yorup hastalandığı zaman vicdan azabı çekmiyoruz.

Babaannemin üç çocuğu olmuş ama ne yazık ki hepsini kaybetmiş. İkisini henüz çocukken hem de. Bu yüzden babam

onun için çok değerliymiş. Onu da kaybetmenin babaannemle nasıl zarar verdiğini hayal bile edemem. Belki de hayatı boyunca karşılaştığı bunca acı yüzünden biz çocukken çok hastaydı. Babam aniden öldüğünde onun bize güzel bir ev yapmak için girdiği borçlar üzerimize kalmıştı, babaannemin hastalığı manevi zorluğun yanında maddi olarak da bizi zorlayan ilaçları almayı gerektiriyordu. O günlerde çektiğimiz geçim sıkıntısının çok farkında değildim. Ablam tüm yükü sırtına aldığı için benim çocuk aklım bunun üstüne fazla düşünmemişti sanırım. Bizimle ilgilenecek yakın akrabalarımız olmadığı için birbirimize kenetlenmekten başka şansımız yoktu.

Babaannem için değer verdiği herkes onun çocuklarıdır. Bu yüzden bizim yanımızda abimin, ablamın arkadaşları hatta onların yakınları da evimizin çocuğu gibidir. Tam da bu sebepten akşama doğru evimize ablam ve ailesi, Sinan'la Elvin, onlar sayesinde hayatımıza giren Defne'yle kuzeni Beren ve abimin ikizi diyebileceğim çocukluk arkadaşı Umut geldi. Benim mahallede akşam yemeklerine davet edeceğim kadar yakın bir arkadaşım olmadığı için birini davet etmedim. Lisedeyken dönem dönem iyi arkadaşlıklarım olmuştu ama mesafeli tavrım yüzünden ergenlik dönemlerinde arkadaşlıklarımı sürdürmekte pek başarılı değildim. İdil'i çağırmak isterdim tabii. Bize her geldiğinde babaannem onu yemek yemeden göndermediği için bu garip de olmazdı üstelik. Ancak onu arayıp büyük aile yemeğine çağırmanın tuhaf olabileceğini düşündüm. İnsanlarla yakınlaşmamı engelleyen şeyin çoğu zaman sadece kendim olduğunun farkındayım ama bilmiyormuş gibi davranmak işime geliyor.

Masanın başında çorbaları koyarken Umut elinde salladığı bir zarfla salona gelip bağırarak, "Bu kimin?" diye soruyor. Kepçeyi bırakıp hızla ileri atılarak zarfa uzanıyorum ama Umut elini geriye kaçırıp mektubuma ulaşmamı engelliyor. "O benim!"

"İçinde ne var ki bu kadar heyecanlandın?" diye sorarken yüzünde hain bir gülümseme var. Umut, abimin en yakın arkadaşı olduğu için benimle her şekilde uğraşma hakkını kendinde bulur. Bu yüzden sık sık onu öldürme planları yaparım.

"O özel bir şey geri zekâlı. İçinde ne olduğunu sana söylemek zorunda değilim." Abim Umut'un arkasından yaklaşıp mektubu elinden kapınca inleyerek yere çökmekle çığlık atarak üstlerine atlamak arasında kalıyorum. Normalde büyük tepkiler vermediğim için bu halim odadaki herkesin ilgisini çekiyor, bu da beni daha kızgın bir hale getiriyor.

Derin bir nefes alıp sesimi sabit tutmaya çalışıyorum "Okulla ilgili bir şey. Lütfen verir misin?"

Abim yüzüme dik dik baktıktan sonra omuz silkiyor. "O zaman açmamda bir sakınca yok." Onunla inatlaşırsam hiç şansım kalmayacağını bildiğimden beni kurtaracak birini arıyorum. Bakışlarım Kerem abiyi buluyor. Neyse ki beceremeyeceğim bir masum küçük kardeş tavrı denememe gerek kalmadan sevgili eniştem deli abimi durduruyor da ben de kendime olan saygımı yitirmiyorum.

"Emre. Zarfı Ecrin'e ver."

"İçinde ne yazdığına bakacağım."

"Ecrin istemiyorsa bakmayacaksın." Kerem abinin bize ya da bir başkasına bağırdığını hiç duymadım ama bazen öyle otoriter bir tonla konuşur ki elinizdeki her şeyi bırakıp sessizce geri çekilmek zorunda hissedersiniz. Abim tam da bu yüzden durunca bir kez daha mektubuma uzanıp açmasını istemediğimi söylüyorum.

Herkesin içinde mektuplarımın ortaya çıkmasından ve yanlış anlaşılmaya yol açabilecek bir an yaşanmasından çok rahatsızım. Yine de ucunu bırakamıyorum çünkü şimdiden sonra o zarfı açıp okusak, Meriç'le neden, hangi duygularla mektuplaştığımızı açıklasam bile bir şey fark etmeyecek. Herkes

kendince romantik bir anlam yükleyip her lafımdan başka bir anlam çıkaracak. Böyle durumlara düşmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok hayatta. Karşı cinsten birine saygılı bir hayranlık beslemenin ya da sadece arkadaşlığından hoşlanmanın normal bir şey olduğunu neden kimse kabul etmiyor, hiç anlamıyorum.

Emre istemeye istemeye mektubu veriyor ama bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Bu yüzden bir ara odama sıvışıp diğer mektupları güvenli bir yere saklıyorum. Yine de mutfakta kızlara yakalanmam kaçınılmaz oluyor. Beni rahat bıraksınlar diye onlara ilk günlerde olduğunu sandığım kişiden bahsediyorum. Meriç'in kaba ve ukala biri olduğunu söyleyip onlardan kurtuluyorum ama gece herkes gidip odamda yalnız kaldığımda söylediğim şeyler beni rahatsız ediyor.

Meriç ukalalık etmeyi gerçekten seviyor. Bazen anlamsız bir huysuzlukla kaba davranışlar da sergileyebiliyor ama yine de onda sevmediğim, katlanamadığım bir özellik yok. Tartışmalarımızda kendi fikirlerini diretmek yerine benim de haklı olabileceğimi kabul ederken, beni kızdırıp, bazen incitip sonra bunun farkına vararak gönlümü alırken, bana harika hikâyeler anlatırken kötü özelliklerini görmezden gelmemek acımasızlık olurdu. Zalim güzeller de vicdan sahibi olabilirler sevgili okur.

Ertesi gün erken kalkıp, mesaim başlamadan önce Meriç'in röportajını düzenleyip Erdem'e gönderiyorum. Planım bunu bahane olarak kullanıp dergiye gitmekti ama okulda Idil beni esir alıp Ozan'la randevusunu beş kere anlattığı için dergiye gidecek zamanım kalmadı.

Kitabevime girdiğim anda tam zamanlı bir çalışan olan Ahmet beni görünce bir iki saatliğine onu idare etmem için ayaklarıma kapanıyor. Başkalarının işini yapmayı da birilerinden bir şeyler talep etmeyi de hiç sevmem, bu yüzden bana da

böyle davranılmasını isterim ama Ahmet o kadar çok konuşuyor ki ondan kurtulabilmek için gitmesini söylüyorum.

Çalışırken gözüm sürekli geniş sokağımızın karşısına kayıyor. Limon Sahaf'ın önündeki mavi bisiklete bakıp içeride Meriç'i görebilmek için başımı biraz uzatıyorum ancak kimseyi göremiyorum. Ahmet sözünü tutmayıp geciktiği için molaya da çıkamıyorum. Bunun getirdiği iş yüküyle üstüme binen öfkenin acısını nasıl çıkaracağımın detaylı planını yaparken kapanış saatine doğru biri arkamdaki camı tıklatıyor. Kasanın arkasından baktığımda Meriç'in içeri girdiğini görüyorum.

"Hoş geldiniz beyefendi." Ağzıma bir çubuk kraker atıp diğer elimdeki paketi uzatıyorum. "Alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkürler. Yemek yemediniz mi?"

"Hayır. Merhametimin kurbanı oldum." Meriç kaşlarını kaldırıp sırıtınca ben de gülüyorum. "Ben merhametliyimdir."

"Ayrıca suratsızsınızdır."

Yüzümdeki gülücüğü silip ciddiyetle başımı sallarken bir kraker daha yiyorum. "Ayrıca kindar biriyim."

Kollarını göğsünde birleştirip karşımda dikiliyor. "Bu doğru. Vampirleri de seviyorsunuz."

"Ve güzel aşk hikâyelerini." Bu onu şaşırtıyor. Kollarını indirip önümdeki büyük masaya yaklaştığında yapacak başka bir şeyim olmadığı için dik dik yüzüne bakıyorum.

"Romantik biri misiniz?"

"Bilemiyorum. İnsanlar romantizmi çok farklı tanımlıyor."

"Pardon, *Karımın Kocası* var mı?" Duyduğumuz anlamsız soruyla ikimiz de rafların arasından seslenen kadına bakıyoruz.

"Efendim?"

"*Karımın Kocası*. Kitap." Kaşlarım havalanırken göz ucuyla Meriç'in yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Boynumu uzatıp kitabevinin içinde Şeyma'ya bakınıyorum ama orta-

larda görünmüyor. Kasanın arkasından çıkıp, "Bir bakalım." diyerek sistemi kontrol ettikten sonra kitabın elimizde olmadığını söylüyorum.

"Üff, onun yerine ne önerebilirsiniz?" Kadının itici tavrına aldırmadan önümdeki kitabın açıklamasını hızla göz atıp türünü öğrendikten sonra John Verdon ve Ted Dekker kitaplarını gösteriyorum ama hepsine burun kıvırıyor.

Meriç rafların arasından bulduğu, Ahmet Ümit'in *Patasana* kitabını müşteriye uzatıyor. Kadın memnuniyetsiz bir ifadeyle Meriç'i baştan aşağı süzdükten sonra kitabı alıp arkasını okuyor ve daha da suratsız bir halde geri veriyor.

"Bu ne ya? Hititlerle ilgilensem tarih kitabı okurdum. Ben edebiyat severim. Tarih değil." Kadının söylediği şeyin ne kadar anlamsız olduğunu ima etmek için ağzımı açtığım sırada Meriç benden önce davranıyor.

"Tarih olmadan edebiyat var olamaz," diyor buz gibi bir bakışla. "Edebiyat olmadan da tarihi öğrenemezsiniz. Biri olmadan diğeri de olmadığına göre, böyle bir yorum yapmak çok anlamsız."

"Saçma." Kadın arkasını dönüp topuklularını yerlere sertçe vurarak kitabevinden çıkarken Meriç arkasından öyle bir bakıyor ki peşinden koşup onu bıçaklayacağından endişeleniyorum.

"Merhaba. Şeker Portakalı almak istiyorum. Ama yeni baskılardan. Şu turunculu olanlar." Kadının hemen arkasından içeri giren neşeli çocuğa bakıp gülümsüyorum. "Hemen getireyim."

"Neden karşıdaki sahafa gitmiyoruz?" Meriç parmağıyla Limon Sahaf'ı işaret ettiğinde çocuk dönüp bakıyor. "Sana kitabı hediye edeceğim."

Çocuk şaşkınlıkla ona dönüp, "Neden ki?" diye soruyor. Bunu ben de merak ediyorum doğrusu.

"Dükkânımda çok fazla Şeker Portakalı var ve ben cömert bir adamım."

"Tamam..." Şaşkınca gülüp, "Sağ ol abi," dediğinde Meriç müşterimi alıp kendi sahafına götürüyor. Arkalarından bakıp bu olaya anlam vermeye çalışırken Ahmet birden karşıma çıkıp bileklerini uzatarak, "Özür dilerim!" diye bağırıyor.

Çatık kaşlarımla yüzüne bile bakmadan onu sindirecek bir sertlikle, "Molaya çıkıyorum!" deyip sahafa gidiyorum. İçeri girdiğimde Meriç'in Nihat diye seslendiği çocuğa Şeker Portakalı'nın bir yeni, bir de eski baskısını uzatırken bir şeyler anlattığını görüyorum. Nihat beni görünce kitaplarını kaldırıp, "Harika değil mi?" diye soruyor. "Meriç abi müthiş biri."

"Bana bir hırsız gibi göründü," diye söyleniyorum öfkeli sesimle. Karşımda, birbirinin tamamen zıttı olan iki erkek bakışıp bana dönüyorlar. Parmağımı Meriç'e uzatıyorum. "Sen. Müşterimi çaldın."

Meriç o kadar şaşırıyor ki birkaç saniye cevap veremiyor. Ardından inanamaz bir halde, tok sesiyle konuştuğunda etkileyici sesinin beni durdurmaması için çok öfkelenmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Hayır. Çalmadım."

"Öyleyse neden müşterim bir dakika önce benden kitap almaya gelmişken şu an burada seninle?"

Meriç gözlerini kısarak bana yaklaşıp kollarını göğsünde birleştiriyor. Bu büyük bir hile çünkü bu şartlarda ona bakabilmek için başımı kaldırmam gerekir. "Gençlerle iletişim kurmamı söyleyen sendin. Söz dinliyorum."

"Hayır. Sen sadece kitabevime tahammül edemiyorsun."

"Bu doğru."

"Ben de sana tahammül edemiyorum!" Yersiz çıkışım Meriç'i hiç gücendirmiyor. Tartışma kabul etmeyen bir sesle, hiç istifini bozmadan, "Bu yanlış," dediğinde kavgaya devam etmek için atılıyorum ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Nihat benim bir deli olduğumu düşünmüş olmalı çünkü göz ucuyla onun ses çıkarmamak için komik bir çabaya girerek sahaftan kaçtığını görüyorum. Gözlerimi kısarak Meriç'e bakmaya devam ederken o omuzlarımı tutup beni döndürüyor. Anın rehavetiyle ellerine vuracağımı sanıyorum ama neyse ki bir yanım hâlâ mantıklı davranmaya istekli.

Beni masasının yanındaki sandalyeye oturtup masanın diğer yanındaki temiz tabağı önüme koyuyor. Tabaktaki dokunulmamış keke anlamsız bir bakış atıyorum. "Ye. Açlıktan delirmeye başladığını düşünüyorum."

"Bana hakaret edip duruyorsun." Keki alıp koca bir ısırıkla ağzımı doldurduktan sonra hırsla çiğniyorum. "Bana hakaret edemediğin zamanlarda da çalıştığım yere ediyorsun."

Meriç ayağa kalkıp arka taraftan bir süpürgeyle faraş getiriyor. "Birincisi, sana asla hakaret etmem." Ayaklarımın dibini süpürürken kekimden bir ısırık daha alıp ayaklarımı kaldırarak çevresini süpürmesine izin veriyorum. "İkincisi, öyle bir niyetim yoktu. *Kocamın Karısı* dehşetini üstümden atmak için günü iyi bir şekilde kapamak istedim sadece."

"*Kar*ımın Kocası." Yeri süpürmeyi bırakıp başını çok mühim işinden kaldırıyor.

"Efendim?" Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzüne bakıyorum.

"Beyefendi, sen..." Cümlenin anlamsızlığı kafamı karıştırınca resmiyeti bir kenara bıraktığımızı, üstelik bunu ilk yapanın ben olduğumu fark ediyorum. Bakışlarım hüsran içinde elimdeki keki buluyor. "Kitabın adı *Karımın Kocası*'ydı," derken sesim beni utandıracak kadar kısık çıkıyor.

Meriç'in güldüğünü duyunca ona bakıyorum. Elinde küçük birer süpürge ve faraşla durmuş bana gülüyor olması sinirimi bozuyor. Öyle ki ben de gülmeye başlıyorum. Kahkahalarla gülerken bakışlarımız birleşiyor. Onun gülümseyen sakin yü-

züne bu şekilde bakmak tuhaf gelince gülüşüm küçülerek mahcup bir tebessüme dönüşüyor. Meriç'in yeşil bakışları tüm ilgisiyle üzerimdeyken, saçlarımı okşarcasına yumuşak bir sesle, "Güldüğünü görmek çok güzel," diyor. Kendimi biraz utangaç hissediyorum. Normalde utangaç biri değilimdir, o yüzden bu his beni şaşırtıyor.

"Sana yenildiğime inanamıyorum." Kekimi bırakıp ellerimi Meriç'in küreğine doğru silkeliyorum. Elindekileri sandalyemin arkasına koyup karşıma oturuyor.

"Sana hanımefendi demeye devam edebilirim. Aslında öyle konuşmak biraz hoşuma gidiyor," diye itiraf edince gizlice sırıtıyorum çünkü bu biraz tuhaf bir resmiyet ve aramızda özel bir dostluk olduğunu hissettiriyor. Yine de onunla samimi olmanın nasıl olacağını merak ediyorum.

"Anlaşma bir kere bozuldu. Geri dönemeyiz."

"Ne anlaşması?"

"Arkadaşlık anlaşması."

Söylediklerim Meriç'in hoşuna gitmiş olacak ki tatlı bir gülücükle arkasına yaslanıp dirseğini sandalyenin koluna, başını da eline yaslıyor. Bu haliyle karşımda otururken yüzünde oradan hiç gitmediğini sandığım kibirden ve ukalalıktan hiçbir iz bulamıyorum.

Kendimi tuhaf hissederek etrafa bakınırken masanın üstündeki tanıtım broşürü dikkatimi çekiyor. Uzanıp onu aldığımda eski el yazmaları sergisiyle ilgili olduğunu görüyorum. Meriç ilgiyle incelediğimi görünce gitmek ister miyim diye soruyor. "Burada yalnızca davetiye alanların gelebileceği yazıyor."

"Benim davetiyem var," diyor tekrar doğrularak. Az önceki rahat ve tatlı halinden sıyrılması hüzünle iç çekmek istememe sebep olunca kaşlarım hafifçe çatılıyor. "Bana eşlik etmenden mutlu olurum."

"Gerçekten mi?" Heyecanıma gülerek başını salladığında, "Çok isterim!" diyorum. Orada tanışabileceğim insanları, öğrenebileceğim şeyleri düşünürken heyecandan başım dönüyor. Bunu belli etmeden ayağa kalkıp, "Artık gitmem gerekiyor," dediğimde Meriç de benimle ayaklanıyor.

"Sergi Perşembe akşamüstü olacak. Programına uyuyor mu?"

"Uydururum. Seninle orada buluşabiliriz."

"Seni evden alabilirim."

"Gerek yok." Elini kaldırıp sözümü kesiyor. "Israr ediyorum. Ben bir centilmenim, biliyorsun."

"Ben de insafsız bir cadıymışım, dedikodular bu yönde."

"Bir kez insaf gösteremez misin?" Sesi o kadar yumuşak, bakışları öyle tatlı ki birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra reddetmek için bir sebep bulamıyorum.

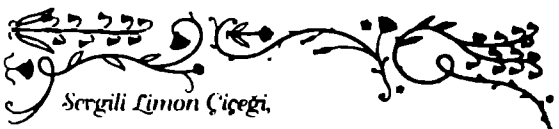
"Tamam... Sana numaramı vereyim mi?" Bu soruyu biraz çekinerek soruyorum. Meriç'in üstüne sinen o farklı asalet benim bünyemde alışılmadık etkilere yol açıyor sevgili okur. Kimseye karşı bu kadar coşkulu tepkiler vermezken Meriç'in yanında birden bağırır, güler ya da utanmış bir halde buluyorum kendimi.

Masasına gidip alt çekmecesinden telefonunu çıkardığında tuşlu bir telefon görmemek beni şaşırtıyor. Sonra da böyle bir şey beklediğim için aptal gibi hissediyorum. Meriç'in teknolojiyi reddeden biri olmadığını biliyorum. Yalnızca sadeliği ve eski usulleri sevdiği için akıllı aletlere pek düşkün değil. O telefonu sadece temel ihtiyaçlar için kullandığına eminim. Uzattığı telefonu alıp numaramı girdikten sonra adımı "Limon Çiçeği" olarak kaydedip telefonu geri veriyorum.

"Görüşmek üzere beyefendi." Dizlerimi hafifçe kırıp onu selamladığımda bana gülüyor. Ardından elini karnına koyup hafifçe eğilerek karşılık veriyor. "Bekleyeceğim hanımefendi."

Gülerek sahaftan çıktığımda cebimdeki telefonum titriyor. Meriç'in aradığını düşünüp alaycı bir şey söylemeye hazırlanırken ekranda Erdem'in ismini görünce duruyorum. Kafa karışıklığı içinde ekrana birkaç saniye baktıktan sonra aramayı cevaplayıp sonraki birkaç dakikayı Erdem'le konuşarak geçiriyorum.

KAKTÜS TEAM



Sevgili Limon Çiçeği,

Benim için kendinizi kurtların önüne atıp koruyucum olmanızdan ne kadar etkilendiğimi göstermek için iyi bir fikrim var. Umarım bunun hatırına askıdaki intikam planlarınızı orada tutmak yerine çöpe atarsınız.

İlk kitabımızı seçtim. Seveceğiniz bir şey bulmak için çok düşünmem gerekmedi. Kitabın adını bildirmek için biraz daha bekleyeceğim. Ne olduğunu gördüğünüzde yanınızda olmak istiyorum.

Zalim güzellere aldanma kulübünden,
C.M.K

Not: Ayaklarımı tuhaf açılarla savurarak yürüyebileceğimi sanmıyorum, üzgünüm. Çocuk bugün tekrar uğradı. Sürekli klasiklerden nefret ettiğini söyleyip yeni bir klasik alıyor, sonra büyülü dükkânıma gelip kitapları anlamsız bir düşmanlıkla eleştiriyor. Bir daha gelirse ona tüm kitaplarımın unutulmuş dillerde yazıldıklarını, paha biçilemeyecek değer taşıdıklarını, bu yüzden de onları satamayacağımı söyleyeceğim.





14. Bölüm

Tarumar

(Dağınık, karışık, perişan)

Perşembe günü okulu asıp Fatih'le olan haftalık dersimizi de sabaha alarak öğleden sonramı boşalttım. Bu yüzden saat bir gibi eve geldiğimde hazırlanmak için yeterince vaktim kaldı. Önce duş alıp bornozumla dolabın başındaki mesaime başladım.

Meriç'le gideceğimiz sergi için kendimi çok heyecanlı hissediyorum. Davetlilerin bu sektörde önemli insanlar olduklarını düşünüyorum ancak oraya gelirken nasıl giyinecekleri hakkında bir fikrim yok. Bohem tarzı benimsemiş insanlarla dolu da olabilir, sanat dünyasının elit kesimini ağırlıyor da olabilir. Herkes çok ciddi giyinmiş olabilir ya da belki böyle sergiler kot ve tişörtlerle doludur. Bu yüzden ortamda saçma durmayacak ama şık görüneceğim bir kombin yapıyorum. Saçımın parlak görünmesi için bakımını yaptıktan sonra özenle fön çekip omuzlarımdan aşağıya salıyorum. Siyah kumaş pantolonumla klasik yakalı ekru rengi gömleğimi giyip klasik görünümünü

kırmak için kollarını bileklerimin üstüne doğru çekerek gömleğin üst düğmelerini açıyorum. Yüzüme abartısız ama özenli bir makyaj yaptıktan sonra siyah topuklu ayakkabılarımı giyip dudaklarıma koyu tonlu bir *nude* ruj sürüyorum. Tırnaklarımı rujumla aynı renge boyadıktan sonra yakama, ucunda gümüşten bir sonbahar yaprağı olan kolyemi takıp aynanın karşısında kendime bakıyorum.

Eğer resmi bir yerde çalışıyor olsaydım her gün böyle giyinirdim sevgili okur. Kendimi çarpıcı ve güçlü hissediyorum. Sadeliğime rağmen içimde hâlâ oradaki insanların çok rahat giyinmiş olmasının endişesini taşısam da bu halimle pek çok yerde kabul görebileceğimi düşünüyorum.

Saati kontrol etmek için telefonumu elime aldığım an ekranda Bay C'nin ismi parlıyor. Çantamı almak için kendi etrafımda bir tur dönerken ayağım halıya takılıyor. Kıl payı kurtulduğum bir düşme tehlikesinin ardından hâlâ çalmakta olan telefonu cevaplıyorum. Az önce ölmek üzere olan ben değilmişim gibi telaşsız, duru bir sesle konuşuyorum. "Merhaba."

"Merhaba hanımefendi." Hoş sesini telefonda duymak beni şaşırtıyor. Beni gün içinde bir kez arayıp adresimi sormuştu ama o an yolda olduğum için sesini net alamamıştım. Şimdi telefonun ucunda net ve kuvvetli sesini duymak midemde garip bir sancı doğuruyor.

"Merhaba beyefendi."

Minik bir gülme sesi işitiyorum. Hemen ardından kapıda olduğunu söylediğinde aynadan son kez kendime bakıp aşağı iniyorum. Topuklularla fazla haşır neşir olmamama rağmen yürümekte zorlanmamak tamamen benim şansım. Ablam her zaman üstüme neyin yakışacağını, neyin hem şık hem rahat olacağını biliyor oluşumu kıskandığını söyler.

Binanın kapısından çıktığımda mütevazı mahallemde dikkat çekecek bir araba ve daha da dikkat çekecek bir adamı kar-

şımda buluyorum. Meriç, bilekleri kıvrılmış taba rengi bir pantolon ve bol kesimli hoş bir keten gömlek giymış. Ayaklarında kahverengi ayakkabılar var. Küçük, yuvarlak gözlüğünü takmış, sarı-kahve saçlarını yandan ayırıp gelişigüzel bir şekilde geriye doğru itmiş. Öyle rahat ve şık görünüyor ki bir an giydiklerimden pişmanlık duyuyorum.

Meriç kıvırmakla uğraştığı kol yakalarını düzeltirken başını kaldırdığında göz göze geliyoruz. Bir vadiyi hatırlatan yeşil bakışları yüzümün her yanında gezinirken dudakları güzel bir gülücükle kıvrılıyor. Adamın ilk bakışta fark edilecek belirgin bir yakışıklılığı yok ama zarafetinin ve hoş yüz hatlarının cazibesi öyle güçlü ki onu beğenmemek imkânsız.

"Hanımefendi," diyor birkaç adım öne gelip elime uzanırken. "Çok güzel görünüyorsunuz." Elimin üstüne bir öpücük kondurduğunda boğazım kuruyor. Daha önce hiç beni gerçek bir beyefendi gibi selamlayan biri oldu mu bilmiyorum. Komik görünmeden bunu yapabilecek tek adamın Cemil Meriç Kozan olduğunu öğrenmiş olduk sevgili okur.

Dizlerimi hafifçe kırıp teşekkür ettiğimde Meriç arabasının kapısını açıyor. "Havalı, klasik bir araban olduğunu düşünmüştüm."

Yolcu koltuğuna otururken Meriç gülüyor. "Olsaydı bile onu ancak çok özel günlerde dışarı çıkarırdım." Kapımı kapatıp arabanın önünden dolanarak kendi yerine yerleşiyor.

"Randevu günleri gibi mi?" Ağzımdan alaycı bir ses çıkıyor. "Kız düşürmek için arabanı mı kullanırdın?"

Meriç arabayı çalıştırırken bir anlığına kaşlarını çatıyor ve azarlayan bir tavırla, "Bu hiç de hoş bir yakıştırma değil," diyor.

Güldüğümü görmesin diye başımı cama doğru çeviriyorum. "Affedersin."

"Kız düşürmek çok basit bir tabir. Birini etkilemek için diye-

biliriz. Ama bundan da ziyade, birine özel hissettirmek için arabamı kullanırdım çünkü öyle bir araba özel bir parça olurdu."

"Anlıyorum. Benim birini etkilemek için kullanabileceğim özel bir numaram yok."

Meriç'in bakışları tekrar yumuşuyor. Araba mahalleden çıkarken yüzü tekrar bana dönmüyor ama ona attığım kaçamak bakışlardan dudaklarındaki minik gülümsemeyi yakalıyorum.

"Bazılarının insanları etkilemek için numaralara ihtiyacı olmaz Ecrin. Bazıları sadece kendisi olur ve karşısındaki çoktan büyülenmiştir bile." Adımı böyle samimi bir dille kullanması bedenimde tuhaf tepkiler verme isteği doğuruyor. Başımı diğer yöne çevirip alışkanlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Neden sordun?" İkimiz de birbirimize hiç dönmeden akıp giden yolu izliyoruz.

"Kaşlarını çattın." Çünkü ona Meriç demenin nasıl olacağını düşünüyordum. Gözümde nasıl bir yerdeyse hayatımda sadece "Meriç Bey" olarak var olabilirmiş gibi geliyor. Onu saygı duyduğum bir akademisyen, hayranlık beslediğim kitapçı bir beyefendi olarak düşünmek çok kolay ama arkadaş Meriç... Bu düşünce biraz tuhaf hissettiriyor.

"Bir şey düşünürken kaşlarımı çatarım." *Genelde kendimle zorum olduğu zamanlarda yaparım bunu.* "Çoğu zaman fark etmiyorum bile."

"Anlıyorum." Uzanıp radyoyu açtığında yolun kalanını sessizlik içinde geçiriyoruz. Müzeye geldiğimizde Meriç benden önce inip kapımı açmak için benim tarafıma yöneliyor. Onu beklemeden aşağı iniyorum. "Centilmenliklerini prenseslere saklamalısın. İnsafsız cadılar kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Öyleyse prenseslerden hoşlanmamam kötü olmuş."

Ellerini cebine atıp yürümeye başladığında yanında ilerliyorum. "Buna inanmam. Bence sen eski İstanbul aileleri tarafından yetiştirilmiş kültürlü prenses kızlardan hoşlanıyorsundur."

Merdivenleri çıkarken arkamda durduğunu hissedince geriye dönüp ona bakıyorum. Topuklularım ve iki basamak yukarıda olmanın desteğiyle ona birkaç santim yukarıdan bakabiliyorum. Bu şekilde üstten bakma avantajını elde etmek hoşuma gidiyor.

Meriç sabit bir ifadeyle, "Benim hakkımda çok garip düşünceleriniz var," diyor. Ardından kalan merdivenleri hızla çıkıp müzenin kapısını itince koşar adım peşine düşüyorum. Kimseye sorma ihtiyacı duymadan sergi alanına gitmesine bakılırsa buraya sık sık geliyor olmalı. Büyük bir salona geldiğimizde davetiyesini gösterip içeri girmemizi sağlıyor.

Meraklı bakışlarımı geniş sergi salonunda gezdirirken her detayı heyecanla gözlemliyorum. Büyük alanın etrafı orta boylu sütunların üzerlerindeki panellere yerleştirilmiş el yazmalarıyla dolu. Kitapların altlarında sadece isimleri ve nereden getirildikleri yazıyor. Tarihçeleri hakkında bir bilgi göremiyorum. Muhtemelen özel bir davetiyeyle buraya gelen herkes ne göreceğini zaten tüm detaylarıyla biliyordur.

Yaşça büyük bir adam Meriç'e seslenip benimle nazikçe selamlaştıktan sonra arkadaşına bir şeyi göstermek için epey heyecanlı davranıyor. Birkaç metre ilerideki kitabın yanına gittiğimizde ikilinin kitap hakkındaki konuşmalarını ilgiyle dinliyorum. Bir mumyanın mezarında bulunan, iki bin yıl önce yazıldığı düşünülen bir yazıt hakkında konuşuyorlar. İçindeki şekilleri ve sembolleri kendilerince yorumlarken sakince onları dinliyorum. Dışarıdan kendinden emin ve kültürlü göründüğüme eminim ama bir itirafım var.

Yanımdaki adamların söylediği hiçbir şeyi anlamıyorum sevgili okur.

Bu yüzden onları rahatsız etmeden sessizce uzaklaşıp diğer el yazmalarını incelemeye karar veriyorum. Birkaç sayfası yan yana serilmiş bir metin ilgimi çekiyor. Bana hoş bir deseni anımsatan alfabesiyle sayfaların her yeri yazılmış, tüm boşluklar şekiller ve sembollerle dolu karmaşık bir deftere benziyor. Eğilip küçük çizimleri anlamaya çalışıyorum.

"Ritüel Güç Kılavuzu." Meriç'in sesini duyduğumda irkilerek arkamı dönüyorum. Birkaç adım ötemde durmuş el yazmasına bakıyor. "Kıpti dilinde yazılmıştı diye hatırlıyorum. Bir büyü kitabı. Çeşitli sihirler ve şeytan çıkarma ayinlerinden bahsediyor. Antik kültürlere dair bilgilendirici bir kaynak." Aramızdaki kısa mesafeyi aşıp kulağıma doğru eğilerek fısıltıyla konuşuyor. "Sayfalardan yayılan gücü hissediyor musun?"

Önümdeki sayfalara anlamsız bir bakış atıyorum. "Nasıl yani?"

Doğrulup sakince omuz silktiğinde ona bakabilmek için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. "Sonuçta sen bir cadısın ve bu da bir büyü kitabı."

"Büyüleri tercüme edip üstünde kullanabilir miyim?"

"Her zaman." Sesindeki tatlı alaycılık beni gülümsetmek için canla başla çalışırken bu isteğe direnip diğer tarafa dönüyorum. Tam o sırada salonun ucundan bu yöne doğru yürüyen yaşlı adam görüş alanıma giriyor. Yanında genç bir çocukla konuşarak ağır ağır ilerlerken onun kim olduğunu fark ediyorum.

"Hey. Onu tanıyorum." Meriç'in dikkatini çekmek için koluna yapıştığımda durup baktığım yere dönüyor. "Bir tarih profesörü. Birkaç seminerine katıldım. Tarihi dinlemekten hiç o kadar keyif almadığıma eminim... Adı neydi?" diye soruyorum heyecanla. Hafifçe ayaklarımın üstünde yaylanırken hafızamı yokluyorum. "Turgut..."

O sırada tarihçi bizi fark ediyor. Doğruca bize yürümeye başlayınca Meriç'in kolunu daha da sıkıyorum. Her zaman

soğukkanlı olduğum için heyecanım karşısında şoka uğramış gibi görünüyor. "Adını hatırlayamıyorum. Ben isimleri hiç unutmam ki."

Yaşlı adamın yanımıza geldiği kesinleştiğinde sesim azalarak kayboluyor. Tam karşımda durduğunda Meriç kolunu elimden kurtarıp, "Turgut Kozan," diyor. "Kendisi babam olur."

Bir Meriç'e bir de karşımdaki sevecen bakışlı yaşlı adama dönüp açık kalan ağzımı kapıyorum. Kendimi çabucak toparlıyorum ama verdiğim aşırı tepkinin utancı mideme yerleşiyor. Ellerimi arkama saklayıp zemini izlememek için büyük bir direnç gösteriyorum.

"Merhaba," diyor Turgut Bey. Karşılık verip tokalaşmak için elimi uzatıyorum. Bana samimiyetle gülümseyip oğluna dönüyor. "Bir misafir getireceğinden bahsetmemiştin."

"Bana birilerini getirebileceğimi söyledin." Meriç ellerini cebine atıp bana eğlenen bir bakış atıyor. Hâlâ utangaç ya da delirmiş gibi görünüyor olmaktan endişelenerek duruşumu değiştiriyorum. "Arkadaşım Ecrin," diye tanıtıyor beni. "Sahafın karşısındaki kitapçıda çalışıyor."

"Öyle mi? Seni hiç görmedim."

"Ben de sizi hiç görmedim. Yarı zamanlı çalışıyorum. Bu yüzden karşılaşmamış olabiliriz."

Turgut Bey başını sallarken onu incelemekten kendimi alamıyorum. Saçları hafifçe seyrelmiş ve bembeyaz. Yaşının izleriyle yıpranmış olsa da sevimli yüz hatları ve güzel bir yüzü olduğunu söyleyebilirim. Şu an yaşını almış, tatlı bir adama benziyor ama gençken çok yakışıklı olduğuna inanıyorum. Meriç'le fazla benzemiyorlar. Belki sadece uzun boylarını benzetebilirim. Turgut Bey oğlundan daha iri ve heybetli bir adam. Meriç zarif yapısını annesinden mi aldı diye merak ediyorum.

"El yazmaları ilgini çekiyor mu?"

"Aslında el yazmaları hakkında çok bir şey bilmiyorum. Okulda Osmanlıca el yazmaları inceledik ancak buradakiler gibisini daha önce görmedim. Bazıları sanki resim kitapları gibi." Aptalca bir şey söylemiş olmaktan çekiniyorum ama Turgut Bey bana katıldığını belirtip temel konularda kısa bir bilgilendirme yapıyor. Bizi en sevdiği el yazmasının yanına götürüp eserin sırrı hâlâ çözülememiş olsa da içeriği hakkında düşünülenleri anlatırken ilgiyle onu dinliyorum.

Meriç anlatı yeteneğini babasından almış olmalı. Oğlunun aksine yumuşak bir tonda konuşuyor olsa da kelimeleri kullanış şekliyle, yaptığı vurgularla anlattığı şeylere dalıp gitmenizi sağlıyor. Arkadaşımın isteğiyle gittiğim konferanslarda da böyle düşünüp Turgut Kozan'ın birkaç kitabını almıştım.

Turgut Bey sergiyi bana tanıtmaya karar verdiğinde günüm ummadığım kadar güzelleşiyor. Rehberim bana el yazmaları hakkında bilgiler vererek kitaplardaki sembollerin, farklı alfabelerin içerebileceği anlamlardan bahsediyor. Onu büyük bir ilgi ve ciddiyetle dinlememden memnun bir halde tepkilerimi takip ederken kendimi kaptırıp hocamın gözüne girme amacıyla abartılı tepkiler vermekten endişeleniyorum. Ne zaman Meriç'e dönsem göz göze geliyoruz. Ona bakınca gülümsemek istiyorum ancak yüzündeki duru ifade, gözlerindeki hoş bakışlarla bana sadece baktığı için bunu yapamıyorum. Biraz tuhaf hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Rahatsızlık gibi değil, henüz çözemediğim yabancı bir tuhaflık bu.

İnceleyebileceğimiz, hakkında bir şeyler öğrenebileceğim başka bir el yazması kalmadığını fark edince üzülüyorum. Ne kadar keyif aldığımı söylemek için ağzımı açtığım sırada Turgut Bey beni şaşırtacak bir teklifte bulunuyor. "Meriç, neden cumartesi günü kahvaltıya Ecrin'i de getirmiyorsun?" Bana dönerek elimi nazikçe tutup kaldırıyor. Diğer elini de eli-

min üstüne koyarak samimiyetini ifade ettiğinde gülümsüyorum. "Sana koleksiyonumu göstermek isterim."

"El yazmaları koleksiyonunuz mu var?"

"Çok daha fazlası var. Kitaplardan hoşlanan gençleri severim, o yüzden davetimi kabul etmelisin."

"Ben..." Meriç'e kaçamak bir bakış atıyorum ama o bu kez bana değil, babasına bakıyor. "Rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız edecek olsaydın davet edilmezdin. Meriç seni bize getirir. Anlaştık mı?"

"Peki, gelmeye çalışacağım."

"Bizi çok mutlu edersin." Elimi bir kez daha sıkıp geriye çekiliyor. "Ben işlerime döneyim. Memnun oldum Ecrin'ciğim."

"Teşekkür ederim. Ben de memnun oldum." Turgut Bey yanımızdan ayrıldığında uzun süredir sesi çıkmayan mektup arkadaşıma dönüyorum. "Baban harika birine benziyor. Çok sevecen bir adam."

"Yani benim aksime, öyle mi?"

"Aynen öyle." Ciddi cevabım Meriç'i güldürüyor. Onunla böyle karşı karşıya durmaktan, kitap sohbetleri yapmaktan, ukalalıkları yüzünden ona sataşmaktan çok hoşlanıyorum. Arkadaşlığının bu kadar iyi hissettireceğini bilseydim çalışmaya başladığım ilk gün karşı sahafa bir mektup yollardım.

"Artık gidelim mi?"

"Olur. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." Meriç hoş bir bakışla başını eğip beni çıkışa yönlendiriyor. Arabaya gidene kadar konuşmuyoruz. Sonrasında da radyonun hafif sesi eşliğinde sessizce yolculuğumuza devam ediyoruz. Az önce babası tarafından ailesinin evine davet edildiğim için bu sessizlik beni geriyor. Oraya gitmenin iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum.

"Cumartesi günü bir işimin çıktığını babana söyler misin?"

Meriç bir anlığına bana bakıp başını hemen yola çeviriyor. "Ne ara işin çıkmış olabilir? Dakikalardır yanımda oturuyorsun. Telefonuna bakmadın bile." Sen de bana bakmadın sanıyordum ama anlaşılan yanılmışım.

"Unuttuğum bir şeyi hatırladım. Okulla ilgili bir program. Katılmam gerekiyor."

"Cumartesi günü mü?"

Tırnaklarımı büyük bir özveriyle incelerken sessizce onaylıyorum. "Hı hı."

"Buna inanmıyorum. Bence babamı atlatmaya çalışıyorsun. Büyüklerini geçiştirmek kabalıktır hanımefendi."

"Kabalıklar hakkında senden ders alacak değilim beyefendi."

"Öyleyse kahvaltıya gel. Babam seni ikna etmeye çalışmıyordu. Annem gerçekten de misafirlerden çok hoşlanır."

"Ama hafta sonu kahvaltıları ailece yapılır. Orada ne işim var ki?"

"Biz çok küçük ve sıkıcı bir aileyiz. Yeni yüzler evimizde hoş karşılanır."

"Sizin ailenizde sıkıcı olan bir şey olacağına inanmam," derken hafifçe gülüyorum. "Pekâlâ, eğer sen bunun tuhaf olduğunu düşünmüyorsan, o zaman gelebilirim sanırım."

"İnsanlar bu şekilde tanışıp yakınlaşır, biliyorsun değil mi?"

"Bilmem. Yakınlaşma konusunda pek de iyi değilim."

"İşte bu doğru." Yapmacık bir *ha ha* sesiyle ona döndüğümde genişçe gülümsüyor. Arabanın camından yüzüne vuran akşam güneşiyle parlayan saçlarına ve profilden güzel göründüğünü söyleyemeyeceğim burnuna bakıyorum. Çirkin sayılabilecek burnuna, kibirli tavırlarına rağmen bir bütün olarak çok güzel bir adam olduğunu inkâr edemem.

On beş dakika sonra evimin önünde duruyoruz. Her şey için teşekkür edip kapıya uzandığım sırada Meriç beni durduruyor.

"Torpidoyu açar mısın? Orada senin için bir şey var."

Meraklı bir bakışla yüzünü yokladıktan sonra torpidoyu açıyorum. İçindeki özenle sarmalanmış paketi alırken göğsümde bir heyecan balonu şişiyor. "Bu nedir?"

"Açsana." Koltuğunda hafifçe dönüp vücudunu bana çeviriyor. Eski pullar ve çiçeklerle süslenmiş paketi zarar vermeden açmaya çalışırken sabırsızlıkla dudaklarımı dişliyorum. Sonunda paketi açıp da içindeki kitabı gördüğümde gözlerim kocaman açılıyor. "Bu o mu?" diyorum neredeyse bir çığlık atarak.

Sevgili mektup arkadaşım heyecanıma gülerken ben hayranlık dolu bir ilgiyle kitabın ilk sayfasını çeviriyorum. Nihal'in mektubuyla karşılaşmayı bekliyor olsam da onu gerçekten görmek, Meriç'in bu özel kitabı bana veriyor olduğunu idrak etmek, kalbimin ortasına bir hıçkırık düşürüyor. Ağlamak üzere olduğumu hissediyorum.

"Ama bunu çok seviyordun. Bana mı vereceksin?"

"İlk kitabı benim seçebileceğimi söyledin. Ben de özel bir şey olmasını istedim."

Parmaklarımı Nihal'in yazısının üstünde gezdirirken, "Çok özel," diyorum içtenlikle. "Ama Çalıkuşu'nu zaten okuduk."

"Birlikte okumadık." Başımı kaldırıp güzel yeşil gözlerine bakıyorum. Geçen gün sahafta bu kitabı ne çok istediğimi ama Meriç'in onu bana vermesi için ısrar edemeyeceğimi düşünerek bırakmak zorunda kalışım geliyor aklıma. O an kendime bile itiraf edemesem de Nihal'i Limon Sahaf'ta bırakmak kalbimi kırmıştı.

Meriç sessizliğimi oyuncu bir tavırla bölerek elini uzatıyor. "Tamam, istemiyorsan geri ver."

Kitabı göğsüme bastırıp geriye çekiliyorum. "Asla vermem. Hediyeler geri istenmez."

Omuz silkip önüne dönerken tek elini direksiyonun üstüne koyuyor. "Onu vermek benim için yeterince zor. Fikrimi değiştirmeden gitmelisin."

Hemen arabanın kapısını açıp kendimi aşağı atıyorum. Meriç hızım karşısında gülerken başını hafifçe eğip bana bakıyor. Kapıyı kapatıp kollarımı açık camın kıyısına yaslıyorum.

"Bu aldığım en güzel hediyelerden biri. Çok teşekkür ederim."

"Günümü güzelleştirdiğin için ben teşekkür ederim." Gözlerimin içine bakarak söylenen bu sözlerin samimiyeti iki göğsümün ortasına yerleşip köklerini bedenime sımsıkı dolarken kendimi gülümsemeye zorluyorum. Bakışlarımı kaçırıp geri çekilirken arabanın çıkması için eve yaklaşıyorum.

"Hoşça kal."

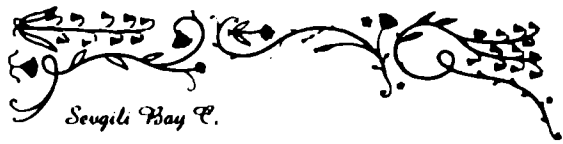
"Görüşmek üzere Limon Çiçeği."

Araba gözden kaybolana kadar arkasından bakıp hâlâ göğsüme bastırdığım kitabımla yukarı çıkıyorum. Anahtarımla kapımı açarken yatağıma uzanıp kitabımı okuyacağım ânın hayaliyle eve giriyorum.

Kafamın içinde yankılanan sözcükler ve Meriç'in bakışlarının hatırasıyla kapıyı kapatıp önüme döndüğüm an beş çift gözle karşı karşıya geliyorum. Ablam, Kerem abi, Sinan, Emre ve babaannem bakışlarını kıyafetlerimde, kucağımdaki kitapta, yüzümdeki gizlemeye fırsat bulamadığım duygusal ifadede gezdirirken koridorda çıt çıkmıyor. Biri çıkmak üzere olduğu için buraya toplandıklarını tahmin ediyorum ama bakışları o kadar tehlikeli ki ağzımı açmaya yeltenmiyorum bile. Şu an kimseyle konuşmak istemediğime karar verince dudaklarımı birbirine bastırıp hızlı bir mesafe ayarı yapıyorum. İleri atılarak ablamla Kerem abinin arasından geçip koşarak odama girerken çocuk gibi davranmaktan hiç rahatsız değilim.

Arkamdaki tuhaf sessizlik, kapımı kilitleyene kadar sürüyor. Kilit sesinin hemen ardından ablam ve abime ait olduğunu düşündüğüm gürültülü ayak sesleri kapıma dayanmadan önce kendimi yatağıma atıp başka bir şeyi umursamadan kitabıma sarılıyorum.

KAKTÜS TEAM



Sevgili Bay C.

İntikam planlarım sanki hiç var olmamış gibi Nihal'in güzel duygularının hatırına size karşı daha iyi bir insan olmaya karar verdim. Bu kitabı bana verdiğiniz için teşekkür ederim. Yaşlandığımda; kendi evimin kitaplar için ayırdığım odasının ortasında oturup duvarlar boyunca uzanan kitaplarımı seyrederken gözüm Çalıkuşu'na her takıldığına sizi hatırlayacağıma söz veriyorum.

Sayfaların arasındaki gözyaşlarının izlerini fark ettiniz mi? Sizce onlar Nihal'e mi ait yoksa Zeynep'e mi? Belki ikisine birdendir. Bunu düşünmek o izlere yenilerini ekleyip kaderimizin bir noktada o kızlarla kesiştiğini gözyaşlarımla kanıtlamak istememe sebep oluyor.

Son demlerinde bile değerli hediyesini
unutmayacak olan.
Limon Çiçeği

Not: Siz kitap okurken ağlar mısınız yoksa ağlamanın küçük kızlara göre olduğunu düşünenlerden misiniz?





15. Bölüm

Bergüzar

(Anılmak için verilen armağan, Yadigar)

Sabah erkenden kalkıp gizlice banyoya sıvışmayı ve kimse uyanmadan hazırlanıp çıkmayı düşünerek uyandım ama mantıklı yönüm nereden çıktığını bilmediğim bu aptal düşünceleri tokatlayarak susturdu. Gece tüm ısrarlara rağmen kapımı açmamış, okumaya kıyamadığım kitabımı severek uyumuştum. Şimdi de bunun verdiği huzuru bozacak bir şey yaşamak istemiyorum, bu yüzden tüm sakinliğimi ve kayıtsız duruşumu üzerime bir zırh gibi geçirip odamdan çıkıyorum. Banyoya girip yüzümü güzelce yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum. Saçlarımı tepede sıkı bir topuz yapıp mutfağa yöneldiğimde koridorda abimle karşılaşıyoruz. Onun hâlâ uyuduğunu umuyordum bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Yanından geçip giderken üstünden yayılan hoş parfüm kokusunu ve üzerindeki temiz kıyafetleri fark ediyorum. Sabahları kabarmayı çok seven saçları ve eskimiş eşofmanlarıyla gezdiği için bu farklılık ilgimi çekiyor. Defne'yle ilgisi olduğunu düşünsem de ona

kendim hakkında hiçbir şey söylememeye kararlı olduğum için ben de bir şey soramıyorum.

Abim peşimden mutfağa girdiğinde onun farkında olduğumu gösterecek hiçbir tepki vermeden çaydanlığı doldurup ocağa alıyorum. Buzdolabını açarken sabırsız sesi duyuluyor. Ailenin gevezesi olduğu için hiçbir zaman sessizlik oyununu kazanamaz. "Neler karıştırıyorsun?"

"Kahvaltı hazırlıyorum."

"Dün neden kendini odaya kapadın?"

Dolaptan reçel ve peyniri alıp arkamı döndüğümde abim önüme dikiliyor. Bıkkın bir iç çekişle elimdekileri masaya bırakıyorum. "Konuşacak halde değildim ve herkes konuşmaya çok hevesli görünüyordu."

"Bunun mektuplarınla bir ilgisi mi var?"

"Abiciğim," diyorum tatlı bir sesle. "Neden kendi işine bakmıyorsun?"

"Sen neden bir şeyler gizliyorsun? Yanlış bir şey yapmıyorsan bu gizem niye?"

Gözlerimi devirip onu savuşturmaya çalışıyorum. "Sana zaten söyledim. Onlar aşk mektubu falan değil. Beni rahat bırak artık."

"Bence biriyle görüşüyorsun." Kollarını göğsüne bağlamış, otoriter bir tavır sergilemeye çalışıyor ama bunların bana işlemediğini daha önce söylemiştim.

"Bak ne diyeceğim. Hoşlandığım biri var," Biliyordum dercesine hareketlenen ağzına doğru parmağımı kaldırıp ses çıkarmasını engelliyorum. "Ve mektupların bununla ilgisi yok. Sevgilim de yok. Belki de platonik hisler besliyorumdur ve sonsuza kadar acı çekerek bekâr hayatı sürerim. Bu seni mutlu eder, değil mi?"

Abimin suratı asılıyor. Omuzlarını düşürüp tezgâha yaslandığında arkamı dönüp masaya bir şeyler daha çıkarıyorum.

"Neden acı çekmeni isteyeyim Ecrin? Ben sadece benden bir şey saklamanı istemiyorum. Hayatında neler olup bittiğini bilmezsem ihtiyacın olduğunda nasıl yanında olacağım? Hislerini saklama konusunda çok iyisin. Bazen ya çok mutsuzsan ve bunu fark etmiyorsam diye endişelenmekten uykularım kaçıyor."

Sesinin küçük bir çocuk gibi çıkması kararlı duruşuma büyük bir darbe vuruyor ama bir darbeyle düşecek değilim. "Şimdi neden duygusallaşıyorsun?" diyorum düz bir sesle. "Defne seni hâlâ affetmedi mi?"

"Gördün mü? Sen her şeyi biliyorsun. Ben birinden hoşlandığını bile yeni öğrendim."

"Eğer o kişi tarafından reddedilirsem omuzunda ağlayacağım, söz veriyorum."

Abim yaslandığı yerden doğrulup çatık kaşlarıyla çay bardaklarını çıkarıyor. "Arkasından ağlayacak kadar güçlü hislerin mi var?"

Sorusu yüzünden ekmek poşetine uzanan elim havada kalıyor. Kendimi hislerimi sorgularken buluyorum. Erdem'le bir ilişki fikri hoşuma gidiyor elbette. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ama aramızda bir şey olmayacağını düşündüğümde bu beni üzmüyor. Aslında bunun beni rahatsız etmemesi gerekir. Varlığından keyif alacağım ama yokluğunun beni mahvetmeyeceği biriyle beraber olma fikri daha önce hep güvenli gelmişti. Ancak bu kez göğsümün ortasına bir sıkıntı yerleşiyor. "Sanmıyorum," derken kayıtsızca omuz silkiyorum. "Arkasından ağlayacak biriyle olmak istediğimden de emin değilim açıkçası."

"Evet, kendine bunları söylemeye devam et. Sonra bir gün biri gelsin ve ne kadar salak olduğunu sana ispatlasın."

"Ne?"

Abim çay bardaklarını taşırken durup yüzüme bakıyor. Suratındaki şaşkın, komik ifadeye bakınca gülmeden edemi-

yorum. "Hapı yuttuğumdan bahsediyordum," diyor iç çekerek. "Ben gidiyorum. Babaannemle biraz ilgilen, olur mu? Son günlerde ablamın peşinde koştururken çok yordu kendini."

"Tamam. Sana bol şans." İki kolunu havaya kaldırıp yumruklarını sıkarak saçma bir hareket yaptıktan sonra mutfaktan çıkıyor. Ben de dergiye gitmeden önce babaannemle vakit geçirebilmek için onu uyandırmaya gidiyorum.

Derse on dakika kala vakfa girdiğimde Fatih'i sınıf olarak kullandığımız odanın kapısına yaslanmış, karşısındaki kızla konuşurken yakalıyorum. Kızın yüzünde hayranlık dolu bir ifade var. Öğrencimin yüzünü göremiyorum ama duruşuna bakılırsa kendinden emin göründüğünü söyleyebilirim.

"Merhaba." Sesimi duyunca bana doğru dönüyorlar. Kız, Fatih'e veda edip diğer dersliklerin bulunduğu koridora yönelirken öğrencime bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden kaçtı?"

"Hiçbir fikrim yok." Omzundaki çantasını çıkarıp içeri geçerken onu takip ediyorum. Çantasından Açlık Oyunları serisinin son iki kitabını çıkarıp bana uzatıyor. "Kitaplar için teşekkür ederim. Kız kardeşim de okudu. Üç gündür Finnick için ağlıyor."

"Kız kardeşine, acısını paylaştığımı söyle." Kitapları alıp çantamın yanına koyuyorum. "Yeni bir şeyler ister misin?"

Fatih çantasını pür dikkat karıştırırken, "Sedef'in önerdiği bir kitabı okuyorum," diye mırıldanıyor.

"Adı Sedef mi?" Fatih kalemini ve çalıştığımız kitapları masanın üstüne büyük bir özveriyle yayarken ona sataşma dürtümü bastırmaya çalışıyorum ama yüzündeki abartılı ciddiyet bunu imkânsız hale getiriyor. "Ee?"

"Nerede kaldığımızı mı soruyorsun?"

"Hayır, kız arkadaşını soruyorum."

"Son günlerde sana bir şeyler oldu," diyor Fatih. "Fazla hayat dolusun. Sürekli sohbet etmek istiyorsun. Bu cazibene zarar veriyor, benden söylemesi."

"Sonbahar yüzünden," diyorum sırıtarak. "Yazları hiç sevmiyorum. Sıcak havalar enerjimi sömürüyor."

"Sedef kız arkadaşım değil. Bana burada benimle ilgilenen birileri olduğunu söyledin, ben de onları fark ediyorum işte. Şimdi başlayabilir miyiz? Yoksa sana abla demeye başlayacağım ve bu samimiyetten pişman olacaksın."

"Tamam tamam." Kitabı önüme çekip kaldığımız yeri ararken kendi kendime gülüyorum. "Erkeklerin beni çok ciddiye aldığını fark ettim. Ne desem dinliyorsunuz."

"Erkekler güzel kadınları dinler hocam," diyor Fatih. Genelde utangaçlığı yüzünden böyle şeyler söyleyemez, bu yüzden açıkça gülmek yerine kibar bir tebessümle teşekkür edip dersimize başlıyorum.

Ders bittiğinde dergi katına çıkıp arkadaşlarımın yanına uğruyorum. Erdem'in ofis kapısını açık görünce ona da selam vermek için içeri giriyorum. Beni görünce yüzüne tatlı bir gülümseme yayılıyor. "Selam. Harika zamanlama."

"Neden?" Misafir koltuklarına oturduğumda yerinden kalkıp karşımdaki koltuğa geçiyor.

"Kamp yapmayı sever misin? Hafta sonu tüm ekip kampa gidiyoruz. Çadırlar, yıldızlı geceler ve ateş başı hikâyeleri eşliğinde harika bir gün geçireceğiz."

"Ne zaman tam olarak?"

"Cumartesi sabah beşte buluşup yola çıkacağız, pazar günü akşamüstü döneriz sanırım."

"Cumartesi günü önemli bir programım var."

Erdem'in hemen yüzü düşüyor. "Yapma ama," derken koltuğunda hafifçe aşağı kayıyor. "Günlerdir bunu planlıyorum."

"Üzgünüm. İptal edebileceğim bir şey değil."

"Öyle olsun. Beni sürekli reddediyorsun," derken kindar görünmeye çalışıyor ama pek başarılı olduğu söylenemez. Gönlünü almak için onu yemeğe çıkarmayı teklif ediyorum. Hesabı bana ödetip intikam alabileceğini söyleyerek gelmeyi kabul ediyor. Beraber öğle yemeği yerken film zevkimizin benzerliğini keşfediyoruz. Filmlerden ve sevdiğimiz oyunculardan, kurgulardan konuşurken son zamanlarda sürekli kafamı karıştıran hislerden uzaklaşıp hoş vakit geçiriyorum.

Akşamüstü İdil'le buluştuğumuzda tüm enerjisi ve neşesiyle karşımda kollarını açıp, "Selam kraliçe," diye bağırıyor. "Nasıl görünüyorum? Aşk bana çok yaramadı mı sence de? Tenim ışıl ışıl değil mi?"

"Işığından kör olmak üzereyim."

İdil kurduğum cümleyle çelişen ifadesiz suratıma ve aksi çıkan sesime karşı yüzünü buruşturuyor. "Bazen çok zalim oluyorsun Ecrin."

Bilmiş bir sırıtışla saçlarımı omuzlarımdan geriye atıyorum. "Zalim bir güzel olduğumu söylerler."

"Seni kandırmışlar kızım. Korkunç bir cadıdan başka bir şey değilsin." Eh, bu da söylentiler arasında. Dudaklarımdan kaçan kıkırtı İdil'in ilgisini çekiyor. Beni bir kafeye sürükleyip beraber yememiz için benim fikrimi almaya gerek duymadan çikolatalı pasta ve profiterol söyledikten sonra parmaklarını başına yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Evet... Hissediyorum... Hoşlandığın bir adam var. Mavi gözleri ve sevimli bir suratı olan tatlı bir adam."

"Vay canına, nereden bildin?" Alaycı sesimi duyunca gözlerini açıp elini göğsünün üstüne götürüyor.

"Bilmek istemezsin kızım. Bilmek, başını belaya sokabilir."

"Abimle neden iyi anlaştığınızı anlamak hiç zor değil. İkiniz de delisiniz."

"Deliler birbirini korumalı. Sahi o neler yapıyor? Bir ara beni evinize götürmelisin. Yakışıklı abine neyi kaçırdığını göstermek için Ozan'la fotoğrafımızı göstereceğim."

"Umurunda olacağını sanmam. Son zamanlarda epey âşık görünüyor."

"İkiniz de aynı günlerde mi âşık oldunuz? Bu harika!" Alçak sesle konuşması için onu azarladıktan sonra çatık kaşlarımla arkama yaslanıyorum.

"Ben âşık değilim."

"Zamanla olursun, dert etme."

"Senin Ozan'a olduğun gibi mi?" İdil şıpsevdiliğine sataşmamı hiç dert etmiyor. Aşk insanı olduğunu söyleyip durarak sürekli birilerine âşık olmakla ilgili bir sıkıntısı yok anlaşılan.

"Şşş," parmağını yüzümün önünde sallayıp dik durarak ellerini açıyor. Falcı kadın rolüyle, "Bu sefer başka, aramızda o eşsiz enerjiyi hissedebiliyorum," diye fısıldıyor. Bir süre bana etrafta neler olup bittiğini anlattıktan sonra pastalarımız gelince ellerini neşeyle çırpıp hangisinden başlayacağına karar vermeye çalışıyor. Bazen ikimizin nasıl bu kadar iyi anlaştığını hiç anlamasam da İdil'in deli dolu hallerini sevdiğim için üstünde fazla düşünmüyorum.

Kafeden çıktığımızda arkadaşım sevgilisine hediye almak istediğini söyleyip beni pasajların içine sokuyor. Girdiğimiz dükkânda *Marvel* karakter figürleri ararken rafların arasında gözüme çarpan bir figür beni durduruyor. İdil'in satıcıyla pazarlık yaparken çıkardığı gürültüden uzaklaşarak arka taraftaki raflara yürüyorum. Burada diğer modern figürlerden farklı, etiketinde el yapımı olduğu yazan biblolar var. Gözüme takılan figüre yaklaşıp altında umduğum ismi görünce öyle seviniyorum ki dudaklarımdan bir kıkırtı kaçıyor. Kimse duydu mu diye etrafı kolaçan ettikten sonra figürü alıp kasaya gidiyorum.

Satıcı, işçiliği olduğu için pazarlığı kabul etmiyor. Aylık harcamalarımı büyük ölçüde etkileyecek olmasına rağmen figürden vazgeçmeyi düşünmüyorum bile. Çok özel bir kitabı bana öylece veren birine aynı ölçüde olmasa da değerli bir hediye vermeyi çok istiyorum. Bir karşılığı olması gerektiğini düşündüğüm için değil, gerçekten içimden geldiği için alıyorum figürü.

"Onu ne yapacaksın ki?" diyor İdil. "Çok çirkin."

"Bir arkadaşım için. Çirkin de değil ayrıca."

"Erdem için mi?"

"Hayır."

"Kim için?"

"Tanımıyorsun İdil." Arkadaşım kollarını göğsünde birleştirip ürünlerimizin paketlendiği yüksek masaya yaslanıyor.

"Kime bu kadar pahalı bir şey aldığını bilmek istiyorum."

Aldığım şeyin parasını ödeyip poşetimi alarak dükkândan çıkarken İdil peşimden koşturup sorularıyla beni sıkıştırmaya devam ediyor. Başta konuşmak istemesem de birden kendimi *Gurur ve Önyargı* hakkında tartıştığımız o günü ve ardından gelişen olayları anlatırken buluyorum. Nihal ve Zeynep'in hatırına bu hediyeyi Meriç'e almak istediğimi söylediğimde İdil kolumu tutup beni kendisine çeviriyor. Yolun ortasında kocaman açılmış duygu yüklü gözlerini üzerime dikmiş kollarımı sıkıca tutarken, "Ecrin," diyor tüm duygusallığıyla. "Bu dinlediğim en romantik hikâye."

Arkadaşımın suratına dünyanın en boş bakışıyla bakıyorum sevgili okur. "Affedersin, beni aşağılayıp dükkânından kovan bir adamla arkadaş olma hikâyemin neresinin romantik olduğunu anlayamadım."

"Üff yapma. Kendini affettirmek için her şeyi yapmış ve sen de onu affetmişsin işte. Senden hoşlandığı çok belli."

"Sana göre tüm insanlar birbirlerinden hoşlanıyor İdil."

"Ne dersen de. Sana mektuplar yazıyor, iltifatlar ediyor, seninle şakalaşıyor ve sana güzel hikâyeler anlatıyor. Kimse hoşlanmadığı birine bu kadar özenli davranmaz."

"Benimle sık sık kavga ettiğini unutuyorsun."

İdil yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle sırıtırken, "Ve kimse hiç hoşlanmadığı biriyle bu kadar sık tartışmaz," diyor. "Bence sen de ondan hoşlanıyorsun. Bana onun harika giyim tarzından, etkileyici konuşmasından ve güzel yeşil gözlerinden bahsettin." *Bahsetmedim. Bahsettim mi?* İtiraz etmek için ağzımı açtığım sırada, "Saç rengini bile söyledin Ecrin," diyerek beni sındırıyor. "Ayrıca Erdem'den bahsederken hiç böyle görünmüyordun."

"Nasıl görünüyormuşum?"

İdil ellerini çenesinin altında birleştirip hülyalı bir sesle konuşuyor. "Hayran olmuş gibi."

"Elbette hayran olurum. Adam istediğim her şeye sahip."

"E sen de ona sahip ol o zaman." Kıkırtılar taşan sesine daha fazla kayıtsız kalamıyorum. Sinir bozucu bir gülüş ağzımdan fırlarken homurdanarak arkamı dönüyorum.

"Sana laf yetiştirmek imkânsız."

"Bahse girerim Meriç de senin için aynısını düşünüyordur. Onu ne zaman görebilirim?" İdil koluma girip seke seke yürürken ondan kurtulmaya çalışıyorum ama uzaklaşmama izin vermiyor.

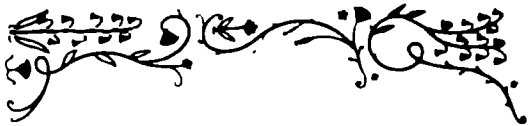
"Erdem'i gördüğünde neşeli insanları sevmediğini söylemişti. Muhtemelen sana da korkunç davranır. Gördün mü? Harika biri falan değil."

"Seninle arkadaş olabildiysem onunla da olurum. Ayrıca Erdem'i tabii ki sevmez. Adama ondan hoşlandığını söylemişsin!"

"Sen iyice delirdin," diyorum ciddi bir sesle. "Bu konuşma burada bitti. Ciddiyim İdil."

Konuşmayı bitirmeyi istemediğine eminim ama devam ederse gerçekten sinirleneceğimi bildiği için çenesini kapıyor. Bir süre sonra evime giden otobüste otururken İdil'in söylediklerini düşünüp duruyorum. Kafamı karıştıran İdil'in Meriç hakkında söyledikleri olmuyor. Mesele benim hakkımda söyledikleri. Erdem'den bahsederken çok kontrollü olduğumu söylemesinin beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Meriç'ten hoşlanma fikrini de yadırgamıyorum aslında. Ama İdil'in bahsettiği romantizmi kendi içimde bir türlü bulamıyorum.

Kafamı bu kadar karıştırdığı için İdil'e, böyle çelişkilerle dolu olduğum için de kendime öfkelenerek evime yürürken Erdem'in teklifini kabul edip hafta sonu programını iptal etmemiş olmaktan pişmanlık duyuyorum. Cemil Meriç Kozan'ın hayatının içine çekilip durmakla ilgili ne hissedeceğim konusunda bir fikrim yok. Tüm bu hisler beni o kadar kızdırıyor ki eve girdiğimde ruh halimi fark eden kimse yanıma yaklaşmıyor. Odama girip bütün gece Çalıkuşu'nun satırlarının arasına saklanıyorum.



Sevgili Limon Çiçeği,

Belki beni hatırlamanız için bir kitaptan daha fazlasına sahip olacağınız bir arkadaşlığımız olur. Ne dersiniz?

Son demlerinde bile sizin mektup arkadaşınız olabilmeyi dileyen,
C.M.K

Not: Duyguların değerini bilirim. Eğer bir hikâye yüreğime dokunuyorsa ağlamaktan, birinin bunu görmesinden çekinmek yerine o duygunun tadına varmayı, gözyaşlarımla okuduğum satırların yazarını onurlandırmayı tercih ederim.





16. Bölüm

Lahza

Hüzünden bir bakışın kadar kısa parçası. Ar

Buraya gelmeden önce Cemil Meriç Kozan'ın yaşadığı yeri hayal edip durmuştum. Ailesine ve özel hayatına dair senaryolar yazmıştım. Bu pek de aklıselim bir hareket değildi elbette ama merak etmeden duramıyordum. Limon Sahaf'ın dışındayken Bay C'nin nasıl biri olduğunu gözümde canlandıramamak duyduğum ilgi ve merakı körüklüyordu.

Bugünü düşünüp durmuştum ama bu kadar güzel bir ev görmeyi beklemiyordum. Beş dakika önce taksiden inip sahil kıyısındaki bahçeli, üç katlı çok güzel bir evin önünde durduğumdan beri kapının önünde dikilmiş içeriye bakıyorum. Sonbahar yapraklarıyla dolu bahçenin ortasına yerleşmiş beyaz evin mütevazı bir köşk olduğuna dair şüphelerim var sevgili okur.

Burada yaşayabilmek için belli bir standart ve prestije sahip olmak gerektiği aşikâr ancak güç ve gösteriş yayan bir yer de değil. Özenle bakıldığı belli olan bahçesi ve yıpranmış duvar-

lanıyla sıcak bir hava yayan, içerideki hayatları merak ettiren bir ev.

Derin bir nefes alıp bahçe kapısını itiyorum. Üç basamaklı küçük merdiveni aşıp içeri girerken bakışlarımı ayaklarımdan ayıramıyorum. Alışık olmadığım bir yabancılık duygusunun ve gerginliğin içinde savrulurken vazgeçip geri dönmeye kalkmayayım diye hemen zile basıyorum.

Çığlığa benzer bir kuş sesi beni yerimden sıçratıyor. Zilden çıkan sesin şaşkınlığını yaşarken evin kapısı açılıyor ve içine sürüklendiğim yabancılık hissinden sıyrılıp Meriç'in tanıdık yeşil bakışlarına sıkı sıkı tutunuyorum.

Karşılaştığımızda yüzü güzel bir gülüşle aydınlanıyor. Aynı anda daha önce fark etmediğim köpek bahçenin içinden fırlayıp havlayarak yanımıza geliyor. Heyecanla bacaklarıma dolanıp ilgimi çekmeye çalışan köpeğin başını seviyorum. Meriç onu yakalayıp kulaklarının altını okşarken gülücükler saçan bir sesle, "Güzel kızlar görünce deliriyorsun değil mi?" diyor. Sonra başını kaldırıp beni selamlıyor. "Hoş geldiniz hanımefendi."

"Hoş buldum. Eviniz ailenin paşa dedesinden bir yadigâr mı?"

Meriç gözlerini büyütüp, "Nereden bildin?" diye soruyor. Dalga geçiyormuş gibi görünse de şüpheyle etrafı süzüp teorimin ne kadar mantıklı olduğunu düşünüyorum. Beni içeri buyur edip montumu kibarca alıyor. Ayakkabılarımı çıkardığımda bana bir çift terlik bile veriyor. Bu tanıdık hareket sayesinde gerginliğimden biraz olsun sıyrılabiliyorum. Dar gelirli bir evde, çok mütevazı bir hayatın içinde büyümüş biri olarak Meriç'in hayatında uyumsuz bir yapboz parçası gibi görünmekten çekiniyordum, bu yüzden sandığım kadar farklı yaşamadığımıza dair bir şeyler görmek beni rahatlatıyor. "Ailen nerede?"

Meriç parmağıyla karşıdaki odayı işaret ediyor. Peş peşe geniş bir salona girdiğimizde özenle kahvaltı masası hazırlayan Turgut Bey'le ve masaya çiçekler koyan güzel bir kadınla karşılaşıyorum. Hissettiğim kadar çekingen görünmediğimi umarak selam verdiğimde kadın bana dönüyor ve yüzüne baktığım an orada Meriç'ten bir sürü iz buluyorum.

İnce yapılı yüzündeki kırışıkları mutlulukla taşıdığı belli olan güzel kadın ensesinde topladığı, önleri hafifçe kırlaşmış kahverengi saçlarını düzeltip parlak bir gülümsemeyle bize yaklaşıyor. "Sen Ecrin olmalısın," diyor yanıma gelip ellerime uzanırken. "Meriç senden öyle güzel bahsetti ki tanışmak için sabırsızlanıyordum."

Yüzümde kibar bir ifadeyle kadını dinlerken bir anlığına Meriç'e bakıp tekrar annesine dönüyorum. "Benim hakkımda korkunç söylentiler yaymasından endişeliydim."

Aslında sözlerimde oldukça ciddiydim fakat kadın neşeli bir kıkırtıyla uzanıp beni kucaklıyor. "Hoş geldin canım. Ben Leyla."

Memnun olduğumu söylerken beni saran kollarından kaçmamak ya da rahatsızca kıvranmamak için dudağımın içini ısırıyorum. Yabancılara karşı mesafeli durmayı tercih ederim. Alışık olmadığım insanlarla böyle yakınlaşmalara maruz kaldığımda nasıl tepki vereceğimi bilemeyip panikliyorum.

Leyla Hanım'dan sonra Turgut Bey'le de selamlaşıyoruz. Bana sarılmamasına minnettar olup onun sevecen üslubuyla kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. İki adım arkamda duran Meriç'in varlığı da epey yardımcı oluyor. Küçüklüğümden beri ne zaman arkadaşlarımın aileleriyle tanışsam ya da anne babaların olduğu bir ortama girsem kendimi çok gergin hissederim. Böyle zamanlarda sevmediğim o soruyu duymamak imkânsızdır çünkü. Kahvaltı sofrasına oturduğumuzda karşıma çıkan ilk şey de bu soru oluyor tabii. Kısa bir hoşbeşten sonra Leyla

Hanım ailemin sıhhatini soruyor. Tabağımdaki patatesli omleti küçük parçalara bölerken anne ve babamın hayatta olmadığını söylüyorum.

"Ah, çok üzüldüm canım." Leyla Hanım'ın samimi mahcubiyetini göğüsleyip Turgut Bey'in başsağlığını kabul ederken bakışlarım Meriç'e kayıyor. Bana biraz şaşkın ve merak dolu bir ifadeyle baktığını görünce dudaklarımı birbirine bastırıp tabağımla oyalanmaya devam ediyorum. Belki daha önce söylediğim bazı şeylerden annemi kaybettiğimi tahmin ediyordu ama iki ebeveynimin de yokluğunu bilmesi imkânsızdı. Bunları konuşacak kadar yakınlaşmamıştık. "Peki, kiminle yaşadığını sorabilir miyim?"

"Babaannem ve abimle yaşıyorum. Bir de ablam var. Eşiyle beraber birkaç sokak ötemizde oturuyorlar."

"Ne kadar güzel. Ablam evlenip de başka bir şehre yerleştiğinde bu benim için çok zor olmuştu. Birbirinize yakın olmanız harika olmalı."

"Öyle..." Konuyu kendimden uzaklaştırma ihtiyacıyla tabağımla oynarken Meriç yardımıma geliyor.

"Anne, Ecrin bana sahaftaki büyük gramofonun hikâyesini sordu. Ona bu hikâyeyi kimsenin senin kadar güzel anlatamadığını söyledim." Turgut Bey sahte bir hayıflanmayla bu hikâyeden sıkıldığını söylerken Leyla Hanım keyiflenerek çatalını kenara bırakıp bana mavi gramofonun hikâyesini anlatıyor.

Yirmi beş yıl önce bir akraba ziyaretinde gramofonu görüşünü, onu alabilmek için gramofonun lanetli olduğuna dair bir söylenti çıkarışını, aileyi korkutup sonra da bir arkadaşına satacağını söyleyerek ödeme yaptığını anlatırken o gün söylediği yalanları ve yakalanmaktan nasıl korktuğunu ilk günkü heyecanıyla anlatıyor.

Hikâyeden çok tavırları, gözü kara davranışları ve neşesinden etkileniyorum. Meriç'in, annesinin az sonra söyleyeceği

şeyi tahmin edip bana bakması, dudaklarını oynatarak sessizce annesinin cümlesine eşlik edişi beni o kadar eğlendiriyor ki hiç beklemediğim küçük bir kahkahayla Leyla Hanım'ın gülüşüne katılıyorum. Bulunduğum ortam yüzünden beni geren rahatsızlık hissi dağılıp sohbete katılmama yetecek kadar rahatlamama izin verince ev sahiplerinin ne kadar eğlenceli insanlar olduklarını fark ediyorum. Bu sayede kendimi âna bırakmak çok daha kolay oluyor.

Kahvaltı oldukça neşeli geçiyor. Turgut Bey karısına takılmadan bir an duramazken, Leyla Hanım da onu azarlar gibi davransa bile gözlerine sevgiyle bakmaktan çekinmiyor. Böyle zamanlarda annemle babam yaşasaydı birbirlerini nasıl severlerdi merak ediyorum. Onlar da ablam ve abim gibi duygularını ortaya sermekten hiç çekinmeyen insanlar mıydı yoksa benim gibi sevgilerini göstermek onlar için büyük bir mesele miydi? Eğer öyleyse onlardan tavsiye alabilmeyi çok isterdim.

Masayı toplarken Leyla Hanım ve Meriç'e yardım ediyorum. İçi bardaklarla dolu bir tepsiyle mutfağa girerken Meriç lavabonun başında bulaşıkları sudan geçiriyor. Yanına gidip tezgâhtaki bardakları makineye dizmeye başlıyorum. "İçeri git lütfen. Ben de hemen geleceğim."

"Yere kırıntı dökmüyorum, rahat olabilirsin." Bunu söylerken sırıttığımı görmesin diye yüzüne bakmıyorum ama Meriç'in hafif gülüşü kaçamak bir bakışa sebebiyet veriyor.

"İyi bir ev sahibi olmaya çalışıyordum."

"Öylesin. Teşekkür ederim." Son bardağı da yerleştirip ellerimi yıkamak için lavaboya yaklaştığımda Meriç vücudunu çevirip bana yol açıyor. Üzerimde sade kıyafetler, ayaklarımda da birkaç numara büyük terlikler varken Meriç'e bu kadar yakın durmak hoşuma gitmiyor. Üzerindeki tarçın rengi basit tişörtle bile havalı görünebilen bir adamın yanına ne diye bu kadar gündelik bir halde geldiğimi bilmiyorum. Sabah uyan-

dığımda bugün için özenle hazırlanmak manasız gelmişti. Şu an bana manasız gelen şeylerin bir listesini yapsam sayfanın nereye kadar uzayacağını kestiremiyorum.

Meriç'i mutfakta bırakıp büyük salona girdiğimde Turgut Bey beni çalışma odasına çağırıyor. Sesi takip edip odayı buluyorum. İçerideki büyükçe masa ve onun önünde duran iki rahat sandalyeden başka odadaki tek şey kitaplar. Masanın arkasındaki duvar boyunca uzanan kitaplığa hayranlıkla bakıyorum.

"Binlerce kitabı olan bir sahaf dükkânınız olduğunu düşününce, bütün kitaplarınız oradadır sanmıştım."

"Evde herkesin kendi kitaplığı var. Sahaftakiler bize ait değil. Gerçi Meriç orada kendine ait şeyler bulundurmayı seviyor." Sevimli bir ifadeyle bana doğru eğilip, "Biraz gösteriş meraklısı, değil mi?" dediğinde ikimiz de abartılı bir hareketle yüzümüzü buruşturuyoruz. Meriç'in karakterinde törpülemesi gereken yönler olduğu ortada ve bunları benim uydurmadığımı görmek güzel bir şey.

"Sahip olduklarıyla gururlanmayı sevdiği kesin," derken kitaplıktaki kitapların sırtlarına dokunuyorum. Turgut Bey bana mutlaka okumam gerektiğini düşündüğü birkaç kitabı ödünç veriyor. "Onları sağ salim geri getirmek zorundasın, yoksa çok kötü bir adam olabilirim," derken bana karşı hiç kullanmadığı bir ciddiyetle konuşunca tereddüt ediyorum.

Başıma gelebilecekleri tartarken, "İsimlerini not edip kendime birer tane alabilirim," diye öneride bulunuyorum. Onlara elbette gözüm gibi bakarım ama ya birdenbire kasırga çıkar da çantamı ortalığa savurursa ne olacak?

"Bu önemli bir test. Daha iyilerini okumayı hak ediyor musun öğrenmemiz için bu kitapları okuduğundan emin olmalıyım."

"Peki, sağ olun." Turgut Bey bana daha önce bahsettiği koleksiyonunu gösterip kitapları tanıtırken yarım saat kadar

çalışma odasında kalıyoruz. Kimsenin yanımıza gelmemiş olduğunu odadan çıkana kadar fark etmiyorum bile. Turgut Bey içeri gelmeden önce bir arama yapması gerektiğini söyleyince koridora çıkıp Meriç'e ya da Leyla Hanım'a bakınıyorum. Etrafa göz atarken salondaki beyaz, eskitme konsolun üstüne dizilmiş çerçeveler dikkatimi çekiyor. Yaklaşıp ilk çerçeveyi elime alıyorum. Küçük, sarışın bir çocuğun fotoğrafı bu. Kameraya gözlerini kısarak bakmış ve kollarını göğsünde birleştirmiş. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle bana bakan bu çocuğun Meriç olduğundan hiç şüphe etmiyorum.

Diğer çerçevede Leyla Hanım gencecik yüzüyle Limon Sahaf'ın önünde durmuş ışıl ışıl gülümsüyor. Saçları kısacık, kâkülleri alnına dökülmüş. Üzerinde yüksek belli pantolon ve dar, çizgili bir tişört var. Arkada kalan Limon Sahaf'ın vitrininde şu anki çeşitlilikten eser yok.

"Sahaf'ın ilk günü," diyor Leyla Hanım arkamdan. Yanımda durup fotoğrafa bakarken tatlı bir iç çekişle zamanın ne çabuk geçtiğinden yakınıyor. "Babamla birlikte erkenden kalkıp litrelerce limonata yapmıştık. Açılış için çok heyecanlıydım. Tüm arkadaşlarımı çağırmıştım. Babam bütün esnafı davet etmişti. Mahallede hiç kitap okumayan komşular bile bana iyi dileklerini sunmak için gelip birer kitap almışlardı... Çok güzel bir gündü." Manidar bir gülümsemeyle yüzünü bana dönüyor. "İlk müşterim kimdi biliyor musun?"

"Kimdi?"

"Turgut Bey." Sesinden taşan kuş cıvıltıları kulağıma doluyor. Heyecanı beni de gülümsetirken mutlu bir anının getirdiği sevgiyle anlatıyor o günü. "Açılışa hazırlanıyordum, çok heyecanlıydım. İlk müşterimin öyle yakışıklı biri olmasını hiç beklemiyordum. Her kitabın yerini ezberlediğime emindim ama Turgut içeri girip aradığı kitabı sorduğunda tek yaptığım öylece yüzüne bakmak oldu."

"Hangi kitabı istiyordu?"

"*Bu Ülke*. Cemil Meriç." Bakışlarımdaki ani ilgi parıltısını yakalamasından endişelenerek fotoğrafa bakıyorum. "Kitabın elimde olmadığını ama birkaç gün içinde temin edebileceğimi söyledim. Kitaba acilen ihtiyacı olduğunu söyleyip başka yerlere bakacağını söyleyerek ayrıldı. O gittikten sonra yapacağım ilk işin bahsettiği kitabı okumak olacağına emindim ama açılış yüzünden bir yere ayrılamadım. Ertesi gün Turgut tekrar geldi. Bu kez elinde *Bu Ülke*'yle birlikte. Kitabevimde Cemil Meriç'in olması gerektiğini düşündüğünü söyledi. Kitabın ilk sayfasına yazarın eşine yazdığı mektuplardan bir alıntı yazmıştı."

Alıntının ne olduğunu soracağım sırada Meriç'in birkaç adım ileride omzunu duvara yaslamış bizi dinlediğini fark ediyorum. Ona baktığımda dudakları hafifçe kıvrılıyor. "*Aynı şehirde iki insan yaşıyordu. Birbirleri için yaratılmış iki insan. Ve mustariptiler ve yalnızdılar ve bekliyorlardı. Romeo ile Juliet'i daha muhteşem, daha bütün, daha pırıl pırıl yaşayabilirlerdi. Aynı şehirde iki insan yaşıyordu. Yan yana idiler. Yan yana ve birbirlerinden habersiz.*" Dudaklarından dökülen alıntının hissettirdikleri beni hazırlıksız yakalıyor. Göğsümdeki baskıya rağmen sesinin ahengine kapılıp gidiyorum.

"Alıntı bu muydu?" diye sorarken sesim başka birine aitmiş gibi geliyor. Kendimi çok savunmasız hissediyorum. Meriç'in derin bakışlarını karşılarken göğüs kafesimde çırpınıp duran, çıkış yolunu bir türlü bulamayan bir kuşla mücadele ediyorum. Kuş göğsümden kurtulup Meriç'e doğru uçmak için amansız bir çaba gösteriyor.

"Evet." Bizi birbirimize doğru çeken sıkı ipler Leyla Hanım'ın sesiyle etrafa savruluyorlar. Annesi bana başka bir fotoğraf uzatırken utanarak bakışlarımı Meriç'ten ayırıyorum. "Sonraki buluşmamız bir çay bahçesindeydi. Kısa süre sonra evlendik."

"Bu yüzden mi oğlunuza Cemil Meriç ismini verdiniz?"

"Meriç'in aramıza katılması biraz uzun sürdü," diyor Leyla Hanım. "Geldiğinde onu öyle coşkuyla karşıladık ki hayatıma giren ikinci sevdaya, ilk aşkımı getiren adamın ismini vermek istedim."

"Ne güzel bir hikâyeniz var." Leyla Hanım sesimdeki hayranlığı fark ediyor. İnce yüzüne, güzel hatlarına bakarken Meriç'in annesine birçok açıdan benzediğine emin oluyorum.

"Herkesin bir hikâyesi vardır. Seninkini henüz bulamadıysan bile bir yerlerde seni beklediğini bilmelisin." Ellerini birbirine vurup Meriç'e dönüyor. "Baban her an kahve diyerek ortaya çıkabilir. Ben kahveleri hazırlarken Ecrin'i yukarı çıkarmak ister misin?"

"Tabii." Annesi mutfağa giderken Meriç beni merdivenlere yönlendiriyor. Ondan birkaç adım önde basamakları çıkarken yukarıda ne olduğunu soruyorum. "Burada annemin odasıyla küçük bir misafir odası var." İkinci kattan sonra yukarıya doğru kıvrılan merdivende devam ediyoruz. "Bu kat bana ait."

Son merdiveni aşıp çatı katına çıkıyorum. Yüksek tavanın üçgen şeklinde aşağı inen tarafında büyük bir demir karyola var. Karyolanın yan tarafındaki duvara uygun, ilk bakışta fark edilmeyen koca bir gömme dolap gizlenmiş. Bunun dışında oda oldukça sade ve ferah görünüyor. Meriç'in girmesi için eşikten girip arkada kalan tarafa bakıyorum. Çatı katının aynı bir oda büyüklüğündeki diğer tarafı, en az Turgut Bey'inki kadar gösterişli bir duvar kitaplığı, bir okuma köşesi, sahaftakinden çok daha mütevazı bir çalışma masası ve yerdeki şık dokuma halıyla döşenmiş. Merakla her köşeyi süzerken aşağıdaki bahçeye bakan pencereye doğru yürüyüp Meriç'in manzarasını gözetliyorum.

"Bahçenin bakımını kim yapıyor?"

"Annem güllerle ilgilenmeyi seviyor. Ayrıca uzun yıllardır bizimle olan iki yardımcımız var. Bahçe ve evle ilgili pek çok konuyla ilgileniyorlar."

"Şimdi neredeler?"

"Hafta sonları izin kullanıyorlar. Neden soruyorsun?"

"Seni tanımaya çalışıyorum. Yardımcılarla büyümüş bir Meriç'i düşünmek çok kolay. Sürekli birilerine emir veren, burnu havada biri olduğunu görsem hiç şaşırmazdım. Oysa sen yemekten sonra mutfağı topluyorsun, sahafını her zaman kendin temizliyorsun. Gerekli olmadıkça araba bile sürmüyorsun. İşe bisikletle geldiğini görüyorum. Alışılmadık birisin."

Yanıma gelip omzunu eski tip penceresinin diğer yanına yaslıyor. "Ben bir holding sahibi değilim hanımefendi. Emir vermekten hoşlanır bir yapım da yoktur. Ben yalnızca sanata düşkün, iyi terbiye almış bir adamım."

"İyi terbiye almış," derken sesimden ince bir alay seziliyor. "Elbette. Çoğu zaman."

"Limon Sahaf'ın temizliğini başka birine bırakmıyorum çünkü benim işim sahaftaki her şeyin güvenliğini ve takibini kapsıyor. Tüm sorumluluğu tek başıma almanın gururunu yaşamayı seviyorum."

"Bence bu çok güzel. Çok farklı koşullarda büyümüş olmalıyız. Fakat böyle yan yana dururken fark o kadar da büyük görünmüyor."

"Aramızdaki farkları belirleyen yetiştiğimiz koşullar değil. İlgi alanlarımız, tutkularımız, amaçlarımızdır." Gözlerimin içine beni yakıp tüketecek kadar uzun bakıyor.

Bakışlarının altında midemde giderek büyüyen bir grup çılgın hisle baş ediyorum. Kendimi açığa çıkarmamak için çabalarken gözüme aşağıdaki hareket takılıyor. "Köpeğin adı ne?"

Meriç bakışlarımı takip edip neden bahsettiğimi görünce hafifçe gülüyor. Uçuşan yaprakları yakalamaya çalışırken ora-

dan oraya koşturan köpeğe bakıyoruz. "Don Juan."

Önce neden bahsettiğini anlamıyorum. Anladığımdaysa ifadem bir anlığına değişiyor. "Köpeğine Don Juan mı diyorsun?"

Meriç hafifçe omuz silkip, "Gördüğüm en çapkın yaratık," deyince gülüyorum. Kendimi tutmadan, kısıtlamadan, çoğu zaman yalnızca evimin sınırları içinde yapabildiğim kadar rahat ve sıcak bir kahkahayla üstelik. Meriç'in bakışları yüzümde gezinirken kahkahalarım küçük bir tebessüme dönüşüyor. Bakışları o kadar yumuşak, yeşilleri öyle parlak ki göğsümdeki kuş tekrar kanatlanıyor. "Ne oldu?"

"Oynadığımız şu kelime oyununu düşünüyordum." Mektuplarının arasına serpiştirdiği eski kelimelerin dikkatimi çektiğini karşılıklı konuşmaya başladığımız ilk günlerde fark etmişti. O andan beri ara sıra bana eski kelimeler söylüyor, anlamlarını ise kendine saklıyor. Bazılarını biliyorum, bazıları ise benim için tamamen yeni kelimeler.

"Lahza," deyip tatlı bir tavırla başını yana eğiyor. "Gülüşün bana bu kelimeyi hatırlatıyor."

"Anlamı ne?"

Meriç çarpık bir gülüşle geriye çekilip kitaplığın önündeki koltuğa otururken aramızdaki bu kelime oyununda rol alabilmek için araştırma yapmam gerekeceğini düşünüyorum. "Sana bir sözlük almalıyım."

Cevap vermek yerine ona hediyemi vermek için etrafa bakınıyorum. Çantamın burada olamayacağını fark etmem birkaç saniye sürüyor. "Çantamı getirir misin? Sana bir hediyem var."

"Sen mi bana sözlük aldın?" Keyifli bir duruşla merdivenlerden aşağı inişini izlerken arkasından sırıtıyorum. Kitaplarını, köşede duran cam vitrinin içindeki biblolarını ve muhtemelen çok özel olan bazı kalemler ve küçük nesneleri ilgiyle incelerken Meriç geri dönüyor.

Çantamı alıp hediyeyi çıkardıktan sonra paketi ona uzatıyorum. Kutuyu temkinli bir tavırla alıp şüpheyle inceliyor. Yüzündeki mimikleri yakalayabilmek için pür dikkat onu izlerken paketi kibar hareketlerle açıp kutuyu kaldırıyor. Kulağının yanında hafifçe salladıktan sonra kapağı açıp içindeki bibloyu çıkarıyor.

Gözlerinin büyümesini tarifsiz bir keyifle izliyorum. Başını kaldırıp hayretle karışık bir neşeyle bana bakışını, sonra figürü çevirerek incelemesini izlerken kalp atışlarım hızlanıyor. "Bana Don Kişot mu aldın?" Karşımda gülümseyen yüzünü izlememe rağmen sesindeki çocuksu neşeye hazırlıksız yakalanıyorum. Etrafımda biriktirdiğim güvenlik bariyerlerinin tam ortasına bir bomba düşüyor sanki. Mesafeli duruşum parçalanıyor ve her bir parça etrafa savruluyor. Kalbimin sıkı sıkıya bağlı olan kilitleri bir bir açılırken elimden bir şey gelmiyor sevgili okur. Meriç bayram sabahına uyanmış bir çocuğun neşesiyle hediyesine uygun bir yer ararken odanın içinde ondan başka hiçbir şey göremiyorum. Burnumu sızlatacak kadar güçlü bir duygu, küçük bir tohum halinde kalbime düşüp içimdeki kapana kısılmış kuşu göğe salıyor.

Meriç cam kapılı vitrini açıp Don Kişot'u en üste özenle yerleştikten sonra daha önce yüzünde görmediğim coşkulu bir gülücükle bana dönüyor. "Yakıştı mı?"

Göğsümde patlayan onlarca duygunun dalgaları arasında savrulduğumdan habersiz, benden bir cevap bekleyen adama küçük bir tebessümle başımı sallıyorum. "Sanırım beğendin."

"Bayıldım," derken yanıma gelip elime uzanıyor. Elimin üstüne yumuşacık, saygılı bir öpücük kondururken kalbime düşen tohumun filizlendiğini hissediyorum. "Teşekkür ederim."

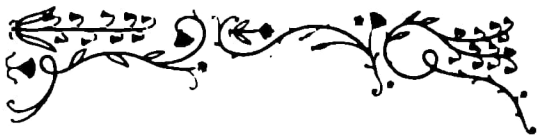
"Rica ederim. Baktıkça beni hatırlarsın diye düşündüm."

Şakalaşma çabam Meriç'in yoğun, güzel bakışlarıyla tö-

kezliyor. Ağzını açtığında, dinlemeyi çok sevdiğim o etkileyici ses tonuyla konuşurken kaçacak hiçbir yerim olmadığını anlıyorum.

"Seni hatırlamak için bir nesneye ihtiyacım yok Ecrin. Sen zaten dünyamın her yerindesin."

KAKTÜS TEAM



"Aynı şehirde iki insan yaşıyordu. Yan yana idiler. Yan yana ve birbirlerinden habersiz..."

Leyla Hanım,

O güzel gülümseyişinizden önce âlem-i saadetten bihaber olduğumu sizi gördüğüm an anladım. Bunca yıl sizden haberdar olamamaktan ne denli bedbaht olduğumu bilseydiniz, benimle sokağın ucundaki çay bahçesine gelmeyi kabul eder miydiniz?

Umutla ve sevgiyle,
Turgut Kozan.





17. bölüm

Mültefit

(Güler yüz gösteren ve ilgilenen. İltifat eden.)

Sen zaten dünyamın her yerindesin.

Meriç gözlerimin içine bakarak bu cümleyi söylediğinde sesi dünyamın her yerine yayıldı. Yeşil bakışları kalbimde tomurcuklanan filizlerle aynı renkteydi. Meriç beni dünyasının merkezine koyduğunu söylediğinden beri, dünyamın merkezini kendisine ait kılmıştı. Annesi bize seslenip de aşağıya inmemizi söylediğinde konuşma orada bitmişti ama o andan beri kafamın içinde tek bir düşünce vardı. Öyle sarsıcı, öyle kendinden emin bir düşünceydi ki inkâr etmeyi düşünmedim bile.

Cemil Meriç Kozan'dan hoşlanıyordum.

Yakan, tüketen, ezip geçen bir kararlılıkla ve hayat veren bir umutla, ondan hoşlanıyordum.

Bu kaçınılmaz bir sondu sevgili okur. Böyle bir adama kapılmamamın imkânsızlığının içten içe hep farkında olduğumu yeni anlıyorum. Daha önce böyle bir şey hissetmediğime eminim. Şu an bunu kardeşlerimle konuşmak istemediğime

de öyle. Bu yüzden Meriç'in evinden ayrıldıktan sonra Sinan abiyi arayıp nerede olduğunu sordum. Şimdi onunla ve kız arkadaşı Elvin'le Sinan abinin balkonunda otururken birkaç dakikadır sürüp giden sessizliği bozacak bir hamle yapmıyorum.

Aslında böyle hiçbir şey söylemeden karşılıklı oturmak bana iyi geliyor ama sadece susup oturmak için birinin kapısında beliremezsiniz. Bu, Sinan Ertekin'in kapısı olsa bile. Konuşmamamı orada olmasına yoran Elvin, "Çıkmamı ister misin?" diye sorarken ayaklanıyor ama elimi uzatıp durmasını işaret ediyorum.

"Hayır. Bir şey söylemeye gelmiştim ama bunu dile getirmek istiyor muyum emin değilim."

"Getirme öyleyse. Mısır patlatalım ve iyi bir film izleyelim. Ne dersin?"

"Aşk filmi olmasın ama." Sinan abi sevgilisine bakarak dudak bükerken Elvin ona gülüp içeriye geçiyor. Peşinden gidip film seçmesine yardımcı oluyoruz. Sinan ona sürekli sataşırken ilişkilerini inceliyorum. Onlara ayrı ayrı baktığımda nasıl olup da beraber olabildiklerini aklım almıyor. Sinan abi farklı bir insan. Olaylara her zaman tarafsız yaklaşabiliyor ve her zaman kimin neye ihtiyacı olduğunu anlıyor. Bu yüzden rahatlatıcı biri olması gerekir ama çoğu zaman size sataşan, sinirlerinizi zorlayan bir insandır. Sanırım bunun sebebi her şeyin farkında olması ve bunları yüzünüze karşı dürüstçe söylemesi. Bir zihin okuyucunun etrafta gezinmesi insanı agresifleştirebilir. Ama tüm bunların yanında Sinan Ertekin çoğu zaman size dünyanın en güvenilir sığınağını verir. Kendinize bile söyleyemediğiniz şeyleri itiraf etmenizi sağlar, anlayışlıdır. Yargılamaz. Bu yüzden kafayı yemek üzereyseniz gideceğiniz en doğru yer onun evidir.

Filmi seyretmek yerine bunları düşünüyorum çünkü bir saat önce bana sorarak asla öğrenemeyeceği şeyi şu an söylemez-

sem içinden çıkmaya çalıştığım girdapta sonsuza dek kaybolacakmışım gibi hissediyorum.

"Birinden hoşlanıyorum." Ani yükselişim yan koltukta birbirlerine sokulup oturmuş çifti hiç şaşırtmıyor. Elvin sakınca filmi durdururken Sinan elini ensesine koyup dinleme pozisyonu alıyor. Cevap vermelerine gerek duymadan devam ediyorum. "Çok fazla üstelik. Birkaç saat önce hiçbir şeyden haberim yoktu. Sonra bana bir şey söyledi ve bir anda hiç farkında olmadığım yüzlerce duygunun altında kaldım." Kucağımdaki mısır kâsesiyle oynarken sesim kısılıyor. "Sanırım bu ödümü patlattı."

"Anlıyorum. Sinan hâlâ benim ödümü patlatıyor." Elvin – Sinan abi ona her zaman Bayan Renk der, ki bu bambaşka bir hikâye – başını sevgilisinin omzuna attığında keyifsizce gülüyorum.

Sevgilisi onun saçlarının arasına bir öpücük bırakıyor. Birbirlerine karşı bu kadar rahat ve doğal olmalarını izlerken sahip oldukları şeye imrenmemek imkânsız. "Aşkın böyle etkileri vardır hanımlar. Güçlü duygular insanı korkutur. Aşk içinde her şeyi barındıran bir duygu, bu yüzden onu öylece kabullenmek kolay değil. Başta sorgulamanız gerekir. Sorguladığınızda ve emin olduğunuzda ise sahiplenmeniz. Olay böyle işliyor. Kendini yalnız hissetme Ecrin. Bayan Renk de hâlâ öğrenme aşamasında." Aşktan bahsetmesine itiraz etmek istesem de bunu tartışmaya açmaktan kaçınıyorum. Şu an bunu düşünmek gözümü korkutuyor.

"Ben seni sahipleniyorum."

"Sen beni o kadar çok sahipleniyorsun ki asıl ödünü koparan bu. Bir gün bensiz kalırsan diye uykuların kaçıyor." Elvin Sinan'a vurup saçmaladığını söylerken araya giriyorum. *Burada derdi olan biri var* âşıklar, *biraz saygı lütfen.*

"Tuhaf olan ne, biliyor musunuz? Düne kadar başka birin-

den hoşlanıyordum ama ona karşı, bugün hissettiklerimin birazını bile hissetmemiştim."

"Birçok kişiden hoşlanabilirsin," diyor Sinan. "Hoşlanmak basit bir duygudur Ecrin. Ama üstüne bindiğini söylediğin onlarca duygu var ya, hiçbiri basit değil. Bana inan. Âşık olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemem ama böyle bir duyguyu bulmuşken onu kucaklayıp neler olduğunu görmen gerektiğine inanıyorum."

"Biriyle flört ediyordum," derken kendimi o kadar kötü hissediyorum ki koltukta aşağı doğru kayıp dertli bir iç çekiş bırakıyorum ortalığa. "Öyle yapmıyormuş gibi davranıp başkasıyla sevgili olamam ki."

"Öyleyse diğer adama karşı dürüst ol. Muhtemelen sadece birbirini beğenen iki insansınızdır." Ani bir hareketle oturduğum yerden kalkıp çantamı bulmak için koridora çıkıyorum. Erdem'in numarasını ararken ona ne diyeceğim hakkında bir fikrim yok. Aslında eğer benden çok hoşlanıyor olsaydı şimdiye dek bir çıkma teklifi alırdım diye düşünüyorum. Yine de bu rahatsız edici bir şey. Onun ne kadar iyi, tatlı ve başarılı biri olduğunu biliyorum ve bunları hâlâ takdir ediyorum ama Erdem'i düşünmek metabolizmamı etkilemiyor. Kalbim sıkışmıyor ya da karnıma ağrılar girmiyor. Meriç'in bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama korkutucu bir duygunun eşiğinde olduğumu hissediyorum. İnsanlara bağlanmaktan hoşlanmam. Meriç'e ise şimdiden bağlanmış olabileceğimden endişeliyim.

Erdem telefonu açmayınca salona geri dönüyorum. Sinan ve Elvin'le birlikte evde kalıp onların gariplikleriyle oyalandıktan sonra akşam evime gidip kafamda onlarca düşünceyle uykuya dalıyorum.

Pazartesi günü evden çıktığımda ilk durağım vakıf oluyor. Üst kata çıkıp editör ofisine girdiğimde yorgun yüzlü arkadaşlarımla karşılaşıyorum. Beni görünce işlere destek olmam için neredeyse yalvarıyorlar. Erdem'le ne konuşacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığından ayrılan arkadaşlardan birinin yerine geçip bilgisayarı alıyor ve baskıya hazırlanması gereken yazıların üstünde çalışmaya başlıyorum. Bir saat kadar sonra masa başında kahvemi yudumlayarak çalışırken masamın karşısına bir sandalye çekiliyor. Elimi çeneme yaslamış, okuduğum yazıya kendimi kaptırmışken ifadesiz bir yüzle gözlerimi kaldırıp Erdem'in yakışıklı yüzüne bakıyorum.

Bu yüzün bir kızı heyecanlandırmaması çok zor. Fakat ona duyduğum ilginin birileri tarafından nasıl yerle bir edildiğini biliyorsunuz. "Selam. Geldiğini görmedim."

"İçeri girer girmez elemanların bana iş kilitledi." Sabit sesimi duyan birçok kişi şikâyet ettiğimi, tavırlı olduğumu düşünebilir. Zaten bu yüzden herkesle yakınlaşamıyorum. Fakat Erdem her zaman söylediğim şeyi ne niyetle söylediğimi anlıyor. Bunu insanları iyi tanımasından mı, yoksa kendi de benden farklı olsa da yanlış anlaşılmaya çok müsait bir karakter olduğundan mı yapabiliyor merak ediyorum.

"Onları gece yarısına kadar burada tutmamı ister misin?"

"Hayır. Buna gerek yok." Doğrulup soğumaya başlayan kahveme uzanıyorum. "Kamp nasıldı?"

"Hayal ettiğim kadar iyi değildi. Ateş başında *marshmallow* pişirmek çizgi filmlerdeki kadar eğlenceli ya da lezzetli değilmiş."

Dudaklarımın arasından bir kıkırtı kaçıyor. "Bu beş yaşındaki izcilerin kamp anlayışı değil mi?"

"İçimdeki çocuğu yaşatmaya çalışıyorum." Gülüşüme karşılık verirken bilgisayara doğru eğiliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Önemli bir şey değil. 'Sevdanın Yüzleri'yle oyalanıyordum. Aşkın âşık olmadan önce sandığımız şeylerle hiç ilgisi olmadığını söyleyen bir yazı."

"Pelin'in yazısı değil mi? Dergiye geldiğinden beri çok güzel işler çıkardı. Bunları düşününce şu halimiz beni üzüyor. Daha önce bir sayıyı çıkarabilmek için bu kadar çok uğraşmamız gerekmemişti."

Söylediklerine cevap vermek yerine aklımda dönüp duran soruyu soruyorum. "Hiç âşık oldun mu?"

Sorum Erdem'i şaşırtmıyor. Düşünceli bir halde karşı duvardaki panolara baktıktan sonra bana dönüp. "Evet," diyor "Eski sevgilime çok âşıktım."

"Neden ayrıldınız?"

Bir anlığına düşündükten sonra omuz silkip arkasına yaslanıyor. "Aşk her zaman birleştiren bir duygu değil sanırım. Bazen onunla nasıl baş edeceğini bilemediğinde yıpratıcı oluyor. İstemeden sevdiğin kişiyi üzüyorsun... Peki sen?"

"Sanmıyorum... Şanslı olduğumu söyleyecek misin?"

"Hayır. Âşık olmak benim için tahmin edemeyeceğim bir yıkıma dönüştü ama en güzel günlerimi de yaşamamı sağladı. Aşk güzeldir, onu yaşayabildiğinde insanı çok genç, çok mutlu hissettirir. İşlerin çığırından çıkması çoğu zaman aşkın değil, bizim suçumuz."

Birden, onu daha önce hiç görmediğim kadar durgunlaşıyor. Gözünü diktiği bir noktaya bakıp uzun uzun iç çekişini izliyorum. Elimi uzatıp Erdem'in masanın üstündeki elinin üzerine koyarken bu eli teselli edercesine sıkıyorum. Bilinmeyen bir gerçeği dile getirircesine, saçma bir metanetle gerçeği ortaya çıkarıyorum. "Sanırım ona hâlâ âşıksın."

Bu Erdem'i güldürüyor. Tatsız, neşeden uzak bir gülüş bu. "Yanılmışım. Âşık olmadığın için çok şanslısın. Sakın olma, tamam mı?"

Onun neşeli karakterinden cesaret alarak oyunbaz bir gülümsemeyle, "Sana âşık olmamı istediğini sanıyordum," diyorum. "Bunu hep söylüyorsun."

"Ben bunu bütün güzel kızlara söylüyorum. Biliyorsun âşık olmaya çok müsait bir tipim." Sesindeki alaycılık beni güldürüyor. Karmaşık olmayan insanlara karşı her zaman sempati beslemişimdir. Söylediklerinin altında başka anlamlar yatmayan, neyse o olan insanlarla anlaşmak hiç de zor değil. Dolambaçlı laflar, karmaşık karakterler ilişkileri içinden çıkılmaz hale getirmek için her şeyi yaparlar. Erdem'le aramızdaki belirsiz durumun bu kadar kolay netleşmesi beni çok sevindiriyor. "Ayrıca... Bana âşık olmak gibi bir niyetin olsaydı böyle konuşmalar yapmazdık, yanılıyor muyum?"

"Her zamanki gibi," parmağımı ona doğru sallıyorum, "çok haklısın." Başını bilgece bir edayla sallayıp beni güldürüyor. Bu yüzden dürüst olmaya karar veriyorum. "Yine de bir ara senden epeyce hoşlandım."

"Biliyordum," diye fısıldayıp elini göğsüne koyuyor. "*Marshmallow* yüzünden mi fikrin değişti?"

"Hayır. İyi bir arkadaş olduğunu fark ettim." Yüzlerimizdeki gülücükler küçülüp yerini sıcak ifadelere bırakırlarken Erdem elimi sıkıp, "Sen de öylesin," diyor.

İkimizin şu andan itibaren gerçekten arkadaş olduğumuza inanarak haddim olmasa da ona bir tavsiye vermek istiyorum. "Belki de eski aşkına bir şans daha vermelisin. Bunu hiç düşünüyor musun?"

"Bazen ayrılığın bizi olgunlaştırdığını düşünüyorum. İkimizin de hatalarımızdan ders alıp almadığını merak ediyorum. Ama tekrar denersek ve yine aynı şeyler olursa birbirimizle ilgili güzel hatıraları da yok edeceğiz."

"İkinci şanslara inanan büyük bir kesim var," diyorum omuz silkerek. "Eğer senin için o kadar değerliyse ara onu."

"Neden senin de birilerini araman gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Arkama yaslanıp bilgisayarımın ekranına odaklanmadan önce sırıtıp, "Her zaman haklı olmak iyi değildir," diye mırıldanıyorum. "Seni egoist birine dönüştürür."

Erdem konuyu kurcalamak yerine yaptığım işle ilgili yersiz eleştirilerle beni kızdırmaya çalışıp yanımdan ayrılıyor. Söyledikleri yüzünden tüm metni baştan sona tekrar incelemek zorunda kalsam da sinirlenmiyorum. Kendimi daha çok rahatlamış hissediyorum. Rahatlamış ve yeni duyguları sindirebilmek için hazır bir haldeyim.

Tam da bu yüzden Meriç'i görme isteğimi bastırıp üstünü kapamak yerine okuldaki, bugün önemli olan tek dersime girdikten sonra koşturarak kitapçılar çarşısına gidiyorum. Haftanın yarısında zaten burada olduğum için çalışmadığım günlerde buraya gelmek biraz tuhaf görüneceğinden, gelmeden önce Şeyma'yı arayıp çalışma günlerimizi değiştirmeyi teklif ediyorum. Hiç sorgulamadan kabul ediyor. Hasta hissettiğini ve minnettar olduğunu söylediğinde bu yaptığım daha az aptalca göründüğünden kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Gittiğimde Limon Sahaf'ın Meriç'in yokluğunda orayı idare eden adam tarafından yönetildiğini görmekten hoşlanmıyorum elbette. Normalde pazartesileri çalışmadığımdan Meriç'in burada olup olmadığını bilmiyordum ve olmayacağını da düşünmemiştim. Onun yaptığı birçok iş olduğunu ve her zaman burada olmadığını bildiğim halde ben etrafta değilken o hep Limon Sahaf'ın içindeymiş gibi düşünüyorum.

Orada başka biriyle konuşmak istemediğim için adamla konuşmaya yeltenmiyorum bile. Kendimi depoya kapatıp kimsenin yapmak istemediği işlerle birkaç saat oyalandıktan sonra Ahmet molaya çıkmam gerektiğini söyleyince tekrar gün ışı-

ğına çıkıp son iki gündür aklımı fikrimi meşgul eden [redacted] görebilmek umuduyla ön tarafa gidiyorum.

Beklediğim kişiyi görüyorum da. Yanında neredeyse o[redacted] kadar uzun, güzel ve sarışın bir kadınla beraber. Kadının [redacted] güzelliğine, zarif yapısına ve yüzündeki koca gülümse[redacted] karşı kayıtsız kalabilirim. Onun kadar masum bir görüntü yok ancak güzel kadınları kıskanmak için bir sebebim de y[redacted] Küçük egoların kimseye zararı yoktur sevgili okur.

Ancak kadının elinin Meriç'in iki elinin arasında oluşu[redacted] birbirlerine karşı gülümseyerek konuşmalarına kayıtsız kalam[redacted] yorum. Daha önce Meriç'e hoşlanacağı kadının asalet ve zara[redacted] abidesi olacağını söyleyişim aklıma geliyor. Önceki gün b[redacted] söylediği şeye rağmen, ikimiz yan yana geldiğimizde şu an k[redacted] şımdaki görüntü kadar güzel bir şeye yol açmadığımıza emini[redacted]

Meriç o kadınla öyle uyumlu görünüyor ki canımın sıkıl[redacted] ğını inkâr edemem. Aramızdaki yedi yaşın bir önemi olduğu[redacted] düşünmüyorum. Ben yaşımdan daha olgun ve ağırbaşlıyı[redacted] Meriç ise bazen küçük bir oğlan çocuğu gibi anlamsız huysu[redacted] luklar edebiliyor. Bu yüzden iş olgunluğa gelince birbirimi[redacted] denk olacağımızı düşünüyorum. Ama diğer her şeyi göz onu[redacted] de bulundurursak Meriç'le ikimizin birbirimize uygun olacağ[redacted] mızdan emin değilim.

Hissettiğim kıskançlığı şaşkınlıkla karşılasam da onu ink[redacted] etmek için bahaneler üretmeyeceğim. Sinan Ertekin'in söyl[redacted] diği gibi, bu hislerin bana verdiği her şeyi kucaklayıp ne[redacted] olduğunu görmek istiyorum.

Kadın nihayet Meriç'in elini bırakınca Meriç onun kol[redacted] nu sıvazlayıp yanağını öperek uğurluyor. Arkadaş gibi g[redacted] rünüyorlar fakat yine de kadının Meriç'in yanındaki duru[redacted] birbirlerine gülüşleri mideme taş gibi oturuyor. Merak için[redacted] giderek büyürken sebebi belli olmayan bir hayal kırıklığı[redacted] uğraşıyorum.

On dakika kadar oyalanıp hiçbir tat almadan bir şeyler atıştırdıktan sonra daha fazla dayanamıyorum. Burada durup kendi kendime işkence etmektense başka hedefler bulmak için ayaklanıyorum. Limon Sahaf'a girdiğimde Meriç hemen görünmüyor. Onu birkaç basamak yukarıdaki kütüphane tıplı odada, etrafına yığdığı onlarca kitabın arasında buluyorum.

"Merhaba." Meriç kitap tepeciklerinin üstünden başını uzatıyor. Beni gördüğüne sevindiğini düşündüğüm bir ifadeyle selam verirken tüm bu karmaşaya bakıyorum. "Burada ne oluyor?"

"Üniversiteden bir hocamın bazı kitaplara ihtiyacı varmış. Onları ararken kitapların arasının ne kadar tozlandığını fark ettim. Temizlemek ve kayıtlarını kontrol etmek için hepsini aşağı indirdim ama şimdi de içinden çıkamıyorum." Elindeki kitabın ismine bakıp kucağındaki listeye bir işaret koyduktan sonra kitabı yığının üstünde bırakıyor. Boyunu aşan yığınların ortasına bağdaş kurmuş görüntüsünün ne kadar güzel olduğunu düşünerek telefonumu çıkarıp sessizce bir fotoğrafını çekiyorum.

Çektiğim fotoğrafın *Instagram*'ımda ne kadar güzel duracağını hayal ettiğimi fark etmek kendi içimde küçük bir münakaşaya yol açıyor. Alışkın olduğum soğukkanlılığı özleyen aklım ve mantığım beni azarlarken nasıl olduysa onları bastırmayı başarıyorum.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Teşekkür ederim ama kendim yapsam daha iyi. Molaya mı çıktın?"

"Evet. Gelip selam vermek istedim."

"Pazartesileri çalışmıyorsun sanıyordum." Buna dikkat etmiş olması kalbime inanılmaz bir sıcaklık yayıyor. *Allah'ım! O korkunç kızlara dönüşmek üzereyim.*

"Bir seferliğine arkadaşımla günleri değiştik."

Başını işinden kaldırıp tüm içtenliğiyle bana bakması vücudumdaki bütün hücreleri harekete geçiriyor. Kan dolaşımımın hızlandığına ve nabzımın tehlikeli bir artış gösterdiğine eminim. Buna karşın dışarıdan oldukça sakin ve kayıtsız göründüğüme de öyle. Bunun bir hediye mi yoksa lanet mi olduğundan hiçbir zaman emin olamadım. Sanırım içinde bulunduğum duruma göre cevap değişiyor.

"Seni gördüğüme sevindim."

Yüzünü görebileceğim şekilde yere otururken gülümsüyorum. Keşke onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi söylemenin bir yolu olsa. *Keşke ona tam şu an onlarca mektup yazabilsem.* Kelimeleri kullanmak için tek ihtiyacımız olanın ağzımızı açmak olduğunu sanırız ama bazen duygular bizi öyle bir kıskaca alır ki haykırmak istediğimiz kelimeler o kıskaçtan bir türlü kurtulamaz.

"Misafirin kimdi?" Anlaşılan içimdeki kıskacın kötü bir espri anlayışı var sevgili okur. Zira bunu söylemeyi planlamadığıma eminim.

Meriç bir an düşündükten sonra ilgisini tekrar kitaplara verip, "Üniversiten bir arkadaşım," diyor. "Ahsen."

Alın işte. Görünüşü yetmiyormuş gibi ismi de şiir gibi.

"İkiniz... Sevgili misiniz?" Meriç başını öyle hızlı çeviriyor ki göz göze geldiğimiz an buradan koşarak kaçmak ve bir daha ona görünmemek için delice bir istek duyuyorum. Böyle bir şeyi neden sorduğumu bilmiyorum. Gerçekten. Bunu düşünmedim bile. Ağzımdan çıkmadan önce bu kelimeleri sarf edeceğimi bilseydim ağzımı kesip atmak pahasına buna engel olurdum.

"Bunu gerçekten soruyor musun?" Meriç kızgın görünüyor. Ona hak veriyorum. Bir adam sizden hoşlandığını ima ederken ona bir sevgilisi olup olmadığını sormanız pek de uygun bir davranış olmayabilir. Elindeki kitabı sertçe yığının üstüne at-

tıktan sonra öfkeli bir alaycılıkla, "Hayır," diyor. "Neden öyle düşündün?" Bu konuşmayı daha önce de yaptık. Ancak o zaman kulağa bu kadar mantıksız gelmiyordu.

Cevap vermek zorunda olduğum için battı balık yan gider stratejisiyle ağzımı açıyorum. "İkiniz çok... Uyumlu görünüyordunuz."

Meriç yuvarlak gözlüklerinin ardından gözlerini kısıp bana kindar bir bakış atıyor. Başını iki yana sallarken tüm huysuzluğuyla, "Hanımefendi," diyor. "Daha önce şüpheleniyordum ama artık eminim. Senin uyumlu olmak hakkında hiçbir fikrin yok."

Azarlanmış küçük bir kız gibi hissederek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Kitapların listedeki isimlerinin yanına işaretler koyarak onları ayırırken hafifçe diğer tarafa dönüp benimle daha fazla konuşmayacağını belli ettiğinde iç çekerek ayağa kalkıyorum.

Çocukça davrandığını söylemeye cesaret edemiyorum çünkü şu an kendimi pek de olgun bir yetişkin gibi hissetmiyorum. Kitabevime dönüp söylediklerim yüzünden kendime eziyet etmeden önce Meriç'e dönmem gerektiğini bildiriyorum. Başını bir kez sallayıp gönülsüz bir uğurlama sözcüğü mırıldanıyor.

Kitabevime girdiğim an kendimi tekrar depoya kapatıp kafamı defalarca personel dolabına vurarak az önce ağzımdan çıkan sözlerin utancını dindirmeye çalışıyorum.



Turgut Bey,

Çay bahçesinden döndüğümden beri sizi ve güzel muhabbetinizi özlüyorum. Artık okuduğum her kitapta siz varsınız. Sevdadan bahsedilen her satırın arasında gizleniyorsunuz. Yüzünüz her yerde karşıma çıkıyor, tatlı sözlerinizin hatırası kulaklarıma hiç bitmeyen şarkılar mırıldanıyor. Bu kadar kısa sürede, böyle sarsıcı bir aşkla bağlanmak mümkün mü?

Sevgiyle,
Leylanız





18. Bölüm

Berceste

(Nuvel Beşinci Değeri)

"Yan yana yürümeye başladık. Yeni yakalanmış bir kuşun yüreği göğsünde nasıl atarsa benimki de öyle atıyordu. Fakat zannediyorum ki, beni bıraksa da artık kaçmaya kuvvet bulamayacaktım."

Okuduğum sayfayı hızla kapatıp yatağımda yan dönerken kitabımı göğsüme bastırıyorum. Çalıkuşu'nu daha önce okudum ama sanki ilk kez okuyormuşum gibi hissediyorum. Tatlı bir heyecan içimde kol geziyor. Kendimi sık sık gülümserken buluyorum. Feride'ye büyük bir yakınlık duyuyorum. Nihal'le Zeynep'e de. Onların da kalplerini dolduran biri var mıydı diye düşünüyorum sık sık. Onlar da yeni yakalanmış bir kuşun yüreğinin nasıl attığını biliyor muydu?

Ben biliyorum sevgili okur. Bu benim için öyle yeni bir duygu ki onunla ne yapacağımı kestiremiyorum. İçimde bir okyanus taşıyorum sanki. Kıyıda her şey sakin. Sular berrak ve dalgasız. Ama derinlerde şiddeti her an artan bir fırtına taşı-

yorum. Meriç'i düşünmek o fırtınanın içinde savrulup gitmeye benziyor... Onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Geçen gün sahafta girdiği çocuksu tavırdan sonra konuşmadık. Salı günü mesaim yoktu ve çarşamba da Meriç sahafta değildi. Bana bir mektup bırakır diye ummuştum ama o da yoktu, bu yüzden son iki günü Meriç'i düşünerek, çok fazla düşünerek geçirdim. Düşünmenin hislerimi büyüteceğini bana kimse söylememişti. Birini kafanızın içine oturtup her anınıza eşlik etmesine izin verdiğiniz zaman bu, duygularınızı da etkiler. Yakın zamana kadar Meriç'e karşı romantik hisler beslemiyordum, buna eminim. Ondan etkileniyordum elbette ama bu saygılı bir hayranlığın etkisiydi. Bunun nasıl ya da ne zaman değiştiğini bilmiyorum ama bu duygunun karşılıklı olduğunu bilmek beni cesaretlendiriyor.

Odamın kapısı yavaşça tıkırdayıp aralanırken hâlâ kendimi ortasına attığım pembe bulutların arasındayım. İçeri giren abim, üzerimde kalın pijamalarımla yatağımda büzüşmüş, kitabıma sarılır halde yatmamı hiç yadırgamıyor. Bu hallerime alışıktır.

"Uyumamışsın," diyor gülümseyerek. "Birkaç gündür seni yakalayamıyorum."

İçeri gelmesini söylediğimde yatağımın ucuna oturup elimdeki kitaba uzanıyor. Dokunmaması için ellerine vurmayayım diye tırnaklarımı avuçlarıma bastırıp incelemesine izin veriyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Kitap mı?"

"Hayatın," derken Çalıkuşu'yla kafama vurmaya çalışıyor. Sezgin ailesi kurallarına göre bu yaptığıyla onu öldürmem için bana yasal hakkı verdi ama sakinliğimi koruyorum. Son zamanlarda beraber çok vakit geçiremedik. Ablamın doğumundan sonraki günlerde Emre duygusal bir karmaşanın içindeydi

ve ben de... Neler yaptığımı biliyorsunuz işte.

"Yoğun. Okul, kitabevi, gönüllü dersler ve derginin arasında savrulup duruyorum. İki gündür Gülce'yi görmeye bile gidemedim."

Abim sırıtarak cep telefonunun ekranını yüzüme tutup Gülce'nin yeni bir fotoğrafını gösteriyor. Ufacık dudaklarını olabildiğince açmış esneyen yeğenimin görüntüsü beni gülümsetirken ilk fırsatta onu görmem gerektiğini düşünüyorum. "Senin hayatın nasıl gidiyor? Defne'yle aranız düzeldi mi?"

"Düzelmesi için çabalıyorum." Emre lisedeki performansının aksine üniversitede çok iyi iş çıkardı. Onun sorumluluk sahibi biri olacağını hiçbirimiz tahmin etmiyorduk ama istediği kariyere ulaşmak ve bunu yaparken de eve katkı sağlamak için öyle çok çalıştı ki bunu pek sık söylemesem de bu süreçte saygımı ve hayranlığımı kazandı. Ama evin sınırları içine girip de yapması gereken onca ciddi işi bir kenara bıraktığında hâlâ lisedeki o salak çocuk gibi davranıyor. Bazen onun büyük bir şirkette çalışıp kendi robotlarını tasarlayarak yarışmalar kazanacak kadar zeki olabilmesine şaşırıyorum çünkü benim yanımdayken bunu asla belli etmiyor. Eh, dertli bakışlarına bakılırsa Defne'nin yanında da belli etmediğini söyleyebilirim.

"Çatıda kahve içip dertleşme saati yapmak ister misin?"

Abimin durgun yüzü bir gülücükle aydınlanırken, "Kahveleri ben yaparım," diyor. "Sen yukarıya battaniye götür." Sözünü dinleyip battaniyeleri kucaklayarak götürürken eskiden hep yaptığımız kardeş gecelerini düşünüyorum. Artık büyüdüğümüz için o kadar sık birlikte vakit geçiremesek de birimizin ihtiyacı olduğu an bunu yapabiliyor oluşumuz güvende hissettiriyor.

Geç saatlere kadar soğuk çatıda oturduğum için pek de mutlu bir sabaha uyanamıyorum. Asık suratımla okula gidip arkadaşlarımı bulduğumda İdil elindeki edebiyat festivali broşürünü yüzümün önünde sallayarak selamlıyor beni. "Dersten sonra gidelim mi?

"Olur, kimler geliyormuş?"

"Dün çağdaş Bulgar yazarları varmış. Bugün 'Kelimelerden Köprüler' adlı bir program yapılacakmış. Çeviri edebiyatıyla ilgiliymiş. Konuşmacılar, Hamit Doğru, Esra Yücelan, Cemil Meriç Kozan, Kader -"

"Kim?" Ani çıkışım yüzünden İdil durup başını kaldırıyor. Masadaki diğer herkesin de susup bana baktığının farkında değilmiş gibi davranıyorum.

"Cemil Meriç Kozan." İdil'in gözleri büyürken beni neyin şaşkınlıkla bağırttığını bulduğunu anlıyorum. "Bu Bay C mi?"

"Bay C mi?" Ozan'ın kafası araya girince İdil bir anlığına dikkatini kaybedip sevgilisine tatlılıkla gülümsüyor. Kazık yutmuş gibi doğruluyorum. Genelde yüzümü sabit tutmak için çaba harcamam çünkü benim için asıl çaba gerektiren mimik kullanmaktır. İdil halimi farkındaysa bile aldırmıyor. "Edebiyat fuarına gidiyoruz. Gelmek ister misin?" Ozan mühendislik okuduğu ve edebiyatla ilgili olmadığı için yüzünü buruşturuyor ama Burak davet edilmediği halde geleceğini söylediğinde Ozan da gelmeye karar veriyor.

Sınıf arkadaşımız Fidan da bize katılınca beraber programın yapılacağı üniversiteye gidiyoruz. İdil'in gözü sevgilisinden başka bir şeyi görmediği için ben Fidan ve Burak'la takılmak zorunda kalıyorum ama ne hakkında konuştuklarını duymuyorum bile. Meriç'i dinleyecek olmak beni öyle heyecanlandırıyor ki kafamın içinde yankılanan sesinden başka bir şey düşünemiyorum. Onun iyi bir anlatıcı olduğunu zaten bili-

yorum. Fakat onu kendi alanında, kalabalığa karşı konuşurken görmenin nasıl olacağını çok merak ediyorum.

Aniden karar aldığımız için programa biraz gecikmeli giriyoruz. Şans eseri kendime ön sıralarda bir yer bulunca arkadaşlarımdan ayrılıp insanlardan sessizce özür dileyerek boş koltuğa geçiyorum. Bir programın ortasına bu şekilde dalan herkese ne kadar kızdığımı düşününce biraz utanıyorum ama heyecanım baskın geliyor. Arkama yaslanıp sıranın mektup arkadaşıma gelmesini beklerken yarım saat geçiyor. Sonunda sahneye çıkıp kendini tanıttığında hafifçe doğrulup tüm ilgimi ona veriyorum.

Üzerinde kollarını kıvırdığı haki rengi bir gömlek var. Ona bambaşka bir hava veren küçük, yuvarlak gözlüğü yüzünde. Sarı-kahve saçlarını geriye itmek istemiş ama yumuşacık görünen düz tutamlar hafifçe öne düşerek nefis bir şekle girmişler. Uzun ve zarif vücuduyla, ince ve kemikli yüzüyle kalabalığa karşı selam verdiğinde dizlerimin bağı çözülüyor. Eğer oturuyor olmasaydım bir yere yığılıp kalacağımı sanıyorum.

Meriç akıcı konuşmasıyla, etkileyici anlatımıyla herkesin ilgisini diri tutarak çeviri edebiyatından bahsederken nasıl olduysa onca insanın içinde gözlerimiz buluşuyor. Bunu hiç beklemediğim için bana baktığından emin olamıyorum bile. Meriç de öyle hissediyor olmalı ki kısa bir duraklama yaşıyor. Hiç teklemeden konuşan biri için bu duraksama birçok anlama gelebilir. O anlamları düşününce yüzüme yayılan gülümsemeyle başımı hafifçe eğerek onu selamlıyorum. Dikkatli bakmasam, belki de yüzünü bu kadar iyi tanımasam yakalayamayacağım bir gülücükle başını hafifçe sallayıp sahnenin diğer ucuna doğru ağır ağır yürüyerek anlatmaya devam ediyor.

Konuşurken herkesi yakalayabilmesine, sesini nasıl kullanacağının farkında olmasına, dik duruşundaki özgüvene, cümlelerindeki bilgeliğe, kısacası onunla ilgili her şeye öyle bir ka-

pılıyorum ki Meriç sahneden indiğinde coşkuyla alkışlamaktan geri duramıyorum. Kalbim çılgınca çarpıyor. Dişlerimle zapt etmeye çalıştığım dudaklarım kıvrılmamak için mücadele veriyorlar. Meriç'in beni bu kalabalıkta fark etmesi, beni görüp duraklaması, neredeyse ne söylediğini unutacak kadar dikkatinin dağılması karşısında omuzlarımda hayali kanatlar beliriyor. Yüreğimi kuşatan bu hislerin arasında, o kanatların beni uçurabileceğinden şüphe etmeyecek kadar hayalperest birine dönüşüyorum.

Son konuşmacı da sahneden indiğinde yerimden kalkıp konferans salonundan çıkıyorum. Kapının ilerisinde Meriç'in bir grup öğrenci tarafından çevrelendiğini görünce sessiz adımlarla oraya yöneliyorum. İçlerinden bazıları ona *hocam* diye hitap ediyorlar. Meriç'in onlarla şakalaşmasını görmek öyle tatlı bir görüntü ki birkaç adım geride kalıp sıramın gelmesini bekliyormuş gibi yaparak gizlice onları dinliyorum.

Meriç'in başını kaldırıp beni görmesi uzun sürmüyor. Öğrencileriyle vedalaşıp yanıma gelmesiyse sadece birkaç dakikayı alıyor. "Merhaba hanımefendi," diyor yanıma geldiğinde. "Seni görmek ne güzel."

"Öyle mi? En son beni yanından sepetlememiş miydin?"

Kollarını göğsünde birleştirip bana onaylamaz bir ifadeyle bakarken yüzüne rahatça bakabilmek için biraz geriye çekilmek zorunda kalıyorum. *Bu kalp ritmim için de zorunlu bir* şey. "Beni sürekli seni kovmakla itham ediyorsun."

"Çünkü bunu sürekli yapıyorsun."

"Sen." Başını hafifçe bana doğru eğiyor. "Zalimsin. Yaptığım iyi şeyleri görmek yerine hatalara odaklanıyorsun."

"Hatalı olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Geri çekilirken hafifçe omuz silkiyor. "Ancak bir aptal hatasız olduğunu savunur. Üstelik ancak sahte bir ilişki hatasız ilerler."

Bunu söylemesine şaşırıyorum çünkü insanlar ilişkilerde hata istemezler. Hatalara tahammülleri yoktur ve yanlışları kabul edip düzeltmek yerine yok sayıp üstünü örtmeye meyillidirler. Küçük hatalar konuşulmayıp daha büyüklerinin yolunu açtığında da çiftler bunu kaldıramaz. Sinan abi bana sorunları olduğundan daha büyük ve meşakkatli hale getirenin insanın kendisi olduğunu söylemişti. Bu yüzden söylemek zor olsa da her konuda dürüst olmak gerektiğine inanıyorum. Bu yüzden her şeyi konuşabileceğim birinin hayalini kurup durdum. Sanırım bu yüzden Cemil Meriç'ten bu kadar çok hoşlanıyorum.

"İçeride beni fark etmene şaşırdım."

Bakışları yüzümde dolanıp gözlerimle buluşuyor. "Seni her zaman fark ediyorum Ecrin." Dudakları oyunbaz bir gülücükle kıvrılırken cebinden bakır renkli yuvarlak bir şey çıkarıyor. "Bunun sayesinde."

"O ne?" Meriç meraklı halime gülerek yuvarlak cismin üstüne basınca ortaya bir pusula çıkıyor. Pusulaya bakınca gülmekten kendimi alamıyorum.

Ancak benim gibi bir kız cebinde avuç içi büyüklüğünde eski bir pusula taşıyacak birine âşık olabilirdi.

Pusulaya uzanan elim havada kalıyor. Şaşkınca Meriç'e bakıyorum. Tüm yeteneklerime rağmen, bu irkilişi gizleyemediğime eminim ama Meriç neden öyle tuhaf tuhaf baktığımı sormak yerine sorumu cevaplıyor. "Bir pusula. *Kalbimin pusulası.*"

Kafamın içinde panikle oradan oraya koşturan düşünceler yüzünden konuştuğumuz şeyi unutuyorum, haliyle söyledikleri de bir şey ifade etmiyor. Tek yapabildiğim Meriç'in yüzüne bakmak ve âşık olduğumu düşünmenin nereden çıktığını sorgulamakken başka bir şeye dikkat edemiyorum. Daha önce hiç âşık olmadıysanız, bunu nasıl bilebilirsiniz ki?

"Meriç, gelmiyor musun?" Arkamızdan seslenen orta yaşlı adama dönüyorum. Yanında birkaç kişiyle daha bize bakıyorlar. Yüzümdeki allak bullak ifadeyi gizleyip önüme dönerken Meriç'in gözlerine bakmaktan kaçınıyorum.

"Gitmen mi gerekiyor?"

Meriç seslenen kişiye gitmelerini, onlara yetişeceğini söylüyor. "Sen yalnız mı geldin?"

"Hayır. Arkadaşlarım beni arıyordur."

"Anladım. Öyleyse sonra görüşürüz?" Başımı sallayıp uzaklaşmaya yeltenince nazikçe bileğimi tutuyor. "Bunu almak ister misin?"

Uzattığı pusulaya bakıyorum. Onun pahalı bir şey olduğuna eminim, bu yüzden tereddüt ediyorum. "Biraz incele," diyor Meriç. Sesindeki ince neşenin sebebini düşünürken pusulayı avuçlarımın içine bırakıyor. "Eğer istemezsen bana geri verirsin. Görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gidiyor. Elimdeki pusulaya görmeyen gözlerle bakar, kalbimdeki hisleri ölçüp bir kaba koymaya çalışırken İdil beni buluyor. "Neredesin be?" Kızgın sesiyle yanıma yaklaşıp başını, gözlerimi diktiğim pusulaya çevirince merakı baskın geliyor. "Bu ne?"

"Meriç verdi," diye mırıldanıyorum. "Kalbinin pusulasıymış."

"Yok artık." Başını tavşan gibi uzatıp etrafa bakıyor. "Şimdi nerede?"

"Gitti." Pusulayı yumruğumun içine alıp havasız kalmış ciğerlerimi rahatlatmak için derin bir nefes alıyorum. "Diğerleri nerede?"

"Dur biraz. Sana bunu verip gitti mi? Sen neden bir şey söylemedin?" Yüzüne boş boş bakınca İdil elini yumruk yapıp kapı tıklatır gibi şakağıma sertçe vuruyor.

"Ne yapıyorsun İdil!"

"Aşkın insanı aptallaştırdığı boşuna herkesçe desteklenen bir yargı değil. Adam sana kalbinin pusulasını verdiğini söylemiş. Neden salak gibi ortalığa bakıyorsun? Pusulalar nereyi gösterir bilmiyor musun?"

"Gideceğin yönü gösterir." Boş bakışlarım anlayışla dolup irice açılırken İdil kaşlarını kaldırıyor. "Gideceği yön benim," diyorum hayretle. Bir saniye sonra dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor. "Kalbini bana vereceğini söylemiş."

İdil, *nihayet* dercesine ellerini iki yana açıyor. "Bir de aramızda zeki olanın sen olduğunu söylerler."

Konuşmaya devam ediyor ama onu hiç dinleyemiyorum. Arkadaşlarımız yanımıza geldiğinde ne olduğunu batırlayamadığım bahaneler üretip oradan hızla ayrılıyorum. Şu an yalnız kalıp pusulama bakmak ve Meriç'e gitmeden önce kalbimdeki bilmeceleri çözmekten başka bir isteğim yok.

Birine hayatımdaki değişikliklerden bahsetmeden önce bana neler getirdiğini görmek istediğimi daha önce de söylemiştim. Meriç'in bana hissettirdiklerinden daha büyük bir değişimi daha önce yaşadım mı bilmiyorum, bu yüzden eve gidip birkaç saat boyunca odama kapanıp Meriç'in bana kalbini vermiş olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. Büyük duygular beraberinde büyük çekinceleri de getirir, bu nedenle onların içine balıklama atlamak her zaman iyi bir fikir olmaz. Tam da bu yüzden Meriç'i aramadan önce içimdeki keşmekeşten biraz uzaklaşmak istiyorum.

Akşamüstü babaannemle birlikte mutfakta yemek yaparken ablam tüm ailesiyle beraber geliyor. Kucağında bebeğiyle onu görmeyi hâlâ biraz yadırgıyorum. Gözlerindeki uykusuzluk izlerine rağmen içeri tüm neşesiyle girip yanaklarımı sulu sulu öpüyor. Söylenerek onu geriye iterken arkasından abim de yetişip aynısını yapınca inleyerek ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Beni şımartmaya çalışmanın boş bir uğraş olduğunu anlayınca rahat bırakıyorlar.

Yemeğimiz olaysız geçiyor. Gürültücü kardeşlerimin arasında sessizliğim fark edilmiyor. Tabağımla oynayıp durduğuma da dikkat etmiyorlar çünkü yemekte kabak var ve kendisi pek hoşlandığım bir arkadaş değildir. Kimse düşünceli halimi fark etmediği için yemekten sonra mutfağı toplama bahanesiyle ortadan sıvışırken rahatsız edilmeyi beklemiyorum ama Kerem abi arkamdan gelip bardakları makineye dizmeye başladığında dudaklarım minnetle kıvrılıyor. Konuşmaya ihtiyacım olduğunu düşündüğü için geldiğini ve hazır olmamı beklediğini biliyorum. Ben açıklamaya hazır olana dek sırrımı güvenle saklayacağından hiç şüphe duymadığım için kalçamı tezgâha yaslayıp cebimdeki pusulayı çıkarırken tereddüt etmiyorum.

"Bugün hoşlandığım adam bana bunu verdi. Kalbinin pusulasıymış."

Kerem abi kaşlarını kaldırırken pusulayı alıp inceliyor. "Peki sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

Çok komik bir şey söylemişim gibi kısık sesle gülünce kaşlarımı çatıyorum. "Ondan hoşlandığını söylemedin mi?"

Daha önce konuştuklarımızı ablamdan duyduğuna emin olduğum için, "Erdem'den bahsetmiyorum," diye belirtme ihtiyacı duyuyorum. Kerem abi pusulayı kapatıp ciddiyetle başını sallıyor. "Öyle olduğunu düşünmedim zaten."

"Ablama âşık olduğunu nasıl anladın?"

Eniştem de benim gibi tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde birleştiriyor. Yüzündeki şefkatli bakışla bana baktığında göğsümde hasret dolu bir duygu birikiyor. Bu kadar genç birinin nasıl olup da böyle babacan olabildiğini bilmiyorum ama buna minnet duyuyorum.

"Bilmem. Bence aşkın bir açıklaması ya da sebebi olmuyor Ecrin. Bir akşam evimde oturuyordum ve Mısra'yı görmezsem öleceğimi hissettim."

Bu kadar anlamsız bir cevabın kalbimdeki tüm kilitleri çözmesi çok saçma ama birden zihnim berraklığa kavuşuyor. Etrafı toza boğan sert fırtına çekilip yerini duru bir sakinliğe bırakırken zihnimde tek bir şey beliriyor.

Cemil Meriç'i bir dakika daha görmemeye dayanamayacağımı sanıyorum.

Tüm çekincelerim, kendimi bu ilişkiye bırakırsam olabileceklere karşın sıraladığım onlarca ihtimal uçuşup kaybolurken neden hâlâ burada durduğumu bilmiyorum. Kerem abiyi şaşırtıp boynuna sarıldıktan hemen sonra beni idare ederse sonrasında ona her şeyi anlatacağımın sözünü verip ses çıkarmadan dış kapıyı açıyorum. Antreden montumu ve çantamı aldıktan sonra kendimi binadan dışarı atıyorum. Normalde bu saatte Limon Sahaf açık olmaz ancak içimden bir ses bugünün bir istisna olduğunu söylüyor. Yüzüme bir gülümseme yayılırken günler sonra nihayet ne istediğimden emin bir halde koşmaya başlıyorum.



Limon Çiçeğinden, Limon Sahaf'a gizlice bırakılmış bir not:

Sevgili Bay C.

Siz daima benim en sevdiğim mektup arkadaşım olacaksınız.

Tüm içtenliğimle,
Limon Çiçeği

KAKTÜS TEAM





19. Bölüm

Aşk

"Bir varlığı tutkuyla ve sınırsız bir özlemle sevme. Ayakları yerden kesen, karnında kelebekler uçuşturan, aklı başından alan tarifsiz sevda."

Taksi daha durmadan Limon Sahaf'ın önünde inip de içeriye daldığımda Meriç'in olmadığı zamanlarda buralarda takılan adamla yüz yüze geliyorum. "Meriç nerede?" Biraz korkutucu görünüyor olmalıyım çünkü parmağıyla alt kata inen merdivenleri gösterip aşağıda olduğunu söylerken adamcağızın teslim olmuş gibi bir hali var.

Başka bir şey söylemeden aşağıya inip iki duvarı da kitaplıklarla kaplı loş koridordan geçiyorum. Koridorun ucunda küçük bir kareyi andıran kapısız bir oda var. Alt kat depo olduğu için karanlık bir yer ama bu kısım ışıklandırılmış. Meriç'i odanın ortasında rafları karıştırırken bulunca derin bir nefes alıyorum.

"Merhaba."

Karanlıkların içinden birden ortaya çıkmam onu şaşırtmışa benzemiyor. Elindeki kitabı yerine yerleştirirken, "Merhaba

Limon Çiçeği," diyor tatlı bir tavırla. Bana döndüğünde parmaklarımın arasında tuttuğum pusulayı görüyor. "Pusulamı geri vermeye mi geldin?"

Pusulayı sımsıkı tutup elimi göğsüme götürüyorum. "Geri vermeyeceğimi söylemeye geldim." Sesim savunmacı çıkıyor. Sanki bana itiraz edecekmiş gibi, kavgaya hazır bir halim var.

Meriç ise benim aksime sakin ve sevecen görünüyor. Ellerı ceplerinde bana doğru iki adım atıp önüme gelirken, "Güzel," diye mırıldanıyor. "Peki, onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Aramızda kalan kısacık mesafeyi aşmak için bir adım da ben atıyorum. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu fark etmek beni daha da cesaretlendiriyor. "Onu kalbimin üstünde taşıyacağım. Nereye gidersen git peşinden gelebileyim diye."

Bakışları saçlarımda, gözlerimde, dudaklarımda usulca gezerken karnıma saplanan ağrıların anlamını çok iyi biliyorum. "Benimle gelmek istediğin sürece sensiz bir yere gitmem Ecrin." Sesindeki kararlılık ruhuma işliyor. Bana söylediği her şeye sorgusuz sualsiz inanacak olsam da bunu tüm netliğiyle ortaya koyması göğsümdeki ateşi harlıyor.

"Meriç..." Bir zamanlar onu sadece Meriç olarak düşünemediğimi söylediğim adama kalbimi açmak üzere oluşum beni gülümsetiyor. "Benim kalbimin pusulası da seni gösteriyor."

Meriç'in yüzüne nefis bir gülümseme yayılırken kalbimin duracağını sanıyorum. Bir eli yanağımı beni ağlatabilecek bir hassasiyetle tutarken diğer eli belime dolanıp beni kendisine çekiyor. Ellerimi göğsünün üstüne koyup başımı kaldırıyorum. Yakışıklı yüzü bana doğru eğilince refleksle parmak uçlarıma yükselirken buluyorum kendimi. Dudakları benimkilere dokunmadan hemen önce, "Bunu duyduğuma sevindim," diye fısıldıyor. İlk dokunuşun kimden geldiğini ayırt edemiyorum. Umursamıyorum da. Beni öpüşünde telaştan eser yok. Nazik

dudaklarının bıraktığı muhteşem hisle ona sıkıca tutunurken ellerim saçlarının arasına karışıyor. Göğsümdeki ateş büyüyüp bizi alevden bir çemberin içine alırken öpüşünün etkisiyle bin parçaya bölünüyorum.

Aramızda bir nefeslik mesafe bırakacak kadar geri çekildiğimde, "Neden bu saate kadar buradaydın?" diye soruyorum sessizce.

Meriç saçlarımı omuzlarımdan geriye iterken gülümsüyor. "Seni bekliyordum."

"Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Sana kalbimi verdim Limon Çiçeği, eğer gelmeseydin gerçekten de insafsız bir cadı olurdun."

Kollarımı gevşetip omuzlarına indiriyorum. Tekrar yeryüzüne inmek ilginç bir tecrübe oluyor. Ayaklarımın yere sağlam basmadığı anlaşılınca Meriç'e yaslanıp yüzümü boynuna gömüyorum. Üstüne sinmiş kitap kokularının altından gelen tertemiz kokusu beni mest ediyor. Artık bunu ne zaman istesem yapabilecek olmanın verdiği tatlı hazla başımı çevirip çenesine bir öpücük konduruyorum. "Öyleyse iyi ki bir cadı değilim."

"Hayır, cadısın. Şanslıyım ki bugün merhametlisin."

Yüzüne bakmak için başımı geriye attığımda parmaklarını yüzümde gezdiriyor. Bakışları öyle güzel, öyle özenli ki kendimi bu âna hapsetmek istiyorum. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bize ulaşamayacağı bir lahzada onunla sonsuza kadar yaşamayı diliyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Güzelliğinle baş etmeyi öğreneceğim," dediğinde dudaklarım kıvrılıyor. Genelde yaptığımın aksine giderek genişleyen gülümsememle mücadele etmiyorum. Kalbim Meriç'i tanıyor ve onu, yanında çok rahat hissettiğim birkaç kişiden biri olarak ilan ediyor. Kollarının arasında hiç yabancılık çekmiyorum.

Meriç iç çekip sahte bir sıkıntıyla konuştuğunda kalbimdeki ağırlık yüzünden gülemiyorum bile. "Ama böyle bakman işi-

mi hiç de kolaylaştırmıyor." Hislerimi onun kadar rahat ifade edebileceğimden emin değilim. Bu yüzden parmak uçlarımda yükselip onu bir kez daha öpüyorum. Zaman zaman karanlığa büründüğünü hissettiğim kalbim bu gece gökyüzünde binlerce yıldızı ağırlıyor. Onların ışığıyla içimde daha aydınlık, daha parlak bir kızın uyandığını hissediyorum.



Birbirimize dolanmış vaziyette ne kadar kaldık bilmiyorum. Yukarıdan gür bir ses gelip de yerimizden sıçrayana kadar zamanın ve mekânın pek de farkında değildim. Az önce istemeden korkuttuğum adam, bekleyen bir müşteri olduğunu söyleyince Meriç yanağıma son bir öpücük konduruyor. Göğsünde duran elimi tutup arkasını döndüğünde sersemlemiş bir halde onu takip ediyorum.

"O kim? Yardımcın mı?"

"Sayılır. İşe ihtiyacı olan bir öğrencimdi. İki yıldır yokluğumda sahafla ilgileniyor."

Merdivenleri tırmanıp üst kata çıktığımızda bizi bekleyen üç kişiden ikisinin gözleri ellerimize kayıyor. Meriç'in öğrencisine ifadesiz yüzümle bakıp onu korkutmayı beceriyorum ama kahveci Rıfat abiye bu numaralar sökmüyor. "Vallahi biliyordum!" Elindeki boş çay tepsisini döndürüp neşeyle gürültülü bir kahkaha atarken Meriç göz devirip müşterisiyle ilgilenmek için elimi bırakıyor. Yanımdan ayrıldığında arkasından içli bir bakış atmamak için dikkatimi Rıfat abiye veriyorum.

"Neyi biliyordun Rıfat abi?"

"Siz iki nemrudun sonunda bir çift olacağınızı! Tencere kapak gibisiniz yahu!" Rıfat abinin sözleri ve komik kahkahası beni de güldürüyor.

"Teşekkür mü etmeliyim?"

"Tebrikimi kabul et yeter. Sana çay getireyim mi? Benden."

"Bu teklifi yarın kabul etsem olur mu?"

"Çok beklersin, beleş malın pazarlığı olmaz. Hadi size iyi akşamlar." Gitmeden önce masadaki boş bardakları alıp kendi kendine bizimle ilgili bir şeyler söyleyerek sahaftan çıkıyor. Ben de temkinli bakışlarıyla beni süzen diğer adama elimi uzatıyorum. "Merhaba. Ben Ecrin."

"Taner." Elimi sıktıktan sonra hafifçe gülüyor. "Az önce onu öldürmek için mi gelmiştin?"

"Hayır. Hislerimi açıklamaya çalışıyordum," diye cevap veriyorum sakince. "Bu işlerde pek iyi değilim."

"Onu anladım. Dert etme. Meriç'in romantizmi ikinize de yeter."

"Bana da öyle geliyor." Bakışlarım artık sevgilim olan hanka adama döndüğünde bunu hissetmiş gibi başını çeviriyor. Gözlerimiz birleşince kıvrılan dudaklarına bakıp dudağımı ısırıyorum. Meriç'in yüzü, onda görebileceğimi tahmin etmediğim sersem bir gülümsemeyle aydınlandığında kendimi toparlamak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Çünkü ne yazık ki Taner'in inceleyen bakışlarının altında özgürce gülümseyebilecek biri değilim.

Müşteri sonunda alacaklarını toparlayıp ödemesini yapmak için hazırlanırken gözleri bir anlığına bana kayıyor. Alelade bir bakışın ardından daha dikkatli, daha ilgili bir bakışla tekrar dönüp bana doğru bir adım attığında en sert ifademle adamın suratına bakıyorum.

Sert çehreli biri olmanın bazı avantajları vardır. Masum görünmezsiniz ve erkekler masum olmayan kızlardan korkarlar. Bunun sebebini bilmiyorum ama işe yaradığı kesin. Adam ufak bir öksürükle geri dönüp ödemesini yaptıktan sonra poşetlerini de alıp ayrılıyor. Meriç masasının arkasından çıkıp yanıma gelirken Taner'e hitaben, "Sen neden çıkmadın?" diye

soruyor. Ardından sanki bu her gün yaptığı bir şeymiş gibi rahatça yanımda durup kolunu omzuma doluyor. Küçük bir şok yaşıyorum çünkü kısa süre öncesine kadar kalbimin bu kadar hızlı atabileceğini bilmiyordum bile.

"Ortalığı toparlıyordum. Kaynakları eve götürmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Size iyi akşamlar."

"Rica ederim. Tezin için yardıma ihtiyacın olursa aramaktan çekinme."

"Sağ ol." Taner çantasını sırtına geçirip, "Memnun oldum," dedikten sonra sahaftan çıkıyor. Hafifçe yana dönüp kollarını Meriç'in beline doluyorum.

"Nasıl gidiyor?"

"Umduğumdan çok daha iyi." Boştaki elini koluma koyup ağır hareketlerle okşarken, "Az önce ne yaptın öyle?" diye soruyor keyifle.

Neden bahsettiğini hemen anlıyorum. Meriç de benim onu izlediğim gibi her zaman beni izliyor ve dikkat ediyor. Bunu bilmenin verdiği hazla ona biraz daha sokuluyorum. "Büyü gücümü kullandım. Herkesin bana böyle sarılmasına izin verdiğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Güzel gözleri yüzümün her yanında gezinirken bakışlarından açıkça seçilen hayranlığa şahit oluyorum. Meriç gibi bir adamın, birine hayran olabileceğini tahmin edemezdim ama karşımda durmuş özenli bakışlarını yüzümde gezdirirken hislerinden hiç şüphe etmiyorum. "Aferin sana."

"Seni de büyülememden korkmuyor musun?"

"Hanımefendi, ben çoktan büyülendim."

"Aah!" Alnımı Meriç'in göğsüne vururken yüzümü buruşturuyorum. "Sen gerçekten romantiksin."

"Bu annemin suçu. Çocukken onu sık sık babamla birbirlerine yazdıkları mektupları tekrar okurken bulurdum. Annem beni dizine oturtup elindeki mektubu okur ve o günlerde neler

hissettiğinden bahsederdi. İflah olmaz bir romantik olmam kaçınılmaz bir şey."

"Ben çocukken annemle masallar yazardık. Genelde iyiliğin ve doğruluğun önemini içeren çocuk masallarıydı. Ben de o yüzden mi böyle Doğrucu Davut'un teki oldum dersin?"

"Sen mükemmelsin." Saçlarımın üstüne bir öpücük bıraktığında kolların arasında kedi gibi kıvranmamak için bir sebep göremiyorum. Bu muhteşem bir his, sevgili okur. Eğer buraya gelirken evden gizlice çıkmamış olsaydım beni sevgilimin kollarından ayırmak için bir ordu gerekirdi.

Eğer abimin yokluğumu kafasına takıp peşime düşeceğine emin olmasaydım o orduyla savaşmayı göze alabilirdim.

"Aç mısın?"

"Hayır. Eve dönmeliyim. Buraya gelirken biraz... Acele ettim." Meriç'in yüzüne tatlı, yaramaz bir ifade yerleşiyor. Ona gelmek için bekleyemediğimi düşünüp zevkten dört köşe olduğuna eminim.

"Seni götüreyim." Ceketini almak için geri çekildiğinde eşyalarını toplayıp sahafın ışıklarını kapatıyor.

"Bisikletinle mi gideceğiz?"

"Arabam burada." Evim bisikletle gidilemeyecek kadar uzak olsa da onunla birlikte bisiklet sürmenin ne güzel bir deneyim olacağını düşünmeden edemiyorum. Meriç elini belime yerleştirip beni yönlendirirken sahaftan çıkıp kapıyı kilitliyoruz. Kepenkleri indirdikten sonra arka sokağa, arabanın olduğu yere doğru yürüyoruz. Ellerimiz hiç yabancılık çekmeden birbirine dolanıyor. Karanlık sokak boyunca ağır ağır yürürken sokak lambalarının ışığı altına düşen gölgelerimize bakıyorum.

"Eğitim vermeyi seviyor musun? Öğrencilerinle aranda çok yaş farkı yok ama hepsi sana saygı duyuyor gibi görünüyorlar."

"Ben daha çok anlatmayı seviyorum. Dinleyenlerin ilgilendiğini görmek de hoşuma gidiyor elbette. Saygı meselesine

gelince, bunun yaşla ilgili olduğunu düşünmüyorum. Genelde ciddi bir adamım, bu yüzden benden çekiniyorlar. Tavırlarım ve konu anlatma şeklim bana saygı duymalarını sağlıyor. Yirmi bir yaşındasın değil mi?"

"Evet. Sen de yirmi sekiz." Yüzünü görebilmek için ona baktığımda başını sallıyor. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır." Beklenmedik gülüşünü duyunca bunu sorduğum için biraz utanıyorum. "Çocuksu bir kişiliğe ya da coşkulu bir neşeye sahip olanlarla pek de iyi anlaşamıyorum. Sen de ciddisin ama bu gülemeyeceğin, espri anlayışına sahip olamayacağın anlamına gelmiyor. Bunu zıt karakterlere anlatmak biraz zor. Bu yönden birbirimizi anlayabildiğimizi düşünüyorum."

Kısa süre öncesine kadar Erdem'le bir ilişki istediğimi sandığım için elimde olmadan Meriç'le ikisini kıyaslıyorum. Kardeşlerim sağ olsun, neşeli karakterlerle haşır neşir olarak büyüdüm. Bu arkadaş çevreme de yansıdı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde, huysuz ve zaman zaman asabileşen karakterime rağmen en yakın arkadaşlarım hep çok neşeli, pozitif insanlar oldular. Onlardan gerçek anlamda hiç rahatsız olmadım. Ama ilişkilerimde hiçbir zaman bu karakterlerle işleri yürütemedim. Nasıl bir erkek istediğimi pek düşünmemiştim ama şimdi, Cemil Meriç Kozan'ın kendim için hayal ettiğim adam olduğunu fark ediyorum.

Bunları düşündükçe kalbime doğru akan yoğun, kıvamlı duyguların esiri oluyorum. Yüzüme konan gülücüklerin önüne geçmem imkânsız bir hal alıyor. Arabanın yanında geldiğimizde Meriç benim için kapıyı açıyor. Bundan sonra kendi kapımı açabilmek için ondan daha hızlı hareket etmem gerekeceğine eminim çünkü Meriç'i biraz olsun tanıdıysam bunu yapmayı asla bırakmayacağını biliyorum. Ve onu tanıdığımı hissediyorum. Onu aklımla, kalbimle, sahip olduğum her şeyle tanıdığımı hissediyorum.

Yolda Çalıkuşu'ndan bahsediyoruz. Kitap hakkında konuşurken başka kitaplardan, başka hikâyelerden laf açılıyor. Meriç'e satışmak için pek de sevmediğim bazı popüler romanlardan bahsedip kaşlarını çatmasını gizli bir keyifle izliyorum.

Evimin önüne geldiğimizde geri dönmeyi, bir yerlere gitmeyi teklif etmeyi deli gibi istesem de sakince emniyet kemerimi çözüp koltuğumda dönüyorum. "Bıraktığın için teşekkür ederim."

Elimi tutup parmaklarımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Benim için zevkti."

Bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama resmen içim eriyor. Midemin içinde kaynayıp duran bir çikolata kazanı olduğuna yemin edebilirim. Sağda solda bundan bahseden olursa canını yakarım ama kendimi sevgiden aklını yitirmiş bir kız gibi hissediyorum.

Meriç'in yanağını öpmek için uzandığımda başını çevirip dudaklarımı yakalıyor. Küçük, tatlı öpücüğünün beni utandırdığını fark etmesin diye gülerek başımı eğiyorum. "Bir randevu istiyorum," diyor nazikçe çenemi tutarken. "Yarın akşama ne dersin?"

"Çok isterim beyefendi. Şaperonumu getirmeli miyim?"

"Yalnız olmayı tercih ederim."

"Güzel seçim." Tekrar yanağını öpmek için uzandığımda bu kez küçük yaramazlıklarla yolumu kesmiyor. Kendimi geri çekip arabanın kapısını açmak için müthiş bir irade harcıyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler hanımefendi." Yumuşacık sesinin tatlı yankısıyla merdivenleri çıkıp kapıyı anahtarımla açıyorum. Ya da deniyorum diyelim çünkü anahtarı kilide soktuğum an kapı açılıyor ve babaannemin kızgın suratı ortaya çıkıyor. Hiç tereddüt etmeden elindeki terliği bacaklarıma vurunca şaşkın bir çığlık atıyorum.

"Ne yapıyorsun babaanne?"

"Gece yarısı evden kaçmak ne oluyor eşek sıpası!" Babaannem zayıf, ufak bedeniyle bir kez daha terliğini savurunca kendimi içeri atıp salona geçiyorum. Herkes burada. Ablam güceniş bir bakışla kızını pışpışlamaya devam ederken abim kısık gözleriyle yerinde oturuyor. Yokluğumu ne zaman fark ettiğini bilmiyorum ama o andan beri Kerem abi tarafından bastırıldığına eminim. "Sanki seni eve kapatıyoruz! Sanki istediğin her yere gitmiyorsun. Babaanne merak etme ben şuraya gideceğim, demiyorsan eğer ben de sana ev cezası veriyorum! Hadi bakalım."

"Yok artık!" Ablama döndüğümde başını başka yöne çeviriyor. Ona ve kocasına bakıp savaş baltalarımı çıkarıyorum. "İkiniz gece yarıları gizlice buluşurken sizi idare ettiğim günleri unutmuşsunuz bakıyorum."

"Biz evliyiz," diyor ablam. "Çocuğumuz bile var. Yapacağın tüm suçlamalar zaman aşımına uğradı."

Babaanneme dönüp ayaklarımı yere vurmaktan çekinmiyorum. Her insan kendi evinin sınırlarında istediği kadar çocuklaşabilmeli. "Biz de bu konuyu beş sene sonra konuşalım o zaman. Var mı böyle bir şey? Ayrıca ben evden kaçmadım. Aceleyle çıktığım için haber veremedim sadece. İkisi bambaşka şeyler."

"Neredeydin?" Babaannem kaşlarını oynatıp yüzünü abime doğru sallayınca gülesim geliyor. Birden tüm bu karmaşanın ne kadar aptalca ve komik olduğunu düşününce dudaklarımın arasından hafif bir kahkaha sesi çıkıyor. Sesi bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Abim inanamaz bir halde yüzüme bakınca yanına gidip dirseğimle koluna vuruyorum. Keyifli halim karşısında dehşete düşüyor.

"Size birinden hoşlandığımı söylemiştim," diye duyurduğumda babaannem bana doğru bir terlik daha fırlatıyor çünkü

ona böyle bir şey söylemedim. Bacaklarıma çarpan terlik beni bir kez daha güldürüyor. "Neyse ne! Artık bir sevgilim var ve bana ev hapsi veremezsiniz çünkü yarın randevuya çıkacağım."

Kardeşlerim ve babaannem sessizce yüzüme bakarken odanın ortasında daha fazla dikilmemek için yeğenimi ablamın kucağından alıp yumuşacık yanağını öpüyorum. Bebeği rahat edeceği şekilde kucağıma yerleştirirken hâlâ kimseden ses çıkmıyor.

En sonunda abim, "O mektuplardan bir halt çıkacağını biliyordum," deyince babaannem diğer ayağındaki terliği çıkarıp bu kez Emre Sezgin'i hedef alıyor.

"Sen önce kendi yediğin haltların hesabını ver, sonra bu kıza laf edersin." Babaannemin ani taraf değişikliğini hiç yadırgamadan onun arkasına geçip abime karşı yüzümü buruşturuyorum. Üçümüz bir süre saçma bir tartışmaya girip birbirimize türlü suçlamalarda bulunuyoruz. Ne kadar çabalasam da söylediğim her şeye rağmen bir türlü ciddiyetimi koruyamıyorum. Salon bir anlığına sessizleşince Kerem abinin gülüşü aramıza giriyor. Abimin sinir olmuş suratına ve benim eğlenen halime bakıp, "Şuna bak," diyor karısına. "Nasıl da mutlu." Abim surat asıp koltuğuna otururken babaannem ve ablam beni oturtup kiminle görüştüğümü doğru düzgün anlatmamı istiyorlar.

Meriç'ten bahsettiğimde Emre sinirleniyor.

Onun kariyerinden bahsettiğimde morali bozuluyor.

Karakterini övdüğümdeyse kaşları öyle çatılıyor ki yüzünün bir daha asla normale dönmeyeceğinden endişeleniyorum.

Bana hissettirdiği güzel duygulardan bahsetmeye yeltendiğimde abim daha fazla dayanamıyor. Ayağa kalkıp soylene söylene odasına gidince ablam sahte bir üzüntüyle arkasından bakıp iç çekiyor.

"Zavallıcık. Küçük kardeşinin âşık olmasına hiç hazır değildi." Sonra bana dönüp kaşlarını kaldırıyor. "Âşık oldun, değil mi?"

Cevap vermek yerine omuz silkip ayaklanıyorum. "Artık odama gidebilir miyim? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bugün çok fazla ilgiye maruz kaldım."

"Bazen gerçekten korkunç biri oluyorsun Ecrin. İlk fırsatta bana gel de baş başa konuşalım, tamam mı?"

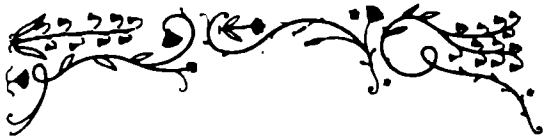
Ona geleceğimi söyleyip babaannemin yanağını öpmek için eğiliyorum. "Barıştık mı?"

"Damat elimi öpmeye geldiğinde barışırız." Başını diğer tarafa çevirip kollarını göğsünde birleştirince gülerek diğer yanağını da öpüyorum.

"Bakarız." Bu doğru değil tabii. Birkaç saatlik sevgilimi kurtların arasına atacak değilim ama onları oyalamakta bir sakınca görmüyorum.

Nihayet yalnız kalabildiğimde pijamalarımı giyip kendimi savunurcasına yatağa atıyorum. Tavana baktığım birkaç saniyenin ardından elim dudaklarımın üstüne kapanıyor. Meriç'in öpücüğünün hatırası etrafımı sardığında yatakta yan dönüp yastığımı yüzüme kapatıyorum.

Zalim güzellerin kibirli düklere kapılmasının kaçınılmaz olduğunu en başından beri biliyorduk, öyle değil mi sevgili okur?



Bay C'den Limon Çiçeği'ne kahvehanenin çırağıyla gönderilen bir not:

Sevgili Limon Çiçeği

Lacivertin sizi bir şiire dönüştürdüğünü bana hiç söylememiştiniz. İlişkimizde dürüstlüğün esas olduğunu sanıyordum. Bir dahakine beni gafil avlamadan önce güzelliğinize hazırlıklı olabilmem için birkaç ipucu vermenizden mutluluk duyarım.

Hayranınız,
C.M.K.





20. Bölüm

Maşuk

(Âşık olunan, Aşkla sevilen Kimse)

En son ne zaman bir randevuya çıktığımı hatırlamıyorum. Söz konusu Meriç'se randevunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyor olabilirim. Beni sinemaya götürmeyeceğine eminim. Bu bizim için fazla liseli bir buluşma olurdu. Şehri gören yüksek bir tepede yere serdiğimiz bir örtünün üzerinde romantik bir akşam geçireceğimizi de sanmıyorum. Bundan hoşlanmayacağımdan değil ama Meriç'in bu akşamı ciddiye alacağını düşünüyorum. Onun bir beyefendi olduğunu düşünürsek şık bir yerde kaliteli bir akşam yemeği yiyeceğimize emin sayılırım.

Yine de bu fikre göre giyinip sonrasında kendimi utandırmamak için kahvaltıdan sonra Meriç'i arıyorum. Bunu yadırgamadığımı söyleyemem sevgili okur. Onunla mektuplaşmaya öyle alıştım ki telefon etmek tuhaf hissettiriyor. Hele de mesaj yazmak! Zorunlu olmadıkça bunu yapacağımızı sanmıyorum.

Meriç telefonda güzel bir yere gideceğimizi ve kıyafet ko-

nusunda endişelenmememi söylemişti. Ne giyersem giyeyim gittiğimiz yerdeki en güzel kız ben olurmuşum. Bu adamın romantizmini başka bir ağızdan duysam bunun bayıcı olduğunu düşünürdüm. Muhtemelen burun kıvırır ve böyle şeylerden etkilenmeyeceğimi söylerdim.

Eh, büyük konuşmak hakkında bunca atasözü boşuna söylenmemiş. Meriç konuşurken ya da iltifat ederken bunu benim gönlümü hoş tutmak için yapmıyor. Bir şey söylediğinde gerçek düşüncelerini dile getirdiğine inanıyorum. Bana zalim bir güzel olduğumu söylerken beni etkilemeye çalışmadığını biliyorum mesela. Muhtemelen o günlerde bana karşı özel bir ilgisi yoktu bile. Düşüncelerini dile getirmekle ilgili bir sorunu yok. Güzel bir kadına iltifat etmekle de öyle. Üstelik bunu öyle beyefendi bir tavırla yapıyor ki söylediği hiçbir şey onu bayağı ya da klişe yapamıyor. Tam da bu yüzden telefonun ucundaki sesi bana en güzel kız olacağımı söylerken ona inanıyorum.

Ben de onun tanıdığım en etkileyici adam olduğunu, onu gerçekten sevdiğimi düşündüğümü söylemek istiyorum. Ama dilimin ucunu sürekli çekiştiren görünmez bir ip beni durduruyor. Öfkemi dile getirirken kelimeleri nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum. Sevgimi nasıl anlatacağımı düşündüğüm zamansa kelimeler bana ihanet ediyorlar. Onlara ihtiyacım olduğunda zihnim bir rüzgârla dağılıyor ve tüm kelimeler içinde savrulmaya başlıyor. Onları yakalayamıyorum.

Bir sevgilim olması abimin hiç hoşuna gitmiyor. Bana sürekli surat asarak bakıp konuşmayı reddettiği için kahvaltıda babaannemle mahalle dedikodusu yapıyoruz. Hiç umurumda olmayan şeyleri dinlerken bu sabah çok keyifli olduğum için babaanneme istediği tepkileri veriyorum. Sahte şaşırmalarımı ve yorumlarımı dinlerken abim bana ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakmayı ihmal etmiyor.

Tüm kıskançlığına rağmen bana karışmamasına şaşırıyo-

rum aslında. Onu dinleyeceğimden değil tabii ama geçmişte korkuttuğu erkek arkadaşlarımı düşününce haberleri olgunlukla karşıladığını söyleyebiliriz. Belki de böyle güzel duygular hissetmeme seviniyor ama küçük kardeşi olduğum için huysuzluk etmeden de duramıyordur.

Akşam için hazırlanmaya başlamadan önce İdil'i arayıp yardıma çağırıyorum. Aslında bunu tek başıma halletmek daha çok hoşuma giderdi ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da arkadaşlıkları sürdürmek için paylaşımcı olmak gerektiğidir.

İdil gelmeden önce dolabımın başına geçiyorum. Aylar önce ablam ve İdil'le alışverişe çıktığımızda gördüğüm elbiseyi özenle yerinden çıkarırken kalbim çırpınmaya başlıyor. Gülce için bir şeyler almaya niyetliyken ablam yaklaşan bir düğün için kıyafet bakmak isteyince bir mağazaya girmiştik. İdil beni bu elbiseyi denemeye zorladığında ona çok kızmıştım çünkü elbise öyle güzeldi ki onu alamayacak olmak kalbimi kırmıştı. Sonra da bir elbise yüzünden üzüldüğüm için kendime sinirlenip bir süreliğine içime kapanmıştım. Giyeceğim uygun bir yer olmayacağını düşündüğüm bir elbiseye o kadar para vermek bana anlamsız gelmişti. Birkaç hafta sonra doğum günümde ablam elinde bu elbiseyle kapımda belirince içten içe kafayı yediğim halde sakin kalıp bu kadar pahalı bir elbise aldığı için onu azarlamıştım.

Şimdi lacivert elbiseye bakarken ablama güzel bir yemek ısmarlamayı düşünüyorum. Ya da bir gece Gülce'ye bakacağımı söyleyip Kerem abiyle iş birliği yapar ve onları randevuya gönderirim.

Ablam ve İdil geldiğinde önce onlara dünden bahsediyorum. İdil, ablama nasıl bir aptal olduğumu, pusulanın anlamını kendi başıma çözemediğimi abartarak anlatırken ikisi sürekli gülüşüyorlar. Onları devamlı terslediğim ve hiç ciddiye

alınmadığım bir sohbetin içindeyken yüz maskesi yapıyoruz. Maske hâlâ yüzümüzdeyken ojelerimizi sürüp nasıl bir makyaj yapacağıma karar veriyoruz. Sonra İdil salonun ortasına bir sandalye çekip saçlarım için planlar yapmaya başlıyor. Karşı kanepede kucağında kızıyla oturan ablam bir fotoğrafımı çekince dik dik yüzüne bakıyorum.

"Sinan'a göndereceğim. Bana Kerem'le ilk randevuma hazırlanışımı hatırlattınız. Başka arkadaşım olmadığı için beni Sinan hazırlamıştı," diyor İdil'e. "Tabii o sadece emirler vermişti, pratikte işi yapan Ecrin'di. Keşke onu da çağırsaydık."

"Sinan'ı değil de abimi düşün. Bu sabah benimle konuşmadı," diyorum gülerek. "Keşke Meriç'i seveceğini söyleyebilseydim ama birbirlerinden pek hoşlanmazlar sanırım."

"Neden?"

"Çünkü ablacığım, ikisi çok farklılar. Emre zaten Meriç'ten hoşlanmayacağına çoktan karar verdi. Eğer tanışırlarsa ona nasıl eziyet edeceğini planladığına eminim."

"Eğer tanışırlarsa mı? Bizimle tanışmayacak mı?" Ablam panikle doğrulunca Gülce'nin minik ağzı koca bir esnemeyle açılıyor. Tatlı görüntüsüne gülümsememek imkânsız olduğu için sevecen bir bakışla başımı eğiyorum.

"Beni utandırmayacağınızdan emin olamıyorum," derken bu gülümseme sesime de yansıyor ama ablam yine de alıngan bir ifadeyle arkasına yaslanıyor.

"Aşk olsun Ecrin."

"Yalnız, adam aşırı havalı." İdil saç maşasını tenime çok yaklaştırınca kafamı çekmeye çalışıyorum ama saçımı sertçe çekip beni yerime mıhlıyor.

"Sen tanıştın mı?"

"Hayır ama konuşmacısı olduğu bir konferansa gittim. Adam yanıyor." İdil kıkır kıkır gülerken ablamla göz göze ge-

liyoruz. Bana kaşlarını kaldırdığında sırıtıyorum. Ne diyebilirim ki? Adam gerçekten de yanıyor.

Hazırlıklar tamamlanıp elbisemi giydiğimde kızlar sahte burun çekmeleri ve gözyaşlarıyla ben alkışlıyorlar. Hafif dekolteli lacivert elbisem vücudumu sıkıca sarıp belimi incecik gösterirken elbisenin etekleri bacaklarıma doğru su gibi akıyor. Uzun dalgalar halinde sırtıma doğru akan saçlarım canlı ve parlak görünüyorlar. Esmer tenime uygun koyu renkli makyajımın son dokunuşları da yapıldığında gitmek için hazırım.

Kendimi çok zarif hissediyorum. Aynadaki yansımama bakarken Meriç'in yanında Ahsen'i gördüğümde düşündüklerim aklıma geliyor. Benim Meriç'le o kadın kadar uyumlu görünemeyeceğimi düşünmüştüm ama bu akşam sevgilimle yan yana durduğumuzda beraber çok güzel görüneceğimize eminim. Sanırım uyumlu olmakla ilgili hiçbir şey bilmediğimi söylerken Meriç haklıymış.

Kapı çaldığında hızla ayağa fırlıyorum. Kızlar pencereye koştururken ben de çantama uzanıyorum. Meriç'in yukarı çıkmasını istemediğim için kızlara hiç seslenmeden kapıyı açtığımda abimle yüz yüze geliyoruz. Ben hayal kırıklığıyla iç çekerken abimin gözleri beni baştan aşağı süzüyor. Yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle baktığını görünce, "Ne?" diye soruyorum. "Kötü mü görünüyorum?"

"Korkunçsun. Böyle randevuya çıkmayacaksın herhalde? Bir kere bu kıyafet seni kısa göstermiş."

"Hayır. Kısa falan göstermiyor." Çatık kaşlarımla aynaya dönerken kendime bakıyorum. Elbisem harika görünüyor. Üstelik topuklularımla her zamankinden daha uzun duruyorum.

"Sen bilirsin. Ben abin olarak dürüst olmak zorundayım. Böyle gitmek istiyorsan seni tutacak değilim ama sonra gelip de bana ağlama." Bunu söyledikten sonra ayakkabılarını çıkarıp içeri giriyor ve ben bir kez daha çaresizce aynaya bakıyorum.

"Çok güzel göründüğün için böyle yapıyor." Ablam salondan çıkıp Emre'nin kafasına vurduğunda abim omuz silkerek fikrini savunmaya devam ediyor ama ben ablama inanmayı seçiyorum.

"Kötü görünseydim bana söylerdin, değil mi?" diyorum ablama bakarak.

"Bu gece seni görüp de âşık olmayacak bir adam yok, inan bana." Abim bu yorumla hastalanmış gibi görününce niyetini anlayıp çantamla ona vuruyorum.

"Pislik!"

"Ne var? Bu kadar güzel olmana hiç gerek yoktu. Bir adam seni sevecekse doğal halinle sevmeli." Elini üstüme doğru sinirle sallıyor. "Pijamalarınla falan."

Cevap vermeme fırsat olmadan İdil'in çığlığı aramıza doluyor. Meriç'in geldiğini haber veren sesi duyduğum an kapıya atılıp arkamdan çekerek merdivenleri hızla iniyorum. Yukarıda kapının bir kez açılıp sertçe kapandığını duysam da endişelenmiyorum. Ablamın Emre Sezgin'in evden çıkmasına izin vermeyeceklerine inancım tam. Sokak kapısını itmeden önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Heyecanımı bastırmak için beşe kadar saydıktan sonra kapıyı itip sokağa çıktığımda binaya doğru yürüyen Meriç'le göz göze geliyoruz.

Üzerindeki siyah takıma bakarken nefesim kesiliyor. Yumuşacık saçları rüzgârda hafifçe sallanırken yeşil bakışları muhteşem bir ilgiyle parlıyor. O kadar yakışıklı görünüyor ki bir anlığına zihnim boşalıyor. Öyle ki burada ne yaptığımızı bile hatırlayamıyorum.

Meriç'in kıvrılan dudaklarına bakarken dış görünüşümün içimdeki telaşı yansıtmadığına güvenerek derin bir nefesle dudaklarımı aralıyorum. "Merhaba beyefendi. Harika görünüyorsunuz."

"Siz etraflayken övgüleri üstüme alacak değilim." Aramızdaki mesafeyi tüketip yanağıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Ç'ok güzelsin."

"Teşekkür ederim." Yukarıda tanıdık seslerden oluşan bir gümbürtü duyulunca Meriç başını kaldırmaya yelteniyor ama kolunu sıkıca tutup bende kalmasını sağlıyorum. "Gidelim mi?"

Nazikçe başını sallayıp arabaya yönelmek yerine haylaz bir gülüşle kaşlarını kaldırıyor. "İzleyicilerimiz mi var?"

"Burası küçük bir mahalle. Elbette izleyicilerimiz var. O yüzden gitmemiz gerekiyor." Yanından geçip kapımı açmasını beklemeden arabaya yerleşiyorum. Meriç arabaya bindiğinde günümün nasıl geçtiğini soruyor. Kendi gününü anlatırken bugün dedesinin kitaplarını satmak için getiren bir gençten bahsediyor. Satın aldığı kitapların çok değerli baskılar olduğunu ve görmek için ilk fırsatta beni sahafa beklediğini söyleyince yüzüme yayılan gülümsemeyi tutmak için uğraşmıyorum. Hayatımda daha güzel bir davet almadığıma eminim. Meriç'ten gelen tüm davetler güzel elbette, ancak onu heyecanlandıran ve önemli olan bir şeye beni ortak etmek için böyle hevesli oluşu kalbimdeki tomurcukları büyütüyor.

Şık bir restorana geldiğimizde masamıza geçerken etrafı inceliyorum. Böyle yerlere gelen biri değilim ve benim aksime Meriç'in belki de sık sık buralarda bulunduğunu düşünüyorum Bu yüzden seçiminin beni kendimi yabancı hissettirmeyecek ama kaliteli bir mekândan yana olması hoşuma gidiyor. Yine de ortamın sıcaklığına rağmen oturduktan sonra ortaya çıkan bazı detaylar yüzünden paniğe kapılacakmışım gibi hissetmeye başlıyorum. Bunu Meriç de fark ediyor. Garip bakışlarımın sebebini sorduğunda omuzlarımı düşürüyorum.

"Nazik mi olmalıyım yoksa dürüst mü?" Konuşurken menüye attığım temkinli bakışları gizleme gereği duymuyorum

çünkü burada ciddi bir sorunum var sevgili okur. Menüdeki yemeklerin isimlerini daha önce hiç duymadım. Ne mutfağı oldukları hakkında bile hiçbir fikrim yok.

"Her zaman dürüstlüğü tercih ederim."

Meriç'in ciddiyeti karşısında gülmek istesem de sıkıntım ağır basınca menüyü sertçe kapatıp ellerimi üstüne koyuyorum. "Menüde tanıdığım hiçbir şey yok. Burası Fransız restoranı falan mı?"

"Daha çok dünya mutfağını barındıran bir restoran. Hoşlanmadın mı?"

"Ne olduklarını bilseydim buna karar verebilirdim."

"İkimizin yerine sipariş vermemi ister misin?"

"Evet. Lütfen."

Meriç seçtiği yemeklerden bahsedip onayımı aldıktan sonra siparişimizi veriyor. Tekrar yalnız kaldığımızda masanın üstünde duran elime uzanıp avuçlarının arasına alıyor. Başparmağı elimin üstünde nazik daireler çizerken ona hayatımdan bahsetmemi istiyor. Hayattan bahsetmek aileden başlar. Benim hayatımda aileden başlamak pek de iyi bir seçenek değil bu yüzden biraz geriliyorum. "Babaannem ve abimle yaşıyorum," derken bakışlarım Meriç'in büyük ve güzel ellerinde duruyor. Bunları ailesinin evinde de söylemiştim ancak o zaman kimse daha fazlasını sormamıştı. "Birkaç sene önce evlenene kadar ablam da bizimleydi. Şimdi iki sokak aşağıda başka bir evi var."

"Hastanede karşılaştığımızda ablanın doğum yaptığını söylemiştin değil mi?"

"Evet. Yeğenimin adı Gülce. Ablama çok benziyor."

"Kardeşlerinin olması güzel mi?" diyor Meriç gülümserken. "Ben bir kardeşim olmasını hiç istemedim. Annem en iyi arkadaşımdı ve onu paylaşma düşüncesinden hoşlanmıyordum."

Bu yorum şahit olduğum birkaç olayı ve annesinin anlattığı bazı anıları hatırlatınca hayretle araya giriyorum. "Sen kıs-

kançsın değil mi?" Kahkaham dışarı dökülmesin diye dudaklarımı dişlerken başımı kendimden emin bir tavırla sallıyorum. "Tüm işaretler bu yönde. Kıskanç bir adamsın."

"Zararsız bir kıskancım."

"O nasıl oluyor?"

"Muhtemelen sana karşı pek çok kıskançlık besleyeceğim ama bunları kendi içimde yaşayabilirim. Yine de bunu bil ve bana karşı merhametli ol, tamam mı?"

"Mesela bebek gibi huysuzluk etmeye başladığında sana izin mi vereyim?"

"Merhametten bahsediyorum," diyor sahte bir alınganlıkla. "Anlamını bildiğine emin misin?" İçime yayılan sıcacık bir duyguyla Meriç'in bu yönünden ne kadar hoşlandığımı fark ediyorum. Ciddi ve mesafeli görüntüsünün ardındaki tatlı ve haylaz yanı, kendine has çocukluklarını seviyorum. Böyle davrandığında dışarıdan göründüğü gibi kibirli ve soğuk biri olmadığı anlaşılıyor.

Şimdiye dek zaman zaman onun bu yönüyle karşılaşmıştım ancak artık kendini bana daha fazla açacağını görebiliyorum. Daha yeni bir ilişkiye başlamamıza rağmen bana karşı öyle ilgili ve rahat ki saklamaya çalıştığı hiçbir yönü olmadığına eminim. Mektup arkadaşlığı yaptığımız aylarda birbirimiz hakkında çok şey öğrendik. Fakat Meriç'in benim hakkımda bildikleri sadece benim konuşmayı tercih ettiklerimden ibaretken, o bana kendini çok daha iyi ve açık bir şekilde tanıttı. Bu yüzden onu kendimden daha güvenilir buluyor ve kendimi ona açmak için daha çok çabalamak istiyorum.

"Kardeşler zorlayıcı olabiliyor," diyorum duru bir sesle. "Ama onlara sahip olunca var olmadıkları bir hayatı da düşünemiyorsun." Yemeklerimiz servis edilirken Meriç'in gözlerindeki ilgili bakış yerini hiç terk etmiyor. Parmakları sık sık ellerimin üzerinde geziniyor, iltifatları kalbimi bir festival ha-

vasıyla kuşatıyor ve dinlemekten çok hoşlandığım hikayeleri sayesinde hayatımın en iyi akşamlarından birini yaşıyorum.

Meriç bana çocukluğundan bahsederken defalarca kahkaha atıyorum. Ne kadar yaramaz bir çocuk olduğunu, Turgut Bey'i komşulara karşı kaç kez mahcup ettiğini bilmediğini söylerken evlerinde gördüğüm fotoğraf aklıma geliyor. O sarışın çocuğun bu yaramazlıkları yaptığına inanmakta hiç zorlanmıyorum.

Benim de anlatabileceğim onlarca çocukluk anım var ama ne anlatırsam anlatayım konunun bir şekilde ebeveynlerime gelmesinden endişelendiğim için konuyu kendi çocukluğumun sınırlarından itinayla uzaklaştırıyorum. Meriç kitaplarla iç içe büyümekten bahsederken nasıl okuma alışkanlığı kazandığımı anlatmak istiyorum ama bu güzel anda annemden bahsedip kendini hatırlatacak o derin acının içine düşmekten korktuğum için bunu da yapamıyorum.

Bu yüzden daha zararsız konular seçiyorum. Ona şehrin biraz dışında bulunun Pamuk Nine'nin Yemekleri'nden bahsediyorum. On dört yaşındayken yerel bir gazetede o yeri okuduğumdan, hayatlarını okuyarak geçirdikten sonra evlerini bir kütüphaneye çeviren tatlı çiftle tanışabilmek için ablama nasıl yalvardığımdan bahsediyorum. Pamuk Nine'nin işlettiği ev yemekleri restoranından, ablamın düğününü orada yapışımızdan ve o insanları ne kadar sevdiğimden bahsedince Meriç hafta sonu birlikte Pamuk Nine'ye gitmeyi teklif ediyor. Onunla birlikte gitmek isteyeceğim yerlerin en başında burası geldiği için seve seve kabul ediyorum.

En sevdiğimiz filmlerden bahsediyoruz. Sevmediğimiz kitap karakterlerini konuşuyoruz. Shakspeare'in Romeo'sunu sevmediğimi anlatırken Meriç beni bu dünyanın en önemli konusuymuşçasına dinleyip ara sıra hak vererek ve itiraz ederek araya karışıyor. Romeo'nun değişken karakterli, bencil ve mızmız bir bebek oluşunu hararetle savunup itirazları kabul

etmektense bunun için sevgilimle kavga etmeye başlıyorum. Ateşli savunmamın ortasında Meriç'in sırıtan yüzünü fark edip durduğum bir andan sonra ikimiz de kahkaha atıyoruz.

Yemekten sonra üzerimde Meriç'in ceketi, parmaklarımın arasında eli ve yanımdaki güven veren varlığıyla yürürken konuşmuyoruz. Bütün akşam her şey hakkında o kadar çok konuştuk ki bu sessizliği doldurmak yerine onu kucaklayıp keyfini sürüyorum. Birbirine eş ilerleyen ağır adımlarımızı izlerken giderek soğuyan hava yüzünden Meriç'e biraz daha sokuluyorum. Eli yanağıma uzanıp soğuk yüzümü okşarken, "Dönelim mi?" diye soruyor. "Üşüyorsun."

"Asıl sen üşüyorsun." Meriç elimi bırakıp omuzlarıma sarıldığında kollarım beline dolanıyor. Çenemi göğsüne yaslayıp başımı kaldırınca gözlerimiz buluşuyor. Üşümekle ilgili ona sataşmayı düşünürken birden, "Çok güzel bir akşamdı," derken buluyorum kendimi. "Teşekkür ederim."

"Bu akşam güzelse sebebi sensin. Asıl ben teşekkür ederim." Kalp atışlarım onun göğsünde çarparken güzel sözlerinin hatırına başımı kaldırıyorum. Gözlerine baktığım an içimi sızlatacak kadar kuvvetli hisler üzerime savruluyor. Bu hislerin tadını çıkarmak varken zihnimin köşelerinden çıkıp gelen uyarılarla tedirgin oluyorum. Ona bu kadar tutulmuş olmanın yanlış olabileceği endişesi birden ortaya çıkıp beni korkutuyor. Bunca duygusallığa alışık olmayan zihnim beni yavaşlamam için uyarsa da sevgilimin kollarının arasındayken onun sesini bastırmakta hiç zorlanmıyorum.

Sevgili Bay C.

Çalıştığım dergide benden kısa bir hikâye yazmamı istediler. Konusunu seçmekte özgürüm. Düşünüyordum da, bir vampir ve bir büyücünün hikâyesini yazmak nasıl olurdu?

Vampir tam iki yüz yaşında, aşık suratlı, karga burunlu, donuk bakışları ve soluk teni olan kıvırcık bir adam. Bunların yanında çarpıcı bir yakışıklılığı olduğu söylenebilir. Büyücü ise güzel, akıllı, zeki ve zalim bir kadın. Vampir yaşının verdiği tecrübeyi öne sürerek haklı olduğunu iddia ederken, amacı açık bir şekilde ortada olan tarihin en eski büyüsünün işe yaramadığını söylerken büyücü bunu duyuyor ve vampirin karşısına dikiliyor. Ona yüzlerce yıl yaşamış olmasının haklı olduğunu kanıtlamayacağını, konu büyülerse ancak bir cadının gerçeği söyleyebileceğini anlatırken vampir büyücüyü çok kızdıracak bir şey yapıyor. Onu aşağılıyor! Hem de bir avuç, büyü gücünden yoksun insanın önünde

Büyücü o an vampire karşı gelmiyor çünkü ettiği intikam yemini onu durduruyor. Oradan sessizce ayrılırken çok daha büyük, çok daha acımasız bir intikamın yeminini gökyüzüne fısıldıyor

Ne düşünüyorsunuz? Sizce dergi hikâyemi kabul eder mi?

Hayranınız,
Liman Çiçeği

Not: Karakterleri oluştururken tanıdığım birkaç insandan esinlendim. Bu anlaşılıyor mu?



21. Bölüm

Nefaset

(Kelimenin Güzel ve değerli olma)

Son birkaç haftada hayatımı yakalamak benim için zorlaştı. Okul, iş ve vakıftaki işlerim arasında koşturup dururken sevgilimle beraber zaman geçirebilmek için çok fazla çabalamam gerekiyor. Bu süreçte abimin hayatına bir sevgili sokmamakta neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamaya başladım. Bir sevgiliniz olduğunda onunla ilgilenmeniz gerekir. Hayatınızda ona yer açmanız ve ilişkinizin sağlıklı ilerleyebilmesi için doğru düzgün bir iletişimde olmanız gerekir. Hepsinden de öte, sevgilinize çok değer verdiğinizde diğer her şeyi boş verip tüm vaktinizi onunla geçirmek gibi çılgınca isteklerle savaşmak zorunda kalırsınız.

Özleyen bir tip olmadığımı sanıyordum ya? Son dört günde Cemil Meriç Kozan'ı ne kadar özlediğime ben bile inanamıyorum sevgili okur. Aşkın insanı her anlamda altüst ettiği kesinlikle doğruymuş.

Bu hafta sınav haftam olduğu için çalışma günlerimi değiştirmiştim. İşe gitmemenin Meriç'i görememek anlamına

geleceğini hiç düşünmemiştim çünkü neredeyse her gün görüşüyorduk. Benim çalışmadığım günlerde programımıza göre kahvaltıya ya da öğle yemeğine çıkıyorduk. Böyle bir ilişkinin benim için zorlayıcı olacağını düşünürdüm. Biriyle bu kadar fazla vakit geçirmek gereksiz ve sıkıcı gelirdi bana. Oysa şimdi sadece dört gün sevgilimi göremedim diye çekilmez ve korkunç birine dönüştüğümü hissediyorum.

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

Fatih kalemini defterinin üstüne bırakıp temkinli bakışlarla arkasına yaslanıyor. "Beni öldürecek misin?"

"Seni öldürmemi gerektirecek bir şey mi yaptın?"

"Sen söyle. Bir saattir terörist öğretmen rolündesin. Anlattığın hiçbir şeyi anlamadım." Bakışlarını saate kayarken ağlamaklı bir ses çıkarmamak ya da kaş çatmamak için derin bir nefes alıyorum.

"Affedersin. Biraz... Neyim var bilmiyorum. Tekrar anlatacağım."

"Hayır. Gidip birilerini döv ve bir sonraki derste normale dönmüş ol."

"Normale döndüm. Tekrar anlatabilirim."

"Bir randevum var. Tekrar dinlemek istemiyorum." Kitaplarını toplamaya başlarken, "Kız arkadaşım beni bekliyor," diye mırıldanıyor.

"Kız arkadaşın mı var?"

"Evet. Şimdi gidebilir miyim?"

Benden kurtulmaya çalışır gibi görünmesine inanamayarak başımı sallıyorum. Fatih hâlâ çok özgüvenli ya da girişken biri değil, bir anda büyük bir değişim geçirmedi ama yaptığımız sohbetlerin bana karşı çekingenliğini alıp götürdüğü ortada. Ben çantamı kapatamadan sınıftan çıkmış olmasına gülerek yerimden kalkıyorum. Sevgilisiyle buluşmak için sabırsızlanan tek kişi o değil.

Derslikten çıkıp kapıya yöneldiğim sırada arkamdan tanıdık bir ses duyuluyor. Bir anlığına onu duymamış gibi yapıp basıp gitmeyi düşünsem de Erdem yanıma yetiştiğinde bu fırsat kaçıp gidiyor.

"Selam. N'aber?" Erdem elindeki dergiyi yüzümün önüne tutup yeni sayıyı gösterince gözlerim büyüyor. Dergiyi elinden kapıp ismimin yazması gereken yere bakıyorum. "Başardık!" Erdem'in sevincini hiç yadırgamıyorum. Bu sayıyı çıkarabilmek için ne kadar uğraştığını düşününce ifadesi öyle masum geliyor ki öne uzanıp arkadaşça bir kucaklamayla omuzlarına sarılıyorum.

"Tebrik ederim. Umarım bu ay çok daha kolay olur."

"Umarım. Hesap bilgilerini bana gönder. Sana ödeme yapacağım."

Geri çekiliyorum ama Erdem kollarımı tutmayı bırakmıyor. Bütün gün herkese sarılarak gezdiğine emin olduğum için ona izin veriyorum. "Gerek yok. Ben sadece yardımcı oldum."

"Ve çok işe yaradı. Bu ay tekrar yardımını isteyebilmek için sana bir şeyler ödemem gerekiyor. Yaptığın işin yarısını ancak ödeyebilirim o yüzden naz yapma."

"Tamam," diyorum gülerek. "Mail atarım. Erkek arkadaşım bekliyor. Sonra kahve içeriz olur mu?"

"Tabii. Bu dergi senin olsun. Bende beş tane daha var." Cocukça el sallayıp merdivenlere yöneldiğinde ben de gülerek kapıya dönüyorum. Eski tip binanın geniş girişine park etmiş arabayı ve önüne yaslanmış bana bakan adamı gördüğümde yüzümdeki küçük tebessüm başkalarının yanında ortaya çıkmayan kocaman bir gülücüğe dönüşüyor. Hızlı adımlarla binadan çıkıp önümdeki birkaç basamağı inerken neredeyse Meriç'e çarpacak olmayı umursamıyorum. "Selam," derken sesim tatlı bir cıvıltılıyı andırıyor. Onu gördüğüm için o kadar mutluyum ki üstümdeki bu şapşallıktan kurtulmak için ugraş-

mıyorum bile. Her zaman böyle coşkulu olmadığım için bu halim Meriç'in hoşuna gidiyor. Bunu bakışlarındaki parıltılardan anlayabiliyorum. "Sahaftasın sanıyordum." Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. Ellerim beline yerleşirken bana sarılıp yanağımı okşuyor.

"Bana gelmene daha bir asır vardı ve seni çok özlemiştim. Ben de geldim." Geldiği için ne kadar mutlu olduğumu bakışlarımdan anladığını umuyorum. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken gözleri hasretle yüzümde dolaşıyor. "Sınavın nasıldı?"

"Çok iyi. Dün gece İdil cüzdanını bende unutmuş. Yanına gelmeden önce onu vermek için bir yere uğrayacaktım."

"Tamam, beraber gideriz. Yemek yedin mi?"

"Hayır." Arabaya binip arkadaşlarımın olduğu kafeye uğrayacağımızı belirtince Meriç onlara katılıp bir şeyler yiyebileceğimizi söylüyor. Bir kez daha, "Hayır," diyorum çünkü İdil'in geniş ve gürültücü arkadaş grubunun içine ben bile girmiyorken Meriç'i oraya sokacağıma ayaklarıma sıkarım daha iyi. "Krokanlı pasta yemek istiyorum. Beni pasta yiyebileceğim bir yere götür."

"Muhtemelen bir kafede krokanlı pasta bulunur."

"Sence krokanlı pasta mı yoksa limonlu cheesecake mi?"

"Söylemeyeceğim." Meriç'in alıngan sesini duyduğumda kaşlarım çatılıyor.

"Neden?"

"Bir şeyleri kendi başına bulmanın nasıl olduğunu ogrenmenin senin için aydınlatıcı bir deneyim olacağına karar verdim de ondan."

"Meriç..." Bana dönmesini bekliyorum ama bakışlarını yoldan ayırmıyor. "Ne diyorsun sevgilim?"

Dikkatini çekmek için sevgi sözcüğü kullanmak iyi bir fikir gibi gelmişti ama bunu sık yapmadığım için hemen yakala-

mıyorum. Meriç bir anlığına bana baktıktan sonra yola dönüp başını iki yana sallıyor. "Beni manipüle etmene izin vermeyeceğim."

Araba kafenin önünde durunca tartışmayı sürdüremiyorum. Çantamı alıp hemen döneceğimi söyledikten sonra içeri girip İdil'e cüzdanını veriyorum. Masadaki herkes oturmam için ısrar edince dışarıda erkek arkadaşımın beklediğini söylemem gerekiyor ve bu da herkesin başını camdan dışarı tavşan gibi uzatıp Meriç'i görmeye çalışmasına sebep oluyor. Çatık kaşlarım ve soğuk yüzümle orada dikildiğimi fark edince biraz mahcup görünmeyi akıl edebiliyorlar.

"Seni dışarı bırakayım," diyor İdil ayağa kalkarken. İtirazlarımı sıralamak için diğerlerinden uzaklaşmayı bekliyorum. Bu sırada İdil çoktan elimi tutup kendini bana yapıştırarak "en iyi kankalar" rolüne giriyor bile.

"Sevgilinin yanına dönsene. Benimkini rahat bırak."

"Hayır. Onu benden kaçırıp duruyorsun. Bu kez Meriç'le tanışacağım."

"Tamam. Bir ara birlikte yemeğe çıkarız. Daha planlı bir buluşma olur. Ne dersin?"

Kapıdan çıkmak üzereyken İdil önüme geçip kapıyla arada bariyer oluşturuyor. Yüzünde görmeye alışık olmadığım bir ciddiyetle bana bakıp, "Sen benden utanıyor musun?" diye sorduğunda sesindeki kırgınlığı fark ediyorum.

"Senin neyinden utanayım be?"

"Ne o zaman? Herkese yalan söyledin, adam çırkın, kaba saba biri ve asıl utandığın o mu?" Kollarını göğsünde bağlayıp küskün bir tavırla başını çeviriyor. "Neden sevgilinle tanışmamam için bahaneler üretip duruyorsun?"

İdil'in inanılmaz düşünceleri az önce Meriç'in arabada girdiği anlamsız tavrı hatırlatınca şaşkınca kapıdan dışarıya, sevgilimin arabasına bakıyorum. Meriç'in de böyle düşüncelere

kapılmış olabileceği aklıma geliyor ama bu çok anlamsız. Onu arkadaşlarımla tanıştırmadığım için bozulabileceğine ihtimal vermiyorum.

"Gel buraya." İdil'in koluna girip kafenin kapısını iterken, "Ben yalan söylemem bir kere," diye homurdanıyorum. "Ayrıca arkadaşlarımdan utanmam."

"Bilemiyorum."

"Çok farklı insanlarsınız İdil. Ya birbirinizi sevmezseniz ve bu beni üzerse?"

"Üzmez çünkü sen kalpsiz bir kaltaksın." Durup arkadaşımın yüzüne inanamaz bir ifadeyle baktıktan sonra kendimi tutamayıp kahkaha atıyorum.

"Beni bu kadar sevmen gururumu okşadı, teşekkürler!"

Tavırlı bir hareketle başını çeviriyor. "Rica ederim." Kafenin bahçesinden çıktığımızda Meriç bizi fark edip arabadan iniyor. Karşı karşıya gelmeden hemen önce İdil'in kulağına eğilip, "Onunla şakalaşma," diye fısıldıyorum. "Sakın."

"Neden? Dünyanın en sıkıcı adamıyla mı çıkıyorsun?"

"Hayır, dünyanın en kötü mizah anlayışına sahip bir arkadaşım var."

"Hey!" İdil'in koluna gizli bir çimdik atarken Meriç'e gülümsüyorum.

"Selam. Bu İdil." Arkadaşım hevesle elini uzatıp memnun olduğunu söylerken sevgilim de elini tutup onunla tokalaşıyor.

İdil, Meriç'in yüzüne garip bir ifadeyle baktıktan sonra gergin bir gülümsemeyle, "Güzel pantolon," dediğinde gözlerimi yüzüne dikip az önceki uyarımı unutmaması için tehditkâr ifademi takınıyorum.

"Teşekkürler, güzel elbise."

İdil dişlerini gösterip gülümsemekle uzaktan yakından alakası olmayan hastalıklı bir ifadeyle bakınca Meriç'in kaşları kalkıyor. Bense kendimi öldürmek için kesici bir alet aranıyo-

rum. "Bunu yapamayacağım. Ecrin eğer seninle şakalaşırsam beni öldüreceğini söyledi. Çok gerginim çünkü beni öldürebilecek birisidir kendisi. Kiminle çıktığından haberin var mı?"

"Öldüreceğim demedim," diye mırıldanırken bakışlarım bunun tam tersini söylüyor. İdil, Meriç'in arkasında kalacak şekilde yerini değiştirirken, "Kelimelerle değil ama sana kolumdaki morluğu gösterebilirim," deyince gözlerimi deviriyorum.

"Abartıyor. Ben sadece ciddi kalmasını istedim çünkü yakışıklı adamlar görünce kendini kaybetmek gibi bir özelliği var."

Meriç çapkın bir gülüşle bana döndüğünde ona kaşlarımı çatıyorum. "Benim bir sevgilim var arkadaşım," diyor İdil. "Hızlı günlerim geride kaldı. Bu arada seni yakışıklı bulduğunu söyledi, fark ettin mi? Bunu herkese söylemez. En son numarasını almaya çalıştığı adam ne yapmıştı biliyor musun?"

"Bu kadar yeter." İdil'i omuzlarından tutup kafeye doğru çevirirken "Şimdi seni gerçekten öldüreceğim," diye homurdanıyorum. "Git ve sevgilinle vedalaş."

"Karakola, bana bir şey olursa seni tutuklamalarını söyleyen bir mektup yolladım." İdil bunu komik bir fısıltıyla söyledikten sonra ilerideki camdan bize dik dik bakan Burak'ı işaret ediyor. Dönüp baktığımda Meriç'in de onu fark ettiğini görüyorum. "Sen git," diye fısıldıyor arkadaşım. "Ben onun icabına bakarım." Ardından Meriç'e, bir ara Ozan'ı da alıp çifte buluşma yapmamız gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak veda ettiğinde uzaklaşmasını bekleyip tedirgin bir adımla sevgilime dönüyorum.

Eğlenen ifadesiyle bana bakıp binmem için arabanın kapısını açtığında koltuğa yerleşiyorum. Yan tarafa oturup arabayı çalıştırırken, "Etrafında seninle ilgilenmeyen bir erkek var mı?" diye soruyor.

"Elbette. Hatta biri onunla konuşmaya çalıştığımda bana hakaret edip kapıyı yüzüme kapatmıştı."

Meriç'in dudakları arasından sahte, hoşnutsuz bir ses çıkıyor. "Umarım ona haddini bildirmişsindir hanımefendi."

"Onu büyüledim."

Meriç başını iki yana sallarken, "Zavallı adam," diye söylenince sırıtıyorum. Dergiyi batırlayınca Meriç'le yaptığımız röportajı açıp yüksek sesle okuyorum. Sahafla olmaktan sıkılıp sıkılmadığı sorusuna gelince imalı bakışlarını ona yöneltmek için duraksıyorum.

"Aslında bu soruya cevap vermedin. Bakışlarınla Erdem'i aşağılamakla meşguldün ama ben harika bir editör olarak doğru cevabı senin ağzından yazdım. Limon Sahaf'ın sıkılacağın bir yer olamayacağını söylüyorsun. İyi mi?"

"Harika." Ağzından bir *cık* sesi çıkarırken başını iki yana sallıyor. "Röportajı direkt seninle yapmalıydık."

"Ben Erdem gibi alttan almazdım ve kavga ederdik. Röportaj hiç olmazdı."

"O gün yine de benimle kavga ettin. Üstelik hiçbir sebebin yokken."

Eski hesapları açacaksak tanışma şeklimizden bahsedip bahsi anında kazanabilirim ama bunu sürekli yapıp üste çıkmak artık işin tadını kaçırıyor. Bundan daha zeki olduğuma inanıyorum. "Çünkü saçma sapan bir tavırla beni görmezden geliyordun."

"Çünkü seninle ilgileniyordum ve yanıma hoşlandığın adamla geldin. Herkes böyle bir durum karşısında bozulur."

Kısık gözlerim daha başka bir ifadeyle açılırken sırıtmamaya çalışıyorum. "Benimle o zamanlar ilgileniyor muydun?"

"Seninle bana adab-ı muaşeret kurallarını okumam gerektiğini söylediğinden beri ilgileniyorum Ecrin. Ama hislerimin

o günlere dayandığını söyleyemem. Gün geçtikçe içimde sana dair daha fazla şey birikti sanırım."

"Bunları araba kullanırken söylemen adil değil," diye mırıldanıyorum. "Sana sarılmamı engelliyor."

"Bana sarılmanı engelleyen kendinsin." Bir şey söylemiyorum çünkü hakkı var. Meriç'e karşı kalbimde büyüyen hislerin yarısını bile dışa vurabilseydim çok daha açık bir insana dönüşebilirdim. Bana güzel şeyler söylediğinde farkında olmadan ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalışıyorum. Bu yüzden ona istediğim kadar çok sarılmıyor ya da onu öpmek istediğim her an bir adım atmayı beceremiyorum. Kendimle ilgili ne sorunum olduğunu bile bilmezken bunu nasıl aşacağımı da kestiremiyorum. Yine de ilerleme kaydettiğimi düşünüyorum, bu yüzden memnun olmadığım huylarımı kafama fazla takmamaya çalışıyorum.

Meriç'in telefonu çalıp önemli bir müşterinin geleceğini öğrendiğimizde sahafa dönmemiz gerekiyor. Öncesinde pastamızı yemeyi teklif etse de geç kalma endişesi yaşamasın diye orada yiyebileceğimi söylüyorum. Sahafa girdiğimizde Taner eşyalarını toplayıp yetişmesi gereken bir yer olduğunu söyleyerek ayrılıyor. Böylece baş başa kalıyoruz. Pastayı başka zamana erteleyip sokağın başından aldığım dilim pizzayla her zaman oturduğum yere geçiyorum. Meriç'in masasının karşısındaki rahat sandalyeye oturmuş pizzamı yerken gözünün üzerimde olduğunu farkındayım.

"Beni kasten yere kırıntı dökmeye teşvik ediyorsun ama olgun bir yetişkin olduğum için bunu yapmayacağım. Sen de olgun bir yetişkin ol ve yemek yerken bana bebek muamelesi yapmayı bırak."

"O ses ne öyle?"

Tanc tanc konuşmamdan rahatsız olduğunu gizlemeden yüzünü buruşturunca omuz silkiyorum. "Bu benim çocuklara

karşı kullandığım sesim. İnsanı mantığa ve sağduyuya davet ediyor."

"Ne kadar komiksin." İfadesiz yüzüne bakıp göz kırptığımda bana kindar bir bakış atıyor. Artık onun ne zaman sahiden kızdığını, ne zaman rol yaptığını rahatlıkla anlayabildiğimden bu numaralara kanmıyorum.

"Ee? Ben etrafta yokken neler yaptın?"

"Çaresizce gelmeni bekledim."

Dudaklarımı büküp etkilenmiş gibi davranmaya çalıştığımda gülüyor. Pizzamın kalanını yerken sessiz kalıp işlerini bitirmesini bekliyorum. Meriç çalıştığı kâğıdın üstünü karalayıp bilgisayarındaki dosyanın üstüne kâğıttaki düzeltmeleri geçirmekle meşgul. Parmakları tuşların üzerinde gezinirken arkama yaslanıp yüzündeki ciddi ifadeyi, hafifçe çatılmış kaşlarını ve kalemi tutan zarif parmaklarının görünüşünü hayranlıkla izliyorum.

Sevgilimin bakışları kâğıtla bilgisayar arasında gidip gelirken dudakları haylaz bir gülücükle kıvrılıyor. "Baktığın şey hoşuna gidiyor mu?"

Ona bu zevki tattırmaktansa keyfini kaçırmak daha çekici göründüğü için, "Yere pizza sosu döktüm," diyorum. Meriç aniden kafasını kaldırıp masanın üstünden uzanarak yere bakmaya yelteniyor. Son anda yine tuzağa düştüğünü fark edip elindeki kalemi bana doğru fırlatınca kahkaha atıyorum.

"Genç bir kadına kalem atamazsınız beyefendi!"

"İnsafsız bir cadıya istediğim her şeyi atabilirim. Benimle bu konuda uğraşmaktan vazgeç."

"Yapamam." Ciddiyetle yüzüne bakıp tamamen dürüst davranıyorum. "Eğlenebileceğim tek özelliğin bu."

"Şimdi kim olgun bir yetişkin olmayı reddediyor bakalım?" Ona dil çıkarma dürtümü bastırıp işini yapabilmesi için rahat bırakıyorum. Müşteri gelene kadar işlerini bitirip sonrasında

benimle rahatça ilgilenebilmek için uğraştığını bildiğimden uslu durup çantamdaki kitabımı çıkarıyorum. Ara sıra sayfaları çevirirken başımı kaldırıp ne yaptığına bakmak hoşuma gidiyor. Bazen aynı anda birbirimize dönüyoruz, bazen de bakışlarını üzerimde hissedip onun farkında olduğumu bilsin diye gülümsüyorum.

Meriç'in beklediği müşteri geldiğinde adamın hazırladığı tez üzerine aradığı kaynak kitaplar için geldiği ortaya çıkıyor. Sevgilim müşterisiyle ilgilenirken ve ilgimi çekmeyen konulardaki el yazmalarının üzerine uzun konuşmalar yaparken ayakaltında olmamak için alt kata iniyorum. Işıkları açıp rafları karıştırarak dolaşırken zaman akıp gidiyor. Ne kadar vakit geçtiğinden habersiz gözüme çarpan kitapları çıkarıp sayfalarını çevirirken Meriç'in ayak seslerini duyuyorum. Sakin tavrım yerini daha canlı bir duyguya bırakıyor. Birkaç adım ötemde durup omzunu kitaplığa yasladığında elimdeki kitabı kaldırıp sallıyorum. "Bütün aşk şiirleri mavilere ve yeşillere yazılmış," diyorum dudak bükerek. "Kimse kahverengi gözleri anlatmaya değer bulmamış anlaşılan."

Meriç gözlerini üst raflara çevirip oradaki kitapları inceler gibi yaparken konuşmaya başladığında elimdeki kitabı yerine koyup ona doğru dönüyorum.

"Şiirler söylenir şiirler biter,
Biz bu sevdayı neresine sakladıktı sen ona bak da,
Kahverengi avuçlarına mı gözlerinin,
Tam oradan mı kahverengi yağan bir aydınlığa..."

Sessiz koridorun zayıf ışığında Meriç'in karanlıkta kalan yüzüne bakıp güzel sesiyle bana şiir okuyor olmasını sindirmeye çalışırken, sevgilim hafifçe omuz silkiyor. "Edip Cansever senin gibi düşünmüyor anlaşılan."

Yaptığı şeyi daha az romantik göstermeye mi çalışıyor bilmiyorum ama eğer öyleyse işe yaramadığını söyleyebilirim.

"Cemil Meriç, demek sen bir şiir adamısın. Bunu bu zamana kadar saklamayı nasıl becerdin?"

Birkaç saat önce ona yeterince sarılmadığımı ima etmesini kafama taktığım için sürekli düşünmeyi bırakıp hareket ediyorum. Aramızdaki mesafeyi aşıp ona yaslandığımda eli saçımın arasına karışıyor. "Öyle biri değilim ama sana bakınca zihnimde yer ettiğini bile bilmediğim şiirler ortaya çıkıyor."

Meriç'e henüz onu sevdiğimi söylemedim. Bunu istediğim anlar oldu ama nasıl söyleyeceğimi bir türlü bilemedim. Birine aşkını itiraf etmek büyük bir şeydir. Sonrasını kestiremediğim bir şey. Bir değişimi kabul etmeden önce hayatımda nasıl bir yer edineceğini görmeyi isterim. Meriç'e kalbimi açmak benim için büyük bir değişim, bu yüzden hâlâ bekliyorum.

O da tüm ilgisine ve hassasiyetine rağmen o iki kelimeyi söylemedi. Bana karşı hep çok açık olduğu için bu kez böyle bir adımda beni bekliyor olabileceğini düşünüyorum. Kendi adıma, beklemeyi sorun etmiyorum. Onun hislerinden tereddüt etmiyorum. Beni zorlayan, yalnız kaldığımda karabasanları üstüme salan şeyin ne olduğunu bir türlü bulamayıp dilimin bağını çözemediğim için Meriç'in karşıma çıkıp sonsuz aşktan falan bahsetmemesine memnunum.

Ancak söylediği onlarca güzel şeyin arasına saklanan anlamları yakalayabiliyorum sevgili okur. İltifatlarında, beraberken çalmayı seçtiği şarkılarda, okuduğu şiirlerde hislerini bana duyuruyor aslında. Bu şekilde beni sevdiğini biliyorum. Bu şekilde, bana giderek büyüttüğü bir aşkla bağlı olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden işleri batırmaktan ve onu incitmekten çok korkuyorum.

Yüzüne bakmayı sürdürürken Meriç gülümsüyor. Bir eli ağır ağır belime yerleşirken diğeriyle yanağımı okşuyor. "Biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Ben en çok kahverengiyi severim."

"Lacivert olduğunu sanıyordum."

Düşünür gibi çenesini kaldırıyor. "Doğru. Sanırım sana dair her şeyi en çok sevdiğim için tek bir cevapta kalamıyorum."

"Öyleyse gençlik kitaplarını da seviyorsun?"

Meriç gözlerini büyütüp dehşetle bakınca dudaklarımdan bir kıkırtı kopuyor. "Hanımefendi, masum hislerimi kullanıp beni bir batağa çekemezsiniz."

"Bunun bir batak olmadığını ne zaman kabul edeceksin? İtiraf et, okuduğumuz son kitaptan hoşlandın."

"Şu dili korkunç bir basitlikte olan kitap mı?"

"Basitlik iyidir, bazen zihnin dolambaçlı şeylerden bunaldığında kendini toparlayıp rahatlamanı sağlar."

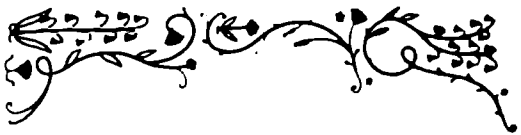
"Peki, aşırı mantıksız ve aptalca kararlar alan karakterler? Onları sevmem imkânsız."

"Bütün iyi hikâyeler hatalar üzerine kuruludur, biliyorsun."

"Kurgusunda milyonlarca boşluk bulabilirim."

"Yine de kitaptan hoşlandın."

Meriç iç çekerek yanağımdaki elini boynuma yerleştiriyor. Yüzümü ona doğru kaldırıp doğruyu söylemesini bekliyorum. Onu öpmek için bir bahane ararken pes edip, "Belki birazcık hoşlanmışımdır," diyor. Dudaklarımdan haklı çıkmaktan ya da istediğim bahaneyi yakalamaktan doğan neşeli bir kıkırtı dökülüyor. Onu öpmek için uzanırken, içimdeki herkese ve her şeye karşı temkinli yaklaşıp kendimi gizlemem için beni sürekli zorlayan güvensiz yanıma karşı yeni bir zafer kazandığımı düşünüyorum.

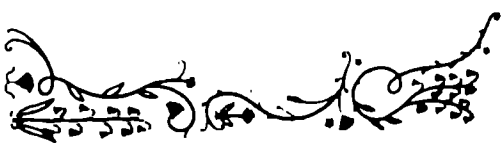


Sevgili Şimon Çiçeği,

Hikâyenizin taslağını okudum. Aşırı bulduğum bazı noktalar var. Vampirin bu kadar kaba ve ukala olması gerekli miydi? Çünkü içimden bir ses, vampirin karakterinin yansıttığınız gibi olmadığını söylüyor. Ve büyücü! O korkunç cadının tamamen haklı olduğuna hâlâ inanmıyorum. Metinde bazı düzeltmeler yaparak zarfa ekledim. Okumak isterseniz onur duyarım.

Saygıyla,
C.M.K

Not: Evet bir karakterden esinlenmiş ve abartarak uyarlamışsınız. Çok fazla abartarak. Bu anlaşılmayacak gibi değil.





22. Bölüm

Güzeşte

(...'nun bakımından geçtin, geride kalmış.)

Küçük bir çığlıkla beraber gözlerimi açtığımda karşılaştığım şey karanlık oluyor. İlk anda kâbusumdakinin aksine kopkoyu, her şeyi siyaha boyan bir karanlık olmadığını anlayamıyorum. Hissettiğim panik boğazımı saran bir el gibi üstüme çökmüşken içimdekini kusmak adına bir kez daha ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Odamın kapısı hızla açılıp ışıklar yandığında gözlerimi yakan beyaz ışığa rağmen ışıktan saklanmak için bir şey yapmıyorum. Abim yanıma gelip elini sırtıma koyduğunda, beni sakinleştirmeye çalışarak, "Geçti, geçti," diye fısıldadığında gözlerimde yaşlar birikiyor. Görmemesi için kollarına yaslayıp alnımı omzuna dayıyorum. Bana bir şey sormuyor. Söylemiyor da. Çocukluğumdan beri zaman zaman gördüğüm kâbuslarımdan haberdar çünkü. Korkudan başka hiçbir şey hatırlamadığımı söylediğim kâbuslarımdan. Korkudan daha çok yalnızlık hissiyle uyandığım, etkisinden günlerce çıkamadığım kâbuslarımdan. Yalnız ol-

maktan ne kadar korktuğumu kimseye anlatmadığım kâbuslarımdan. Yalnızlığı bu kadar severken üstelik.

Sevdiğim insanlar yakınlarda olduğu sürece belli bir ölçüde yalnızlığı seviyorum, evet, fakat ailem olmadan yalnız kalmak, bu hayatta yapayalnız kalma ihtimali ödümü koparıyor.

Çocukken, annem ve babamın geri gelmeyeceğini anladığımda kalbime yerleşen yalnızlık hissinden kurtulamıyorum. Büyürken ablamın çok çalışmak zorunda olduğu için eve gelemediği günlerde onu da artık göremeyeceğimin korkusuyla kalbimde giderek büyüyen yalnızlıktan kurtulamıyorum. Ne zaman tek başıma karanlıkla boğuştuğum bir kâbustan uyansam, hep beni gün ışığına çeken abimin kollarına sığınan küçük kızdan kurtulamıyorum.

Bunu atlatmanın tek yolunun hislerimden bahsetmek olduğunu biliyorum. Sinan abi bunu bana her zaman söylüyor. Yapmam gereken tek şeyin ağzımı açıp içimde birikenleri anlatmak olduğunu, bunu yaparsam onlardan kurtulabileceğimi söylüyor. Ağzımı açıyorum sevgili okur. Gerçekten. *Ama sesimi bulamıyorum.*

"İyi misin?"

Derin bir nefes alıp doğrulurken ellerimle yüzümü sıvazlıyorum. "İyiyim. Seni uyandırdım mı?"

"Henüz uyumamıştım. Sorun ne?"

"Sorun karabasan. Bir gün onu yakalayıp beni boğmayı kesmezse kafasını keseceğimi söyleyeceğim."

Abim cevap vermeyince yüzümü çevirip ona bakıyorum. Bir şey söylemeden bakışlarıma karşılık veriyor. "Ne?"

"Ne zaman bir şeye sıkılsan kâbus görürsün. Şimdi öyle değilmiş gibi davranma."

Saçlarımı geriye itip terli yüzümden uzaklaştırırken alaycı bir ses çıkarıyorum. "İyi de gayet iyiyim. Çok mutluyum. Keyfim yerinde. Her şey yolunda."

"Meriç'le tartıştınız mı? Ecrin, bu adam seni mutlu ediyor diye karışmamaya çalışıyorum ama eğer seni üzecek davranışları varsa "

"Hayır." O kadar kesin bir sesle araya giriyorum ki abim ısrar edemiyor. Çatık kaşlarıyla bir şeyler söylememek için direnir gibi görünürken yataktan kalkıp kapıya ilerliyor. Eli ışığa uzanınca, "Teşekkür ederim," diyorum arkasından. "Her zaman çığlıklarımı sadece sen duyuyorsun."

"Yine de bana hiçbir şey anlatmıyorsun." Işığı kapatıp odadan çıktığında kendimi yatağıma bırakıyorum. Aslında kâbusun kucağıma bıraktıkları, normalde düşündüğüm şeyler değil. Bunları kafama takıp hayatımı engellediğim falan da yok. Yalnız biri değilim. Annem yok ama babaanneme sahibim, ablamı çok seviyorum. Babamı özlediğim zaman Kerem abiyle konuşup kalbimi ferahlatabiliyorum. En iyi arkadaşım abim, bunun pek çok avantajı var. Güzel arkadaşlıklarım var. Âşık olduğum bir sevgilim var. Elimdekilerin kıymetini biliyorum, yalnız olmadığımı biliyorum.

Öyleyse bu kâbusların neden devam ettiğini anlamıyorum.

"Belki de buna inanmıyorsundur." Sinan abi karşımdaki koltuğa oturmuş beni dinlerken düşünceli bir sesle bu cevabı veriyor. "Yalnız olmaman gerektiğini düşünüyorsundur, çünkü etrafında bir sürü insan var. Ama buna gerçekten inanmıyorsan, içten içe böyle hissetmen anlaşılır bir durum."

"Neden inanmayayım ki? Bu çok saçma."

"Bence, eğer inansaydın bu kadar ketum olmazdın. Kimseyle dertleşmiyorsun Ecrin. Belki sana kendini yalnız hissettiren budur." Koltuğun kenarına vurup durduğum parmaklarımı izlerken sessiz kalıyorum. Sinan abi arkasına yas-

lanmış, gözlerini yüzüme dikmiş beni izlerken boğazıma sarılı hayali ip giderek geriliyor.

Sonunda, "Annem hakkında konuşamıyorum," demeyi başarıyorum. Bu kadarı bile boğazımı saran kalın ipi biraz olsun gevşetiyor. Bundan cesaret alarak kendimi devam etmeye zorluyorum. "Benim için anne göğsümde biriken sonsuz bir hasret demek. Bundan bahsedersem herkes canımı nasıl yakacağını bilecekmiş gibi geliyor. İncinmek istemiyorum." Lisedeyken bu sürekli karşıma çıkardı. Arkadaşım olmayanlar canımı yakmak için ailemden bahsederdi, arkadaşım olanlarsa annelerinden bahsederken durup yüzüme özür dileyen bakışlar atarak ya da kendi ailelerinin yanında bana ayrıcalıklı davranmaya çalışarak beni incitirlerdi. Annesiz bir kızdan ibaretmişim gibi hissederdim. Mahallemizde iyi niyetle de olsa art niyetle de olsa herkes bir şekilde bizimle ilgilenmeye çalışırdı ve bundan hoşlanmazdık. Bu yüzden lisedeki arkadaşlıklarımı sürdüremedim. Bu yüzden hâlâ yakın arkadaş edinmekte zorlanıyorum. Bu yüzden başkalarına hayatımdan ve hislerimden bahsetmek bu kadar zor.

"Artık bir yetişkinsin Ecrin. Kimse annenin yokluğunu yüzüne vurmayacak." Sinan abinin sesi ayrıcalıklı bir özen ya da anlayış barındırmıyor. Öyle olsaydı bundan rahatsız olup kalkıp giderdim ama o yalnızca benimle konuşuyor. Dürüstçe, ne düşünüyorsa dile getirerek. "Lise bitene kadar arkadaşlarının acımasız yorumlarıyla mücadele etmek zorunda kaldığını tahmin edebiliyorum. Belki bu yüzden herkese karşı bu kadar mesafelisin. Ama acılarından bahsetmemek bir çözüm değil. Seni sen yapan şey acıların, hayallerin, hayal kırıklıkların, göğsünde biriken o hasret. Bunlar olmasa şimdi olduğun kişi olmazdın. Çevrendekilerin nasıl hissettiğini bilmesine izin vermelisin. Çünkü seni ancak bu şekilde tanıyabilirler. Duygusal değilmiş gibi davranmanın kolay olduğunu biliyorum ama

bence kolaya kaçmak için fazla cesur bir kızsın... Şimdi bana anne ve babandan bahsetmek ister misin?"

Babamın gülümseyen yüzünün hatırası gözlerimin önüne geliyor. Annemin gülücükleri, saçlarımı tararken mırıldandığı şarkı, yatağında not defterine yazarken bana hakkında ipuçları verdiği bir masal. Babamın yeşil atkısını hatırlıyorum. Annemin o atkıyı hiç sevmediğini. İkisinin birbirlerine takılıp durduğu, aralarında onları gülerek izlediğim bir akşamı hatırlıyorum. Beni sevdiklerini hatırlıyorum. Yaşasalardı, beni hep çok seveceklerini tüm kalbimle biliyorum.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Tüm bu anılar, hisler öyle bana ait, öyle mahrem ki onları birine açmayı hayal bile edemiyorum. Başımı iki yana salladığımda Sinan abi bana bir mendil uzatıyor. Kolay kolay akıtmadığım gözyaşlarımın mendili ıslatmasına izin veriyorum. "Belki başka bir gün?"

"Deneyeceğim," diyorum titrek bir nefes alırken. "Söz veriyorum."

Deniyorum da. Eve geldiğimde ablamla konuşmayı deniyorum. Akşam yemeğinde babaannemle konuşmaya çalışıyorum. Yine de bir türlü onları dinlemekten öteye gidemiyorum. Kendi anılarımdan bahsedemiyorum, kendi acılarımı dile getiremiyorum. Bunları sürekli düşünmek, içime kapanmama sebep oluyor. Meriç'ten kaçıyorum. Ailemden kaçıyorum. Arkadaşlarımdan ve çalıştığım işlerden bile kaçıyorum. Biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım olduğunu söyleyerek odama kapanmam ailemi endişelendiriyor ama üstüme gelmiyorlar. Meriç beni her gün arasa da ona kısa mesajlar atarak meşgul olduğumu söylüyorum. Böyle davranmamam gerektiğini biliyorum ve kendimi düzeltmek istiyorum. Düzeltememek sorunlu olduğumu düşünüp saklanmak istememe sebep oluyor.

Bir akşam odamın kapısı tıklatıldığında çalışma masamda karalayıp durduğum kâğıdın üstüne bir kitap çekiyorum. Kerem

abi içeriye girip selam verdiğinde sandalyemi çevirip sıkkın bir sesle homurdanıyorum. "Şimdi de seni mi gönderdiler?"

"Hayır, kendim geldim. Burada sessizce oturabiliriz diye düşündüm."

"Ben konuşmaya başlayana kadar mı?"

"Aynen öyle." Dudaklarımdan tatsız bir gülüş dökülüyor. Arkama yaslanıp dönen sandalyeyi sağa sola çevirerek kendimi oyalıyorum. Kerem abi sahiden konuşmuyor. Masamın üstündeki edebiyat dergisini alıp incelerken benim için buradaymış gibi görünmüyor bile. Bir saat boyunca buna devam ediyoruz. Ben defterime kısa bir hikâyeye dair anlamsız notlar alıyorum, o da büyük bir istikrarla dergi okuyor. En sonunda yanımdaki sessiz varlığı rahatsız edici bir noktaya gelince defteri kapatıp kafamı masaya sertçe vuruyorum.

"Sence benim neyim var?"

Kerem abi sakince dergisini kapatıp arkasına yaslanırken kafamı masadan kaldırmadan ona bakıyorum. "Sanırım âşık oldun?" Bir kez daha, bu sefer daha yüksek sesle inlediğimde cevabını almış oluyor. "Peki, bunu Meriç'e söyledin mi?" Başımı diğer yöne çevirip saçlarımla yüzümü gizliyorum. "Anlıyorum," diyor Kerem abi. "Senin gibi hissetmemesinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır."

"Ayrılırsanız bunu kaldıramayacağından mı korkuyorsun?"

"Üff, hayır."

"Ne o zaman?"

Sanırım ona geri dönülemez bir şekilde bağlandığımı fark etmek beni korkuttu. "Aptalın tekiyim."

"İlginç bir itiraf oldu." Kerem abinin yorumu beni güldürüyor. Kafamı masadan kaldırıp sandalyemi ona doğru döndürüyorum. Dizlerimi yukarı çekip sandalyenin üstüne tünerken bakışlarım dağınık masamda geziniyor.

"Meriç çok net bir adam. Söylemekten çekineceği hiçbir şey yok ki bu bazen can sıkıcı olabiliyor. Hayatından bahsetmekle ilgili bir sorunu yok. Sevgilisine bağlanmakla ilgili bir sorunu yok. Anı yaşamayı biliyor ve benim aksime sürekli neler olacağını düşünüp karamsarlığa kapılmıyor. Benim hayatımsa bir trajedi. Ona hayatım hakkında beni üzmeden bahsedebileceğim bir şey bulmakta zorlanıyorum. Bu yüzden sorularını sürekli geçiştiriyorum. Önemli değilmiş gibi davranıyor ama onu incitiyor olmalıyım. Farkında bile olmadan onu kendimden uzaklaştıracağım diye korkuyorum." Söylediklerim ikimizi de şaşırıyor. O benden bunları duyduğu için şaşırmış olmalı, bense daha önce böyle düşündüğümün farkında bile olmadığım için şaşkınım.

"Affedersin, hayatının bir trajedi olduğunu mu söylüyorsun?" Kerem abi kızgın görünüyor. Ona ters ters bakıp, "Annemle babam ben dokuz yaşındayken öldü," diyorum.

"Evet, bu korkunç bir şey ama daha kötüsü ne oldurdu biliyor musun? Geriye ailenden kimsenin kalmaması olurdu. Yabancı bir evde, belki bir evin bile olmadan büyümek olurdu. Sevdiğin, seni seven kimsenin olmaması olurdu. Hayatının bir trajedi olması için hiç mutlu olamamış, bir daha asla mutlu olamayacak olman gerekirdi Ecrin. Mutlu değil misin?" Başını iki yana sallarken hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Kardeşlerin bunu duysa çok üzülürdü."

"Ben... Öyle değil."

"Sana tavsiyem, kaybettiklerinin acısına odaklanmaktansa dikkatini burada olanlara vermen. Hissettiğin acının ve özlemin üstesinden ancak onlardan bahsederek gelebilirsin. Ablanla ayrıldığımız zamanı hatırlıyor musun?" Sessizce başımı salladığımda devam ediyor. "Endişelerini benimle paylaşmayıp kendi başının çaresine bakmaya çalıştığı için ayrılmıştık. Üzülmüştüm, incinmiştim, bana güvenmediğini ve ilişki-

mize benim kadar değer vermediğini düşünmüştüm çünkü ne hissettiğini bilmiyordum. Eğer bilseydim, ona darılmak yerine destek olur ve yanında duracağımı anlamasını sağlardım. Meriç'in senden uzaklaşmasını istemiyorsan yanlış düşüncelere kapılmasına izin verme."

Söyledikleri ağır bir taş gibi mideme oturuyor. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki gözlerim doluyor. "Anladım... Teşekkürler." Kerem abi ayağa kalkıp saçlarımı nazikçe okşadıktan sonra odadan çıkıyor. Yerimden kalkıp yatağıma uzanırken etrafıma çektiğim kalın perdeleri düşünüyorum. Çevremdekileri uzaklaştırmayı istemiyorum. Meriç'ten uzaklaşmayı hiç mi hiç istemiyorum. Bu yüzden Sinan abinin dediği gibi, korkaklık etmeyi bırakmaya karar veriyorum. Cesaretin korkmamak değil, korkularına rağmen cesur olabilmek olduğunu hatırlatıyorum kendime. Haftalar önce Meriç için daha çok çabalamam gerektiğini düşünmüştüm. Bu sözün arkasında durmam gerekiyor.

Eğer sorunlarını aşmak istiyorsam, önce kendimi korumak için kişisel olan her şeyi gizlediğimi kabul etmeye karar veriyorum. Bunun için en yakın arkadaşıma, İdil'e hep istediği o duygusal boşalma gecesini bu hafta yapmak ister mi diye mesaj atıyorum. Sonraki bir saatiyse Sinan abiyle konuşarak geçiriyorum. Onu yardım için aradığımı düşünebilirsiniz ama hayır. Aileden ya da içsel karmaşalardan bahsetmiyoruz bile. Garip bir İtalyan makarnası sosu üzerinde tartışıp orijinal tarifi iki kişilik, daha lezzetli bir tarifle değiştirmeye çalışıyoruz. Şaşırtıcı şekilde, telefonu kapadığımda kendimi daha iyi hissediyorum. Daha sağlam ve daha kararlıyım. Yarın Meriç'le konuşabilmek ve farkında olmadan onu uzaklaştırmaya çalıştığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için sabırsızlanıyorum. Son olarak yapmam gereken, yapmak istediğim şey ise abime kâbuslarımdan bahsetmek. Yastığımı alıp karşı odaya giderken ikinci kez düşünmüyorum.



Ertesi gün Limon Sahaf'tan içeriye girerken ayaklarım gerginlikten neredeyse hareket etmiyor. Dün gece verdiğim muhteşem kararlar hiç de zor görünmüyordu. Oysa şimdi her an, görünmeden buradan çıkmanın yollarını aramaya çalışacakmışım gibi hissediyorum. Bir soruna yol açtığınızda hiçbir şey yapmamış gibi davranmanın bir çözüm olmadığını bilecek kadar olgun olduğumu sanırdım ancak şu an olgun olmak iyi bir fikir gibi görünmüyor. Yine de cesaretimi toplayıp ağzımı açıyorum.

"Selam."

Meriç her zaman yaptığı gibi beni görünce güzel bir gülüşle ayağa kalkmıyor. Yanıma gelip beni öpmüyor ve gözlerini yüzümde gezdirip burada olmamdan ne kadar memnun olduğunu göstermiyor. Hatta işinden başını bile kaldırmıyor. Tüm bunlar yerine tekdüze bir tonda selamlaşmayı atlayarak bana gücendiğini belli ediyor. "Sonunda çok önemli işlerin bitti mi?"

"Evet, bugün tamamen boşum. Bir şeyler yapmak ister misin?" Bunu söyler söylemez dilimi ısırıyorum çünkü ne kadar kötü göründüğü daha ağzımdan çıktığı an kafama dank ediyor.

"İşe bak, bugün de ben çok meşgulüm. Bu yüzden önümüzdeki üç gün telefonlarına çıkmamayı planlıyorum."

"Ben aramalarına döndüm."

Meriç sonunda başını kaldırıyor. Yeşil gözlerindeki kızgınlığı gördüğümde çenemi kapatıyorum. "Mesaj attın." Bunu sanki ona hakaret etmişim gibi söylüyor. Mesajlaşmaktan hoşlanmadığı için, zaten mesajlarım da sohbet içerikli olmadığı için karşı çıkacak bir şey bulamıyorum. Bu yüzden dürüst olmaya karar veriyorum.

"Özür dilerim. Ben bazen... Yalnızlığa ihtiyaç duyuyorum."

"Peki, bana böyle söylemek yerine başından savmaya çalıştığın biri gibi davranman gerekli miydi?"

"Öyle yapmadım," diye çıkışıyorum. "Sadece biraz mesafeye ihtiyaç duydum. Yalnızca sana karşı değil, gerçekten."

Meriç alttan alacakmış gibi görünmüyor. Bana ilk kez kızgın olduğu ve ikimiz tartışırken ilk kez haksız olduğum için nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyorum. "Sen hep mesafelisin Ecrin. Sana doğru ne kadar yürürsem yürüyeyim yanına varamıyorum. Yalnızca müsaade ettiğin kadarını görebiliyorum. Seni tanımama izin vermiyorsun. Son üç gündür ne yaptığın hakkında bir fikrim yok. Bir ilişki böyle yürümez."

Kaşlarım çatılıyor. Haklı olduğu noktalar olabilir ama suçlamalarını tümüyle kabul edemem. "Bu doğru değil. Sana değer veriyorum ve bunu gizlemiyorum. *Ben de* çaba sarf ediyorum."

"Beni hayatından uzak tutuyorsun. Arkadaşlarından, ailenden, hislerinden. Üstelik bunu kasıtlı olarak yapıyorsun. İnsan bunu ancak hayatında kalıcı olmadığını düşündüğü biri için yapar. Daha yolun başında olduğumuzu biliyorum ama ben sana zaman tanıdıkça sen uzaklaşıyorsun Ecrin. Senden haber alamadığım günlerden sonra buraya gelip bana yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söylüyorsun ve nedenini anlatmak yerine karşımda kendini savunuyorsun. Gerçekten, ne hissettiğimi önemsiyor musun?"

Beklenmedik bir ağlama isteği burnumu sızlatırken sesim titremesin diye alçak sesle cevap veriyorum. "Elbette önemsiyorum. Seni ne kadar önemsediğimi biliyorsun."

"Öyleyse önemsemekten anladığımız şey aynı değil." Ayağa kalkıp ceketini ve çantasını alırken, "Şimdi müsaadenle, okula gideceğim," diyor. Bana hoşça kal demeden sahaftan çıktıktan sonra yardımcısı Taner içeri girene dek olduğum yerde arkasından bakakalıyorum.

Daha birkaç gün önce iyi ilerlediğimi düşünürken şimdi aramıza bunca mesafenin girmesine inanamıyorum.



Sevgili Bay C.

Size ilk kez mektup yazarken tek düşündüğüm içimdeki öfkeyi kusabilecek bir araç bulmaktı. Karşınıza geçersem öfkeme yenik düşüp size karşı kazanamayacağımı düşünüyordum, bu yüzden yazmayı seçmiştim. Yazmak benim için her zaman konuşmaktan daha güvenliydi çünkü.

Kelimeleri elimde tutmayı seviyorum. Onları bir ipe dizip sıralamak, üstünde düşünerek, anlamlarını sindirerek kullanmak beni rahatlatıyor. Konuşurken dilime vurulan kilitler yüzünden bunu yapamıyorum. Tam da bu yüzden size bu mektubu yazıyorum. Gerçek hislerimle, ilk kez alaycılığa başvurmadan bir mektup yazacağım için heyecanlıyım. Sizinle alışmayı sevmediğimden değil, hem de çok seviyorum ama bu kez oyunlar, imalar, tatlı satışmalarla değil, dürüstçe size yazmak istiyorum.

Aslında bakarsanız size dair her şeyi seviyorum. Ciddiyetinizin altında yatan çocuksu huysuzluğu, alaycılığınızı, kıskançlığınızı hatta kibrinizi bile. Sizi her şeyinizle kabul ederken benim için de aynı şeyin geçerli olacağını düşünmüştüm. Bu yüzden her şeyi kendime saklamanın sorun olmadığını sandım. Siz kendinizi ve kalbinizi açıkça bana sunmuşken şartların eşit olmadığını anlamam zaman aldı.

Kırılmakta haklıydınız ama bunu bana, beni kırarak anlatmamanızı dilerdim. Size değer vermediğimi söylediniz, bizim için çabalamadığımı, sizi hayatımda kalıcı olarak istemediğimi ima ettiniz.

Ben hayatımda kimseye bu kadar bağlanmamış ve bu kadar derin duygular beslememişken üstelik.

Sizi hayatından uzak tutmayı hiç istemedim. Ben yalnızca kendi acılarımı ortaya sermemem gerektiğini düşünüyordum. Sanki bunu yaparsam çırılçıplak kalacakmış. İçimde tuttuğum acıları, sevinçleri, sevgileri dile getirirsem savunmasız olacağımı sanıyordum. Kolayca incitileceğimi, kolayca vazgeçileceğimi.

Bunları bilemeyeceğinizin farkındayım. Söylemediğim şeyleri anlamadığınız için sizi suçlayamam ama bilmenizi istiyorum ki uzun zamandır içimdeki düğümleri çözmek için çabalıyorum. Memnun olmadığım huylarımdan sizin için kurtulmak istiyorum. Kalbinizdeki yerime sımsıkı tutunmak, size kalbimi açmak istiyorum.

Sizinle kalmak istiyorum. Yaşanacak ne kadar günüm varsa sizinle yaşansın, çekilecek acılarımın teselisini sizin kollarınızda bulayım, gülücüklerimi sizinle paylaşayım istiyorum.

Sizi seviyorum. Kalbimdeki onlarca kırıkla beraber, kalbimde açan yüzlerce umutla beraber. Bana dair ne varsa hepsini size verecek, değerli olan her şeyimi sizinle yaşamak isteyecek kadar seviyorum.

Sizi yeryüzündeki en güzel çiçeklerin, gökteki binlerce kuşun hatırına seviyorum. Sizi karanlık gecelerimdeki en parlak yıldız olduğunuz için, beni hiç incitmeyeceğinizi bildiğim için seviyorum.

Özür dilerim sevgilim. Siz yokken karanlık gecelerimde yalnızı bulamıyorum.

'Elimi tekrar tutacak mısınız?'

Aşkla.

Limon Çiçeği



3. Bölüm

Hicran

(Ayrılığın yol açtığı ıstırap, özlem acısı)

Her zaman duygularımı gizlemeyi seçsem de küçükken bu konuda şimdi olduğum kadar başarılı değildim. Çocukluğun ve ergenliğin verdiği coşkulu duyguları gizlemek yetişkinlik döneminde olduğu kadar kolay değildi. Ne kadar saklarsam saklayayım kardeşlerim üzgün olduğumu anlardı. Kimseye bir şey söylemesem de babaannem o akşam sevdiğim yemekleri yapmış olurdu. Abim dışında kimse beni konuşturmaya çalışmazdı çünkü bu beni sinirlendiriyordu. Bir şeyden bahsetmek istesem bile bunu ancak kendi istediğim zamanda yapardım. Sinirlerimin yatışmasını beklerdim. Beni üzen şeyin verdiği ağlama hissini atlatmayı beklerdim ki karşılarında ağlamayayım. Sadece bazen, baş edemediğimde yatağımdan kalkar ve yan yatakta uyuyan ablamın yanına ilişirdim. Hiç konuşmazdık ama beni teselli etmeyi her seferine başarırdı. Ben uyuyana kadar saçlarımı okşayıp ertesi gün bundan hiç bahsetmezdi. Bu yüzden onu yanında ağlamaktan rahatsız olmuyordum.

Ablam evlenmeden önce aynı odayı paylaştığımız için küçük oda eşyalarımızla dolup taşıyordu. Bu yüzden kendi evine çıktığında odayı istediğim gibi kullanacak olmaktan ne kadar mutlu olduğumu söyleyip durmuş, eşyaları yeni evine giderken hiç üzülmüyormuş gibi davranmıştım.

Tek yataklı, eskisinden daha geniş ve yeni bir kitaplığı sığdırabildiğim odamdaki ilk gecemde burada artık tek başıma kalacak olmanın verdiği hisle baş etmek zordu. Daha önce hiç kendime ait bir odam olmamıştı. Ablamın evi yalnızca birkaç sokak ötedeydi ama artık istediğim zaman yanına yatıp ağlayamayacağımı bilmek beni yaralamıştı. Onu ne zaman arasam geleceğini biliyordum ama hiç aramadım. Yalnız kalmaktan korktuğumu bilmesini istemedim. Hiçbir şeyden korkmadığımı düşünmesini istedim. En güzel yaşlarını bize bakarak geçirdikten sonra artık daha özgür olmasını ve bizim için endişelenmeden yaşamasını istedim.

Doğru olanın bu olduğunu sanmıştım ama şimdi yanılmış olabileceğimi düşünüyorum. Değer verdiğin insanlara duygularını tamamen açmamanın onları incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Sadece güzel olan şeyler paylaşılmalı, sıkıntılar ve endişeler bana kalmalı sanıyordum. Böyle yaparak sevdiğim insanlara değersiz olduklarını düşündürebileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Bu yüzden saat gece yarısını geçmişken ablama mesaj atmaya karar veriyorum. Bu saatte onu uyandırmamam gerektiğini, sorunum neyse tek başıma halledebileceğimi düşünerek kendimi geri çekmiyorum. Ablamın kucağında ağlamak istiyordum ve bunu yapacaktım. Bu çocukça bir hareket olsa bile ne olmuş yani? Üzgünüm, kalbim kırık, suçlulukla doluyum ve ablamı istiyorum.

Kararsızlıkla, *Uyanık mısın?* yazıyorum. Cevap neredeyse anında geliyor.

Evet.

Geleyim mi?

Çay suyunu koydum bile.

Ekranda beliren bu kısacık cümle beni gülümsetiyor. Bu gözyaşlarıyla dolu bir gülücük oluyor ama olsun. Aramızda geçen kısa konuşmanın ardından pijamalarımın üstüne kalın bir mont giyip sessizce evden çıkıyorum.

Böylece kendimi ablamın evinde buluyorum. Daha ben merdivenleri çıkarken kapıyı açmış olan ablam, yüzümdeki ifadeyi görür görmez bana sarılıyor. Hastanede de benzer bir an yaşamıştık ama bu farklıydı. En son ne zaman sadece kendim için buraya sığınıp ağladığımı ikimiz de hatırlayamıyoruz. Ablam beni içeri alıyor. Kanepede başımı omzuna koyup ağlarken elimi tutuyor. Sonrasında üstüme bir battaniye serip bana sıcak bir fincan çay veriyor.

Şimdi burada, ablamın kanepesine serilmiş, çayımın yarısını içmişken kendimi çok daha iyi ve konuşmaya hazır hissediyorum. Yine de birden her şeyi ortaya sermek bana korkutucu geldiği için ağzıma gelen ilk şeyi söylemeyi seçiyorum. "Korkunç biriyim."

Ablamın dudaklarından alaycı bir homurtu çıkıyor. "Hannibal Lecter korkunçtur. Ya da Jigsaw ya da Voldemort ya da -"

Ne söyleyeceğini anlayınca yorgun bir gülüşle araya giriyorum. "Hayır abla. Snape korkunç biri değil."

Ablam omuz silkip ayaklarını önümüzdeki sehpaya uzatıyor. "Her neyse, sonuçta sen onlar gibi değilsin. Sen sadece aptalsın."

"Teşekkürler." Ablam çayını sehpaya bırakıp kollarını bana doladığında kaçmak yerine kucağına güzelce yerleşiyorum.

"Her şeyi tek başına halletmeye çalışmanı anlıyorum Ecrin. Ben de bunu yapıyordum. Hiçbir zaman senin kadar ketum

olamadım belki ama ben de sürekli her şey yolundaymış gibi davranarak kendimi yıprattım. Faturaları ödeyemediğim zamanlar oldu, sizin almak istediğiniz şeylerin farkında olduğum ama gücüm yetmediği için bilmiyormuş gibi davrandığım zamanlar oldu. Oysa belki bunları konuşsaydık hepimiz daha az üzülürdük. Siz beni, ben sizi üzmemeye çalışırken geldiğimiz hale baksana. Birbirimize hiçbir şey anlatmıyoruz. Beni en çok üzen de bu."

Başımı kaldırıp dolu gözlerimle ablama bakarken, "Birkaç sene önce abimle kavga ederken Kerem abının sana hediye ettiği guguklu saati düşürdük," deyiveriyorum. "Çok pahalı bir şey değildi ama eski olduğu için yeni parçaları bulunmuyormuş. Kırılan kuşa benzer başka bir saat kuşu bulup içine yapıştırdık ama anlamaman için saati tamamen tamir etmedik. Mekanizmasının bozulduğunu sanmıştın. Sana söylemediğimiz için özür dilerim."

Ablam birkaç saniye yüzüme şaşkınca baktıktan sonra sesli bir kahkaha atıyor. Yatak odasında uyuyan bebeğini uyandırmamak için elini ağzına bastırırken omuzlarının sarsıldığını görebiliyorum. "Güleceğini bilseydik o kadar aksiyona gerek kalmazdı..."

"Küçük hainler!" diyor gülerken. "O saati gerçekten seviyordum ama sizi öldürmezdim herhalde. Onca çabaya gerek yoktu."

"Öldürmez miydin?"

Durup bir saniye düşündükten sonra ciddileşerek gözlerini kısıyor. "Emin değilim. Belki de öldürürdüm. Üstünü örtmekle akıllılık etmişsiniz."

"Gördün mü, o kadar da aptal değilim."

"Hayır. Hâlâ aptalsın. Şimdi bana işleri nasıl batırdığından bahsetmek ister misin? Zamanında ben de her şeyi berbat ettiğim için tecrübeli sayılırım. Belki sana yardımcı olabilirim."

Ablamın nerede, ne halde olursam olayım her zaman beni güldürebilmesinin verdiği güven duygusuyla arkama yaslanıp ona Meriç'i anlatıyorum. Tanıştığımız günden bu zamana hissettiğim her şeyi ve bunların hiçbirini ona söylemediğimi. Onu hayatımdan uzak tuttuğumu ama bunu kasıtlı olarak yapmadığımı. Onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu ve gönlünü nasıl alacağımı bilmediğimi.

Konuşmamızın ortasında Gülce de bize katılıyor. Minik bedeninden beklenmedik bir çığlıkla Mısra Sezgin'in kime ait olduğunu kanıtlarcasına onu ayağına çağırıp kucağına kurulduğunda tek yaptığım ufacık ellerini öpüp severek konuşmaya devam etmek oluyor. Ablam, annemle babama dair böyle derin bir hasretim olmasına değil de, bundan bahsetmekten bu kadar korkmama şaşırıyor aslında. Bana ikisinin en güzel anılarını anlatıp bizimle ilişkilerinden bahsettiğinde ona hatırladıklarımı anlatıyorum. Konuşmak, gözyaşı dökmek öyle iyi geliyor ki anlatmayı kesemiyorum. Bir gece önce abimle paylaştığım şeyler omuzlarımdaki yükü biraz olsun hafifletmişken, şimdi ablamla bambaşka bir hissiyatla konuşup dertleşmek yükümü neredeyse tamamen alıyor.

Acılar paylaştıkça azalmıyor belki ama bu geceden sonra paylaştıkça onlara katlanmanın daha kolay olduğunu öğreniyorum.

Meriç'le aramızda geçen tatsız konuşmadan iki gün sonra kendi hatalarımla ve hayatımdaki sorunlarla yüzleşmiş, bunlardan ders çıkarmış ve düzeltecek gücü toplamış bir halde kolları sıvıyorum. Sadece gidip onu sevdiğimi söylesem de her şeyin düzeleceğini hissediyorum ama bu kez onun için çabaladığımı görsün istiyorum. Suyun altında gizlice attığım kulaçlarla

değil, güzel bir teknenin üstünde ağır küreklere asılarak ona yaklaşmak istiyorum.

Bu yüzden de bir plan yapıyorum. İlk işim bir mektup yazmak oluyor. Birkaç ay önce masama hışımla oturup elime kâğıt kalem alırken Cemil Meriç Kozan'a bir özür mektubu yazacağımı düşünmezdim ancak işte burada, o ilk mektuptan bambaşka hislerle kalemimi kâğıtla buluşturuyorum. Hayatımda ilk kez birine karşı bu kadar dürüst olarak yazıyorum mektubumu. İlk kez zayıf görünmekten, korkak olmaktan, umut etmekten hiç çekinmeden anlatıyorum hislerimi. Meriç'in bana karşı hep olduğu gibi, şeffaf olmaya çalışıyorum.

Kalbimi bir mektuba sığdırıp onu yuvasına gönderiyorum.



Sevgilim,

Kalbimin her köşesi yalnızca size aitken, elinizi tutmaktan başka hiçbir seçeneğim yok. Sizi var olabilecek tüm sevgilerle, var olabileceğinden habersiz olduğum derin bir aşkla seviyorum. Keşke kalbinizi kırdığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatabilsem... Sizi üzmektense dünyadan silinip gitmeyi kabul ederdim. Sizi bir daha asla üzmeyeceğimi söylemek isterdim ama tutamayacağım bir söz vermekten çekiniyorum. Fakat tutabileceğim sözler var.

Sizi sinirlendireceğim çünkü öfkeli gözlerinizin içinde yanan ateşe âşığım. Bazen sizi küstüreceğim çünkü gönlünüzü almak için çabalamaktan hoşlanacağım. Hayatımı sizi güldürebilmeye adayacağım çünkü siz güldüğünüzde karanlık tüm geceler sabaha kavuşacak.

Bazen sizi üzeceğim, beraber geçirilen bir ömürde bu kaçınılmaz olur. Ancak sizi her üzdüğümde dizlerimin üstüne çöküp size olan aşkımı haykırmaktan asla utanmayacağım. Benimle olduğunuz sürece yalnız kalmaktan korkmanız gerekmeyecek. Asla acılarınızı tek başınıza göğüslemeyeceksiniz. Mutlu anlarınızı paylaşmak için her zaman bir adım ötenizde olacağım. Söz veriyorum sevgilim, yuvam saçlarınızın arası olacak.

Aşkla,
C.M.K.





24. Bölüm

Perestiş

(Delice Sevmek)

Emre Sezgin hiçbir zaman paylaşmakla sorunu olan biri olmadı. Fakat herkes gibi onun da bazı sınırları var. Robotları, çorapları ve bisikleti gibi gönülden bağlı olduğu eşyalarına dokunulmasından nefret eder. Bu yüzden ondan bisikletini istediğimde neredeyse umutsuzdum. Çaresizlik insana pek çok şey yapturabilir sevgili okur. Emre Sezgin'den bisikletini alabilmemin tek bir yolu vardı, o da yaralı küçük kardeş kartını oynamak. Odasına girmeden önce bir süre gözlerimi irice açıp hiç kırpmadan duvara bakarak onları doldurdum. Kendimi gerçekten ağlayamayacak kadar heyecanlı ve göreve odaklı hissediyordum çünkü. Sonra yüzüme acıklı bir ifade yerleştirip abimin odasına girdim ve birkaç dakikadan sonra istememe bile gerek kalmadan bisiklet ellerimdeydi.

Bunu kutsal planım için kullandım. Sonbahar renklerine bürünmüş orman yoluna kadar bir dolmuşla gittim. Yanımda bisikletle birlikte bu pek kolay olmadı ama yine de başardım.

Yanımda getirdiğim büyük sırt çantasından kareli piknik örtüsünü, dantelli nostaljik şemsiyeyi ve hazırladığım sandviçleri çıkarıp korunaklı bir şekilde yerleştirirken bisikletim de yanımda bekliyor. Yıllardır bisiklet sürmedim ve bunu tekrar yapacaksam yanımda Meriç de olsun, ona söz verdiğim gibi kalbimdeki tüm kırıkları ortaya sereyim, yerlerine güzel anılar doldurayım istiyorum.

Yolun aşağısında bir arabanın durduğunu duyunca gülümsüyorum. Hazırlıklarımı henüz bitirmiş, daha sabırsızlanmaya fırsat bulamamışken Meriç'i görecek olmanın heyecanıyla zaten düzgün olan küçük örtümün kenarlarını düzeltiyorum. Burada yapmaya çalıştığım şeyi fark edecek mi bilmiyorum. Bisikletlerden, eski tıp şemsiyelerden ve işlemeli mendillerden oluşan bir randevuyu aptalca bulmayacak belki de tek kişi Cemil Meriç Kozan olacağı için endişelenmem yersiz aslında.

Sevdiğim adam patika yolun ucunda belirdiğinde göğsüm daralıyor. Mektuba iliştirdiğim notu ciddiye alıp bisikletini getirmiş olması bu buluşmaya dair endişelerimin bir kısmını alıp götürürken doğrulup beni göreceği şekilde patika yola yaklaşıyorum.

Meriç bisikletini birkaç adım ötemde durdurup aşağı atlıyor. Rüzgârdan hafifçe dağılan kumral saçlarını düzeltip ellerini bol kadife ceketinin ceplerine sokarken içimde biriken hasretle bana yaklaşmasını izliyorum. Aramızda iki küçük adım kaldığında durup bana bakıyor. Bir şey söylemeden gözlerimizi birbirimize diktiğimiz dakikaların ardından başını küçük soframıza çevirdiğinde aramızdaki sessizliği yıkmak için ağzımı açıyorum ama Meriç benden önce davranıyor.

"O bir şemsiye mi?"

Onunla konuşmayı ne kadar özlediğimi, sesini duyduğumda anlıyorum. Ancak aramızdaki mesafeyi tüketip boynuna sarılmadan önce bizi inciten hataları düzeltmek istiyorum.

"Eskiden âşıklar göl kenarlarında buluşurlarmış. Şemsiye ve mendil o zamanları yaşatmada iyi birer seçim olur diye düşündüm. Bana nostaljiyi sevdiğiniz söylendi."

Meriç'in dudağının kıyısında saklanan gülücük kendini gizlemeye çalışsa da onu görüyorum. Geçen günkü uzak bakışlarından sonra yüzüme tekrar en değerli şeyiymişim gibi bakması kuruyup kalmış yüreğime bir bardak su ikram ediyor. "Beni tanıyor olmalısınız."

"Tanıdığımı düşünüyorum." Resmiyeti bir kenara bırakıp elimi ona uzattığımda tereddüt etmeden tutuyor. Elim büyük avucunda kaybolurken, "Sen de beni tanı istiyorum," diye fısıldıyorum. "Sana bir masal sözüm vardı, hatırlıyor musun?" Başparmağı elimin üstünü okşayarak severken başını sallıyor. "Anlatmaya hazırım. Dinleyecek misin?"

Meriç örtünün üzerine otururken beni de yanına çekiyor. Ellerimiz sımsıkı birbirine kenetlenmişken derin bir nefes alıyorum. "Bu, yolunu kaybeden Limon Çiçeği'nin hikâyesi. Ben daha çok küçükken annemle birlikte yazmıştık. Beraber yazdığımız son masaldı." Zorlukla yutkunup anlatacaklarımı toparlamaya çalışırken Meriç bir şey söylemiyor. Yalnızca elimi tutup bana olan sevdasının hiç azalmadığını bilmemi sağlayacak güzel bakışlarıyla yüzüme bakıyor. "Büyük ve güzel bir bahçede, onlarca yaprağın arasında tek bir limon çiçeği yaşarmış. Kendi yerinden uzakta olduğu için, orada neden tek başına açtığını bilemediği için her şeyden korkuyormuş. Oraya ait olmadığını hissediyormuş. Uzaktan bakınca gösterişsiz, beyaz bir çiçekten ibaretmiş. Etraftaki koca ağaçlar, rengârenk meyveler onun hiç farkına varmazmış. Limon çiçeği de fark edilmek için hiçbir şey yapmıyormuş zaten. İçindeki sırların, etrafındaki pembe tomurcukların görünmemesi için elinden geleni yapıyormuş. Kimseyi yanına yaklaştırmıyormuş ki onun yalnızca beyazdan ibaret olmadığı anlaşılmasın. Limon

çiçeği renklerini görürlerse diğer çiçekler gibi onu da koparıp incitirler diye korkuyormuş. Bu korkusu yüzünden yapayalnız kaldığının farkında değilmiş.

"Diğerlerinden güzelliğini saklamak isterken kaybolup gittiğinden habersizmiş. Koca bir baharı tek başına, saklanarak geçirdikten sonra bir gün etrafını çevreleyen yeşil yaprakların üstüne bir kelebek konmuş. Kanatlarının arasında en güzel renkleri taşıyan bir kelebekmiş bu. Limon çiçeğine neden saklandığını sormuş. Ortaya çıkıp bahçedeki şenliğe katılmasını istemiş. Ona bir köşede yalnız ve mutsuz uzun bir hayat yaşamaktansa mutlu ve renkli kısa bir hayatın daha güzel olduğunun güvencesini vermiş. Limon çiçeği, kelebeğin söylediklerini düşündükten sonra onu dinlemeye karar verip dışarıya doğru korkak bir adım atmış. Kulağına değen şarkıları, etraftaki çiçeklerin attığı tatlı kahkahaları duyduğunda merak ve biraz da aralarında olmamanın verdiği kıskançlıkla bir adım daha atmış ve sonunda kendini, sesini hep uzaktan dinlediği şarkıların içinde bulmuş. Diğer çiçekler onu görünce güzelliğini takdir etmişler. Renklerinin ona ne kadar yakıştığını, saklanmadığında güneş ışığının altında nasıl güzel parladığını söylemişler. Limon çiçeği o güne dek saklanmanın en iyisi olduğunu sanıyormuş. Çünkü kötü her şeyi uzak tutarken iyi olanların da kapının arkasında kaldığını bilmiyormuş. Kendisi olmaktan korkmadığında hayatı hiç ummadığı bir şekilde güzelleşmiş. Bir sonraki baharı arkadaşlarıyla, şarkılar söyleyip kahkahalar atarak geçirmiş. Ve bahara veda ederken hiç olmadığı kadar mutlu ve güzel görünüyormuş."

Gözlerim Meriç'in ellerimizin üstünde gezinen parmağını takip ederken derin bir nefes alıyorum. "Bu annemin defterindeki son masal. Yazdığımız her masalda benim için bir şeyler sakladığını o zamanlar anlamıyordum. Küçükken çok utangaç bir çocukmuşum. Annem olmadan yabancı bir ortama gire-

mezmişim. İnsanlara alışana kadar annemin arkasında saklanıp kendimi gizlemeye çalışırmışım. Evde abimin ödev için diktiği bir limon ağacı fidanı vardı. Çok uğraşmış ama çiçek açmasını sağlayamamıştı bir türlü. Sonra bir gün yapraklarının altında kalan küçük bir tomurcuk bulmuştuk. Onu görmek için yaprakları dikkatlice yukarı kaldırıp altına bakmamız gerekiyordu. Anneme neden çiçeğin görüneceği güzel bir yerde açmadığını sormuştum. O akşam uyku öncesi masalım Limon Çiçeği'ydi.

"Masalı çok sevmiştim, biliyor musun? Ben de artık yeni bir yere gidince diğer çiçeklerin arasına karışacağımı söylemiştim anneme. Annemle babam o kadar kısa süre sonra öldüler ki bir daha çiçeklerin arasına karışacak şansım olmadı. Utangaçlığımın üstünü içime kapanarak örtmek her şeyi daha da zorlaştırdı. Söylemek istediğim her şey içimde birikip dilimdeki tüm kelimeleri yuttular. Ben... Hayatımın bir trajediye dönüştüğünü düşündüm." Kerem abiyle yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Meriç'e bunları söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu söylemeye gücüm yetmiyor. Susarsam bir daha konuşamayacağımdan korkarak, bir cevap beklemeden, durup cümlelerimi düşünecek zamanı kendime tanımadan konuşmaya devam ediyorum.

"Kaybımızı öğrenen herkesin bize sürekli bunu hatırlatmasından, karşımıza geçip açıkça bize üzülmelerinden, hatta bazen acımalarından ne kadar bunaldığımı yeni yeni fark ediyorum. Bir çocuk için ebeveynleri olmadan büyümek tabii ki çok zor ama daha zoru var, biliyor musun? Arkadaşlarınla her zaman iyi geçinmek zorundasın çünkü canlarını sıktığın an annen olmadığı için kötü bir çocuk olduğunu söylerler. Mahallende, haklı bile olsan kimseyle tartışamazsın çünkü babanın sana terbiye verecek zamanı olmamıştır. Bir büyüğün isteğini kulak ardı etme hakkın asla olmaz çünkü 'anne ve baban görselerdi bu davranışından utanırlardı'.

"Bunların içinde büyüdükten sonra herkese karşı mesafeli olmanın daha güvenli olduğunu düşündüm sanırım. Bilmiyorum. Olduğum kişiyi kasıtlı olarak seçmedim Meriç. Duygularını ifade edemeyen biri olmak hoşuma gitmiyor, inan. Ya da aklımdan geçen her şeyi söyleyememekten memnun olduğum falan yok. Çoğu zaman zor biri oluyorum. Huysuzum, çok kolay agresifleşiyorum. Neye üzüldüğümü ya da kızdığımı kolayca söyleyemiyorum. Üstüme gelindiğinde daha çok içime kapanıyorum... Hepsini biliyorum ve hepsini senin için düzeltmek istiyorum. Sana kızdığım her şeyi söyleyebilmeyi ve tüm sıkıntılarımı seninle paylaşabilmeyi istiyorum."

Nihayet gözlerimi kaldırıp yüzüne baktığımda Meriç'in duru bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Yeşil bakışları kalbimdeki tüm kırıkları toparlayıp bir kaba koyuyor. Bana böyle aşkla baktığı sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum. "Cemil Meriç Kozan, sen benim peşine düştüğüm tüm güzel kelimelerin içindesin. Seni seviyorum."

Meriç'in dudakları ağır ağır kıvrılırken eli yanağımı buluyor. Tenimi sevgiyle okşarken, "Ben de seni seviyorum," diyor. "Seni tüm kalbimle, tüm hayranlığımla, büyülenmişçesine seviyorum Ecrin. Bana kafa tuttuğun ilk anda sana âşık olmadım belki ama o anda kalbime düşen bir korla, giderek büyüyüp başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir yangınla seviyorum seni."

Öpücüğü günlerdir aramıza giren mesafeyi, dargınlıkları alıp bizden çok uzağa gönderirken ona sıkıca sarılıyorum. Alınlarımız birbirine değiyor. Ellerim Meriç'in güzel yüzünde gezinirken saçlarımı okşayan parmaklarının tadını çıkarıyorum. "Tek istediğim hislerini bilmekti," diyor kısık sesiyle. "Seni zorlamak, üstüne gelmek istemedim. Sana olan hislerimin birazını bile benim için hissetmiyorsan ne yapacağımı bilmiyordum. Sana darıldığım için özür dilerim Limon Çiçeği."

"O kadar da kötü sonuçlanmadı bak. İçimi dökebilmem için biraz sert oynamamız gerekiyormuş." Sözlerim Meriç'i güldürüyor. Gülüşünü bu kadar yakından görmek beni dünyanın tüm karmaşasından, tüm kalabalığından, sıkıntılarından uzaklaşıp derin bir nefes alacak huzurlu bir ânın içine hapsediyor.

Nihayet birbirimizden biraz uzaklaşıp etrafa bakmayı akıl ettiğimizde sabahtan beri hiçbir şey yemediğimi hatırlıyorum. "Peki, tüm bunlar ne için?"

"Duygusal boşalmaların bizi acıktırabileceğini düşündüm. Sonra da belki biraz bisiklet süreriz. Bugünü bana ayırman mümkün mü?"

Meriç küçük vazomdaki kır çiçeklerden birini alıp saçlarımın arasına takarken gülümsüyor.

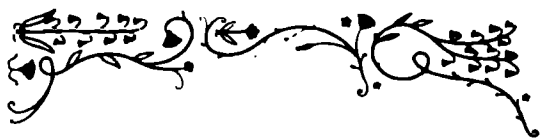
"Biliyorsun, her günüm yalnızca senin için."

"Hayatım, bunu ben de çok isterim ama sen de biliyorsun ki eve ekmek götürmemiz gerekiyor."

"Öyleyse evimiz Limon sahaf olur. Dışarı hiç çıkmadan geçinip gideriz."

Paketlediğim sandviçleri açarken durup yüzüne bakıyorum. Gelecek hakkında konuşmasına vereceğim tepkiyi beklerken gözleri beklentiyle yüzümü izliyor. Üstünde fazla düşünmüyorum. Hayatımda kimseyle paylaşmadığım, bir başkasına da anlatamayacağımı düşündüğüm şeyleri daha yeni ortaya dökmüşken düşünecek bir şey olmadığını biliyorum. Sandviçini Meriç'e uzatırken çok da büyük bir şey değilmiş gibi hafifçe omuz silkiyorum. "Güzel plan."

Ne kadar büyük adımlar attığımızı ikimiz de biliyoruz.



Sevgili Limon Çiçeği,

Siz daima en sevdiğim mektup arkadaşım, kalbimde sonsuza dek yer edinen tek aşkım olacaksınız.

Cemil Meriç Kozan

KAKTÜS TEAM





25. Bölüm

Mukadderat

(Meydana gelmesi kaçınılmaz olan durum. Yazgı veya kader.)

Ganimet Sezgin'in hayatında henüz gerçekleşmemiş iki hedef vardır. Ikisi de hâlâ bekâr olan torunlarını evlendirmekten ibarettir. Ablam Kerem abiyi eve ilk kez getirdiğinde hiçbirimiz ona dair olumsuz bir şey bulamamıştık. Ağırbaşlıydı, saygılıydı ve bize karşı çok ilgiliydi. Babaannem ona bayılmıştı. Kerem abi gittikten sonra ablamın omuzlarına vurup coşkuyla, "Aferin kız!" bile demişti. Birkaç ay önce bana bunu yaşamak isteyeceğimi söyleseler onlara çenelerini kapamalarını söylerdim ancak mutfakta gergince hazırlıkları tamamlarken gecenin sonunda babaannemden coşkulu bir aferin duymak için her şeyi feda etmeye hazırım.

Meriç'e kendimi açtığımdan beri ilişkimiz çok daha güzelleşti. Birbirimizin hislerinden şüphe etmiyoruz. Yan yanayken sürekli birbirimize sataşıyoruz ama her tartışmanın sonunda kendimi Cemil Meriç Kozan'ın kollarında bulduğum sürece buna hiçbir itirazım yok.

Beraber dolu dolu geçirdiğimiz haftaların sonunda Meriç'i akşam yemeğine davet etmem gerektiğine karar verdim. Aslında önce ablam ve Kerem abiyle bir öğle yemeği görüşmesi düzenlemek istemiştim ama ablam, abimden habersiz böyle bir şey yaparsak bize sonsuza kadar küseceğini söyleyince buna cesaret edemedim. Bu yüzden konuyu babaannem ve abime de açıp hangi gün uygun olduklarını sordum. Abimin hemen yarın demesini beklemiyordum. Babaannemin "kızım görücüye çıkıyor" delirmesi yaşamasını da öyle.

Görücüye çıktığım falan yoktu ama babaanneme bunu anlatmanın bir yolu olmadığı da ortadaydı. Bu yüzden canıma okumalarına izin verdim sevgili okur. Bütün evi dip bucak temizledim. Babaannem bu işi hiç sızlanmadan yapmama şaşırdı çünkü Meriç'in titizliğinden haberdar değil. Fakat ben fazlasıyla haberdarım ve yaşadığım yerde yüzünü buruşturacağı bir şey görmesine izin verecek değilim. Bu yüzden en zoru en sona sakladım.

Öğleden sonra diğer tüm işler bitmişken yüzüme bir maske, ellerime lateks eldivenler geçirmiş bir halde abimin odasına dalıyorum. Normalde onu evde bulmak kolay değildir. En son ne zaman tüm günü evde geçirdiğini hatırlayamıyorum bile ama bugün damadıyla tanışacağı için izin almış. *Damadıyla!*

Meriç'in ona abi diyeceğini falan sanıyorsa büyük hüsrana uğrayacak demektir. Sanırım yaşça ondan büyük bir sevgilim olmasını hâlâ kaldıramıyor.

"Kalk bakalım yabancı!"

Abim maskeme, yer silme kovama ve eldivenlerime tuhaf bir bakış attıktan sonra enerjik bir sıçramayla ayağa kalkıyor. "Beni bununla korkutabileceğini mi sanıyorsun? Ablam evlenirken tavan arasını temizledim ben! Üstelik aklı olan hiçbir misafirin oraya çıkmayacağını herkes biliyordu."

"Bütün robotlarının tozunu alacaksın," derken sesimi tehditkâr bir havaya bürüyorum. "Yoksa ben yaparım ve onları kaldırıp indirirken hiç dikkatli olmam."

Emre Sezgin, sırtında ihanetin ağırlığıyla aramızdaki boşluğa doğru fısıldıyor. "Şeytan."

Öz abimin işe karıştığı feci bir kazaya kurban gitmemek için temizliği yaparken sürekli tetikte bekliyorum. Bir sevgilim olduğu için beni affedecek gibi durmuyor. Haftalardır onu bu fikre alıştırmaya çalışıyorum ancak benim yetişkin olduğumu kabul etmeme konusunda o kadar inatçı ki elimden kavga etmekten başka bir şey gelmiyor.

"Şu hale bak. Küçük kardeşimin sevgilisi geleceği için köle gibi çalıştırılıyorum. Adamın biri seninle evlensin diye çabalamanın beni ne kadar yaralayacağını hiç düşünmüyor musun Ecrin?" Yüzündeki acıklı ifade birden donarken elini ağzına götürüp dehşet dolu gözlerini bana çeviriyor. "Seninle evlenecek mi? Umarım iyi huylu biri değildir. Yoksa adama çok yazık olacak. İçindeki tüm iyiliği sömürüp yerine sadece azap bırakacağını birinin ona söylemesi gerekiyor."

"Eğer sevgilime böyle bir şey söylersen," diyorum dümdüz bir ifadeyle, "seni öldürürüm. Leşini de yatağının altına atarım. Odan zaten ceset gibi koktuğundan burada birinin öldüğünü kimse anlamaz."

"Uykunda saçlarını kesmemi istemiyorsan benimle iyi geçinirsin."

"Bütün robotlarını parçalayıp yakmamı istemiyorsan *sen* benimle iyi geçinirsin." Böylece bir saat boyunca birbirimizi itip kakarak odayı tertemiz yapıyoruz. Abimin maketleriyle, alet edevatıyla ve kitaplarıyla dolu odası hâlâ çok kalabalık görünse de en azından tertemiz kokuyor.

Akşama doğru ablamlar da bize katıldığında mutfaktaki terörden kurtulup hazırlanmaya vakit bulabiliyorum. Ailemin

Meriç'le tanışmasının bu kadar büyük bir olaya dönüşmesi hakkında ne hissedeceğimi bilmesem de üstünde fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ailemin beni utandırabileceği onlarca ihtimali zihnimden kovalayıp dar siyah elbisemi giydiğim sırada kapı çalıyor. Defne'yi bu kadar geciktiği için azarlayabileyim diye herkesten önce kapıya koşuyorum ama dışarıda bulduğum kişi Sinan Ertekin oluyor.

"Senin burada ne işin var?"

"Davetliyiz." Geriden gelen sevgilisi ifadesiz bir yüzle elini kaldırıp selam verdikten sonra beni kenara itip içeri giriyor.

"Tabii, ne demek, buyurun. Hiç sorun değil!"

"Tabii ki değil. Ben senin abinim." Kolunu Elvin'in omzuna atıp, "Bu da yengen," dediğinde bu kez ifadesiz bir suratla onlara bakan ben oluyorum.

"Lütfen Meriç'e tuhaf şeyler anlatma, olur mu? Psikolog kimliğini takın ve masada tüm ciddiyetinle otur. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Neden, bir Nazi'yle mi çıkıyorsun?"

"Neden herkes böyle şeyler söylüyor?"

"Ben geldim!" Açık kapıdan Defne'nin başı uzanınca çatık kaşlarımla ona dönüyorum. Yüzüme bakar bakmaz ellerini kaldırıp teslim olur gibi içeriye giriyor. "Geri mi gideyim? Lütfen beni öldürme."

"Peki seni kim çağırdı?" Defne dudak büküp küskün görünmeye çalışıyor ama son zamanlarda arkadaşlığımızı ilerlettiğimiz için bana alınmayacağını biliyorum. Abim Defne'nin sesini duyunca mutfaktan çıkıp yanımıza geliyor. Kendini ona siper edip, "Bir derdin mi var ufaklık?" diye sorunca baş ve işaret parmağımı kaldırıp alnının ortasına bir fiske atıyorum.

Defne dramatik bir sesle abime bakıp, "Hih!" diye inliyor. "Korkunç kadın seni yaraladı mı?" İkisinin arkadaş mı yoksa âşık mı olduklarını anlamaya çalışmayı çoktan bıraktığımız

için kimse onlara aldırmıyor. Aralarında olup bitenlerin yalnızca onları ilgilendireceğini söylemek isterdim ama merak etmeden de duramıyorum.

"Merhaba?" Pekâlâ, kimse kapıyı kapatmadığında işler böyle sarpa sarıyor işte. Meriç'e dönmeden önce omuzlarımı düşürüp ağlamaklı bir ifadeyle iç çekiyorum. "Bir geceliğine normal olamaz mısınız?" diye çaresizce fısıldayıp arkama döndüğümde sevgilimin meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hoş geldin." Meriç'in elindeki çiçekleri alıp yanağına bir öpücük kondururken abimin bastırılmış homurtusu duyuluyor. Gözlerimi devirip sırayla koridora amaçsızca dizilmiş kalabalığı tanıtıyorum.

"Bu Sinan. Kendini aileden sandığı için onu buralarda sık sık görebilirsin."

Sinan abi Meriç'le tokalaşırken, "Ailedenim," diye belirtiyor.

"Bu da Elvin." Aslında Sinan'ın yüzünden hepimiz ona Bayan Renk diyoruz ama bunu Meriç'e söylemek başka açıklamalar gerektireceği için bu kadarıyla yetiniyorum. Elvin tokalaşmak yerine yoklamada adı söylenmiş gibi elini kaldırıp, "Eş durumundan buradayım," diye belirtince ona kindar bir bakış atıyorum. Normalde yabancıları dikkate almaz. Gerekmedikçe onlarla konuşmaz bile. Meriç'le şakalaşmaya kalkmasına inanamıyorum. Bunu beni daha da germek için yaptığına eminim. Bu halimden zevk aldığına da öyle.

Abime döndüğümde beni beklemeden öne çıkıp elini uzatıyor. Omuzlarını çok dik tuttuğu için olduğundan uzun görünse de hâlâ Meriç'ten daha kısa. Yüzünde tehditkâr bir ifadeyle kazık gibi durarak kendini, "Emre Sezgin," diye tanıtınca boğazımdan garip bir ses çıkıyor. Dudaklarımı zorlayan kahkahayı tutmak için dilimi ısırıyorum.

"Cemil Meriç Kozan."

"Adını söylediğinde kızlar bayılıyor mu? Buna alışık değilsen kendimi rezil etmek istemem de." Defne sırıtan yüzüyle. "Bu arada ben de Defne," diyor. "Defne Bilger. Aileden değilim, bu yüzden birbirimize iyi davranalım olur mu? Birleştiklerinde biraz korkunç olabiliyorlar çünkü. Memnun oldum!"

Meriç'in arkasından ellerimi iki yana açıp Defne'yi protesto etmeye çalışıyorum ama o kendinden geçmiş bir gülümsemeyle sevgilime bakmayı sürdürüyor.

Ablam kucağında kızıyla koridorun başında belirirken aynı anda Kerem abi de banyodan çıkıyor. Sonunda normal bir insana rastlamanın rahatlığıyla coşkulu bir şekilde onları tanıtıyorum. "Bunlar da ablam Mısra ve eniştem Kerem."

"Neden hepiniz burada dikiliyorsunuz?" diye soruyor ablam. "İçeri geçsenize."

Defne, "İyi fikir," diyerek yolu açtığında hepimiz salona geçiyoruz. Babaannem herkesin yerleşmesini bekledikten sonra bir assolist edasıyla içeri girip başköşeye kuruluyor. Meriç onun elini öpüp hal hatır sorarken beğeni dolu bakışlarla onu süzdüğünü görebiliyorum. Bu görüntüyü izlerken yüzümde karşı koyamadığım bir gülücük beliriyor. Abimle göz göze geldiğimizde ona dil çıkarmak istiyorum ama Meriç'in yanında bunu asla yapmam. Ya da belki yaparım. Bilemiyorum. Son zamanlarda kendimi büyük bir değişimin içinde hissediyorum. Yine de en iyi halimle bile ortalıkta neşeyle cıvıldayarak gezen biri olacağımı sanmıyorum.

Kerem abiyle Meriç'in iyi anlaştıklarını görmek beni öyle mutlu ediyor ki sürekli konuşmalarına kulak kabartmaktan kendimi alamıyorum. İkisi de edebiyat alanında işler yaptığı için sohbetleri de bu yönde ilerliyor. Sektörden, ortak eleştirilerinden bahsederken konu elbette geçmişten açılıyor ve sevdikleri eserlerden bahsetmeye başlıyorlar.

Bundan daha iyi bir ilişki düşünebiliyor musun sevgili okur?

Sinan abi bazen çok fazla çocuklaşabildiği için onu uyarma ihtiyacı hissetmiştim ama neyse ki kimin yanında nasıl davranacağını bilen biri. Bu yüzden ondan rica ettiğim üzere bu akşam normal bir yetişkin gibi davranarak Meriç'le ilgilenip onu tanımaya çalışıyor. Babaannemin Meriç'le girişebileceği tek sohbet ailesiyle ilgili bir şeyler sormak olacağı için elindeki malzemeyi çabucak tüketiyor. Yine de onun tavırlarını, konuşmalarını ilgiyle izlediğinden ve kafasında tarttığından eminim.

Ara sıra Meriç'le göz göze geldiğimizde birbirimize gülümsüyoruz. Bakışlarımdaki hayranlık ayan beyan ortada olmalı çünkü ablam ve Elvin sürekli imalı gülüşleriyle etrafımda dolanıyorlar.

Çorba servisine başlamak için mutfağa girdiğimde Defne'yi abimi çekiştirerek tezgâhtan uzaklaştırmaya çalışırken yakalıyorum. Beni görünce birbirlerinden uzaklaşıp saçma bir kayıtsızlıkla etrafa bakmaya başlıyorlar. Gözlerimi kısarak mutfakta hasar tespiti yapmaya çalışırken aklıma gelen şey üzerine dişlerimi sıkıyorum. "Meriç'in çorbasına tükürmeye mi çalışıyordun?"

Abim incinmiş gibi görünmeye çalışarak, "Hayır!" diye söyleniyor. "Neyim ben, beş yaşında bir bebek mi?" Elini kalbine koyup gözlerini titreterek bana bakması bir işe yaramıyor tabii. Emre Sezgin'i herkesten daha iyi tanıyorum. Bunu o da bildiği için sahte tavırlarına bir son verip omuzlarını düşürüyor. "Sadece biraz karabiber attım."

"Birazı açıkla."

Defne, "Bir kâseye üç çorba kaşığı," diye araya giriyor. "Affedersin, engel olmaya çalıştım."

"Onu istemeye gittiğimizde, kahveni ben hazırlayacağım," diyorum abime. "Senin için korkunç bir anı olacak." Abim

dehşetle gözlerini büyütürken Defne'nin suratına şapşal bir ifade yerleşiyor. Ahımı iterek yeni bir çorba dolduruyorum.

"Burada çocuklaşmak yerine gidip sohbete katılmaya ne dersin?"

"Denedim. Ama herif o kadar sıkıcı ki ölecektim neredeyse. Ayrıca neden sürekli diğerleriyle konuşuyor ki? Gözüne girmesi gereken ilk kişi benim. Beni tavlamak için uğraşmalı."

"Kusura bakma ama beni çoktan tavladı. Yani senin peşinden koşması pek bir şey ifade etmez. Seninle konuşmasını istiyorsan ona dik dik bakmayı kesmeni öneririm."

"Ne demek bir şey ifade etmez? Onu onaylamazsam yine de görüşmeye devam mı edeceksin?"

"Tabii ki edeceğim." İç çekerek tabakları bırakıp abime sarılıyorum. Ani sevgi gösterisi karşısında şoka girdiği için bunu sorgulayamıyor. "Ama çok üzülürüm. O kadar çok üzülürüm ki bir daha asla mutlu olamam. Bunu istemeyeceğini biliyorum, o yüzden huysuzluk etmeyi bırakıp onunla iyi geçinmeyi deneyemez misin? Hatırım için."

"Ecrin bana arkadaş canlısı olmamı söylüyor şu an?" Defne dudaklarını birbirine bastırıp şaşkın bir halde kafa sallayınca abim korkmuş bir sesle, "Kişiliklerimizi kaybediyoruz," diye fısıldıyor. "Bu adam bizi çok kötü etkiledi kardeşim."

Geri çekilirken göğsüne sertçe vurup söylenerek tabakları tepsiye alıyorum. "Seninle konuşmaya çalışanda kabahat."

İçeri dönüp herkesi masaya davet ettiğimde bir bir yerleşiyorlar. Evimiz kalabalık akşam yemeklerine alışık olduğu için masa düzeni kısa sürede sağlanıyor. Babaannemin düzenlediği belki de yüzlerce akşam yemeğinin içinde ilk kez masaya sevgilimle oturuyor olmak göğüs kafesime ılık bir hissin yayılmasına sebep oluyor. Babaannemin Meriç'in yemeklerine verdiği her tepkiyi dikkatle takip etmesini, ablamın onun hayatıyla yakından ilgilenip ikimize dair sorular sormasını, diğer

herkesin farklı sohbetler ederken durup Meriç'e dönerek fikrini almasını izlerken kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum. Âşık olduğum adamı hayatımdaki en önemli insanların içinde, üstelik orayı tamamlayan bir parça olarak görmek beni öyle mutlu ediyor ki birden ağlamaya başlamaktan korkuyorum.

Bu sıcak ortamda abim daha fazla surat asmaya devam edemiyor. Meriç'i sevmeye başladığını düşünecek kadar bayalperest değilim ama en azından artık onu rahatsız etmeye çalışmıyor.

Abimin ondan daha büyük biriyle beraber olmama kızdığını biliyorum. Muhtemelen en büyük hayali sevgilim üzerinde üstünlük kurup onu kirli işlerinde kullanabileceği bir ilişkim olmasıydı. Meriç'e büyüklenemeyecek olmasının onu kahrettiğine eminim, bu yüzden abime biraz üzülüyorum.

Yemekten sonra çaylar içilirken Sinan abi ablama, bebeklerin diş çıkarma dönemiyle ilgili yaptığı araştırmaları anlatırken ara sıra yanında oturan sevgilisine bakıp muzip tavırlarla iyi dinlemesini, bu bilgilere ihtiyaçları olabileceğini söylüyor. Diğer köşede ise Meriç ve Kerem abi kendi aralarında derin bir sohbete dalmış, zavallı abimi sıkıntıdan öldürüyorlar. Onun sıkıntıyla bunalan yüzünü, uyuklamaktan düşüp duran kafasını Defne'yle birlikte gizlice gülüşerek izliyoruz.

"İnat etmeyi bırakıp kendi işlerinden bahsetse sorun çözülecek," diyor Defne. "Üretmeyi ve inşa etmeyi bu kadar seven bir adamın insan ilişkilerinde sürekli çuvallaması biraz tuhaf."

"Kendisi değil. Meriç onunla konuşmak için çabalasın istiyor ama sorularına da tek kelimelik cevaplar verip sohbetin ilerlemesini imkânsız hale getiriyor." Başımı iki yana sallayıp tüm içtenliğimle fısıldıyorum. "Gerçekten bir geri zekâlı."

"Şey, evet. Hisleri konusunda sahiden öyle." Birbirimize bakıp bir kez daha kıkırdadığımızda abimin ilgisini çekiyoruz. Yerinden kalkıp yanımıza gelerek bir süre bizimle takıldığında

onu rahat bırakıyorum. Meriç'le en iyi arkadaşlar olmalarını beklemiyorum ama birbirlerini sevmelerini istiyorum. Tüm farklılıklarına rağmen zamanla güzel bir ilişki kuracaklarına eminim. Gecenin sonuna doğru abim yaptığı robotlarıyla katıldığı uluslararası fuarlardan ve başarılarından bahsedip Meriç'in samimi ilgisinden hoşlanmıyormuş gibi davranırken ikisinin bir gün arkadaş olacağına dair hiçbir şüphem kalmıyor.

Meriç'in ayrılma vakti geldiğinde herkesle vedalaşmasını bekleyip terliklerimi giyerek ablamdan beni kollamasını rica ediyorum. Kapı kapandığında sevgilimin elini tutup sessizce üst kata çıkarırken kendimi biraz heyecanlı hissediyorum. Yukarıya çıkarabileceğim bir sevgilinin hayalini kurduğum zamanlardan çok da uzakta değilken bu anı yaşıyor olmak çok iyi hissettiriyor. Tavan arasına çıktığımızda arkamı dönüp Meriç'in beline sarılıyorum. Karanlık gecede elleri omuzlarımı kavrayıp beni kendisine çekerken keyifle gülüyor.

"Daha önce güzel bir kız tarafından tenhalara çekilmemiştim."

"Biliyorsun, ben tehlikeli biriyim." Parmak uçlarımda yükselip çenesine bir öpücük bırakıyorum. "Ailem biraz gürültücü değil mi?"

"Bu kötü değil. Annemin ne kadar gürültücü olduğunu biliyorsun."

"Ama sen sıcakkanlı insanlardan pek hoşlanmazsın." Sıcakkanlı derken aşırı coşkulu insanlardan bahsettiğimi ikimiz de biliyoruz.

Omzumun üzerinden uzaklara bakıp düşünceli bir tavırla, "Defne'yi sevmek için çabalamam gerekebilir," dediğinde dudaklarımı büzüyorum.

"Defne'yi seviyorum."

"Seninle ilgili her şeyi seveceğime yeminli olduğuma göre sorun çözüldü."

Yüzümü buruşturmak istiyorum ama elimden sevimli bir mimikten fazlası gelmiyor. "Şirinsin."

"Evet, bunu abine de söyle lütfen. Benden nefret etti."

"Ne olmuş? İlk tanıştığımızda ben de senden nefret etmiştim. Şu geldiğimiz hale bak."

"Hanımefendi, sen benden biç nefret etmedin."

"Ve sen de artık okuduğum kitaplardan nefret etmiyorsun." Başını kaldırıp ona ulaşmamı imkânsız hale getirince beline sarılmış kollarımı iyice sıkıp, "İtiraf et artık!" diyorum. "Kitaplarımı seviyorsun!"

"Sevmek biraz abartılı bir yakıştırma olmadı mı?"

"Geçen hafta *Modern Amazonları* okurken sevdiğimiz karakterler ölünce ağlamamış gibi mi davranacaksın?"

Meriç kaşlarını çatarak, "Sonuçta kalpsiz değilim," deyince zafer kazanmış bir edayla sırıtıyorum.

"Geçen gün masanda *Aşkın Kıyısında* kitabını gördüm. Haftalar önce sana sevdiğimi söylemiştim."

"Evet, gizlice kitaplarını okuyorum. Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyorlar. Ayrıca kitabın fedakârlıklar üstüne kurulmasından hoşlandım. Tamam mı? Mutlu musun?"

"Hâlâ popüler kültür okuyanların zekâsını küçümsüyor musun?"

"Zalim," diye fısıldıyor Meriç. Dudaklarımdan kopan kahkahayla tutmaya çalıştığı gülücüğü serbest bırakıyor. "Hâlâ azımsanamayacak bir kısmın değersiz olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi devirip elimi havada sallayarak, "Ama," diye itirafı için onu desteklediğimde başını geriye atıp inleyerek konuşuyor.

"Ama hepsi öyle değil."

Küçük bir zafer çığlığıyla ellerimi havaya kaldırdığımda Meriç gülüyor. Uzaklaşmama izin vermeden beni tekrar yakı-

nına çekip yüzümü avuçlarının arasına alırken dudaklarımda biriken gülümseme onun yüzüne de bulaşıyor.

"Haklıydın. Ben hataliydım. Seni hafife almakta da, kitaplarını aşağılamakta da, sana karşı dik durabileceğimi düşünmekte de... Sana âşık olacağımı bana ilk mektubu gönderdiğinde anlamalıydım."

"Ya da kafana adab-ı muaşeret kurallarını attığımda," derken biraz şımarmak için kendime izin veriyorum.

"Ya da bana ilk kez gülümsediğinde."

Daha önce hiç kimsenin yanında şımarmak, karşımdaki kişiye kedi gibi sokulmak istememiştim ama bu Meriç'ti. Sevdiğim adam. Yanında ne dilersem yapabileceğim, yargılanmaktan hiç korkmayacağım adam.

"Cemil Meriç Kozan," diyorum onu öpmeden önce. "Seni çok seviyorum."

"Ecrin Sezgin." Sesindeki o yumuşacık ton kalbimin delice çırpınmasına yol açıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bir süre sonra çatıdaki kanepeye yerleşmiş, soğuk havada birbirimize sokularak havada asılı birkaç yıldızı izlerken, "Şu kısa hikâyede yaptığın düzeltmeler vardı ya, onlardan hoşlandım," diye mırıldanıyorum mayışmış bir halde. "Ben de bazı şeyler ekledim."

"Büyücüyle vampire bir son yazdın mı?"

"Evet, sonsuza dek mutlu yaşıyorlar. Onca şeyden sonra klişe bir sonu hak ettiklerini düşündüm."

"Bunu sevdim," diyor Meriç. "Evlenmek ister misin?"

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne şaşkınca baktığımda utangaç bir ifadeyle dudaklarını büzüyor. Bunu, üzerinde pek düşünmeden sormuş gibi bir hali var ama bunun gerçek isteği olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum. İrice açılmış gözlerimle ona bakarken aklıma onlarca şey doluşuyor. Önce okulumu bitirmem gerektiği, abimle sevgilimin arasında bir

bağ kurulması için biraz çabalamam gerekeceği gibi cevabımı hiç etkilemeyecek şeyler. Bu yüzden kalbimdeki gürültüye rağmen en az onun kadar sakin bir tavırla göğsündeki yerime tekrar sokulurken, "Olur," demeyi tercih ediyorum.

Aramızdaki tüm kavgaların ve önyargıların üstesinden gelmiş, birbirimize kalplerimizi tamamen açmışken başka bir cevabın varlığını dahi düşünemiyorum.

Neticede onca şeyden sonra, klişe bir sonu hak ediyoruz.



KAKTÜS TEAM